काळांतील निवडक निबंध.

भाग दुसरा.

हें पुस्तक पुणें येथें शिवराम महादेव परांजपे यांनीं
आपल्या "मनोहर" छापखान्यांत छापून
प्रसिद्ध केलें असे.

सन १९०३

किंमत आठ आणे

टपाल हंशील व व्ही. पी. चा आकार माफ.

अनुक्रमणिका

ईश्वर विभु आणि नित्य आहे.

हे जें वाक्य आह्मी वर दिलें आहे ह्यांतील तत्त्व सर्व लोकांना मान्य आहे. एवढेंच वाक्य कोणा पुढें ठेविलें तर तो याला हरकत घेणार नाहीं. सर्व धर्मांना हें तत्त्व संमत आहे. इतकेंच नव्हे तर सर्व धर्मांची इमारत याच तत्वाच्या पायावर उभारलेली असते. महम्मदी धर्म घ्या, ख्रिस्ती धर्म घ्या, बौद्ध धर्म घ्या, हिंदु धर्म घ्या, किंवा दुसरा कोणताही धर्म घ्या, त्यामध्यें प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्ष रीतीनें ह्या मताचा अंगीकार केलेला आपल्याला कोठेंना कोठेंतरी आढळून येतोच. आपण एका घरांत बसलेले असलों तर त्याच वेळीं आपल्याला दुसऱ्या घरांत असतां येणार नाहीं. आपण एका वेळीं एका गांवांत असूं, एका शहरांत असूं, एका देशांत असूं, पण ईश्वराला एकाच वेळीं सर्व गांवांत, सर्व शहरांत, व सर्व देशांत असतां येतें. जरी ईश्वराचें नांव कोणत्याही ठिकाणच्या खानेसुमारीच्या यादींत दाखल झालेलें नसलें तरी खानेसुमारीच्या रात्रीं तो ज्या ठिकाणीं रहात नव्हता असें एकहि ठिकाण कोणाला दाखवितां येणार नाहीं. हीं शास्त्रीय आणि गहन तत्त्वें लोकांच्या मनांत भरवून देण्याकरितां आपल्या पुराणामध्यें एक दोन गोष्टी फारच उत्तम आहेत. कृष्णाच्या सोळा सहस्र स्त्रिया होत्या. त्यांच्या पैकीं जिच्या जिच्या घरीं नारद जाई तिच्या तिच्या घरीं त्याला श्रीकृष्ण परमात्म्याची मूर्ति दृष्टीस पडे. या लौकिक गोष्टीवरून ईश्वराचें सर्वव्यापकत्व चांगलें व्यक्त होतें. ह्याच मुद्यासंबंधाची दुसरी गोष्ट ह्मटली ह्मणजे प्रल्हादाची होय. तूं नेहमीं नारायण नारायण ह्मणून

म्हणत असतोस तर तुझा नारायण आहे कोठें ? असा प्रल्हादाच्या बापानें जेव्हां प्रश्न विचारला तेव्हां अप्रत्यक्ष रीतीनें ईश्वराचें विभुत्व तो कबूल करीत नव्हता, असाच त्याच्या प्रश्नाचा अर्थ होय. प्रल्हादानें उत्तर दिलें कीं, ' तो नारायण जळीं, काष्ठीं, पाषाणीं, सर्व ठिकाणीं भरलेला आहे. ' परंतु ह्या त्याच्या नुस्त्या शाब्दिक उत्तरानें त्याचें समाधान होईना. ' चक्षुर्वै सत्यम् ' या मताचा तो होता. अंध-परंपरेनें जाऊन खड्ड्यांत पडणारा तो नव्हता. ऑक्सीजन आणि हायड्रोजन यांच्या मिश्रणापासून पाणी उत्पन्न होतें याचा जसा एक्स-पेरिमेंट करून दाखविला जातो तसा ह्या विभुत्वाच्या तत्वाचा त्याला प्रत्यक्ष एक्सपेरिमेंट दिसावयाला पाहिजे होता. म्हणून त्यानें विचारलें ' जळीं, काष्ठीं, पाषाणीं, नारायण आहे म्हणतोस; तर तो ह्या माझ्या समोरच्या लांकडाच्या खांबांत आहे काय ? ' त्यावर प्रल्हाद म्हणाला, होय, जो सर्वत्र आहे तो ह्या खांबांतहि असलाच पाहिजे. पण त्याचा बाप पडला प्रत्यक्षवादी. त्याच्या मनाची खात्री कीं, या लांकडाच्या ओंडक्यांत नारायणाला बसावयाला किंवा उभें रहावयाला जागा कोठून असणार ? माझ्या सारख्याच्या घराला वाळवीनें पोखरलेला पोकळ ढोलीचा खांब कसा असेल ? शिवाय त्यानें खांबाच्या सभोंवार फिरून अगदीं बारकाईनें तो खांब तपासला. तेव्हां त्या खांबाला कोठें चीर भोंक कांहीं सुध्दां त्याला दिसलें नाहीं. मग त्यानें तर्क केला कीं, तर मग यांत नारायण शिरला असेल कोठून ? त्याला आंत शिरण्याला वाट कोठें आहे ? शिवाय माझ्या राजवाड्यांत इतके चौकी पाहरे असतांना नारायण आंत आला असेल कसा आणि ह्या खांबांत शिरला असेल कोठून ? तर्कशास्त्राच्या नियमांप्रमाणें नारायण तेथें असू शकणार नाहीं, असें सिद्ध झालें. व त्या तर्क-शास्त्राच्या जोरावर त्यानें त्या खांबावर लाथ मारली. पण तेव्हां त्याला असें दिसून आलें कीं, आपलें तर्कशास्त्र चुकलेलें आहे. तर्कशास्त्रानें आपल्याला आयते वेळीं दगा दिला ! मी या तर्कशास्त्रावर किंवा प्रत्यक्षवादावर भरंवसा न ठेवितां जरा आजू बाजूला काय

आहे हें पाहिलें असतें तर बरें झालें असतें, सर्व शास्त्रांची नजर चुकवून हा नारायण येथें केव्हां दडून बसला होता कोण जाणे! पण या विचारांचा तेव्हां काय उपयोग? मी विभु आहें असें नारायणानें एक्सपेरिमेंटनें सिद्ध करून दिलें. मग काय उरलें? सारांश, परमेश्वर विश्वव्यापक आहे, विभु आहे, ही गोष्ट सर्वांना मान्य केली पाहिजे व ती करितातहि. आतां ईश्वर जसा विभु आहे तसाच तो नित्यहि आहे. तो सतराव्या शतकांत होता, एकोणिसाव्यांत नाहीं, आणि वीसएकविसाव्या शतकांत तर त्याचें नांव सुद्धां कोणाला माहीत असणार नाहीं, असें कधींहि ह्मणतां यावयाचें नाहीं. तो सर्व शतकांत आहेच. तो काल होता, आज आहे, व उद्यां असणार याबद्दल बिलकुल शंका नाहीं.

आतां ईश्वराचें विभुत्व आणि नित्यत्व या दोन गोष्टी सर्व धर्मांना संमत आहेत ह्मणून वर सांगितलें आहे. परंतु कित्येक धर्मांतील दुसरीं कांहीं तत्त्वें अशीं आहेत कीं, त्या तत्त्वांची विभुत्व आणि नित्यत्व ह्या दोन तत्वांशीं एकवाक्यता होऊं शकत नाहीं. उदाहरणार्थ आपण ख्रिस्ती धर्म घेऊं. या धर्मांत असें तत्त्व आहे कीं, आपल्या धर्माचा प्रसार करावा. व या तत्त्वाप्रमाणें वागतांना उपदेशक लोक मुमुक्षु जनांना असा उपदेश करितात कीं, 'बाबानों, तुह्मी आमच्या धर्मांत याल तर तराल, नाहीं तर बुडाल.' 'पोटासाठीं केलें ढोंग तेथें कचा पांडुरंग' या तत्त्वाप्रमाणें एक आण्याला एक लेक्चर या दरा प्रमाणें चवाठा सांपडला कीं झोडलें लेक्चर, या रीतीनें उपदेश करणाऱ्या बिचाऱ्यांना धर्म, धर्मांतील तत्वें, आणि एक तत्वाचा दुसऱ्याशीं विरोध, या गोष्टी काय माहीत असणार? पण त्यांच्या पेक्षां अधिक योग्यतेचे ह्मणून जे कोणी ख्रिस्तीधर्माभिमानी असतील त्यांच्या लक्षांत ही चूक यावयाला पाहिजे होती. हे उपदेशक देवा विषयीं अशी कल्पना धरून चालतात कीं, देव हा कोठें तरी एका खोलींत खुर्चीवर बसलेला आहे, आणि ती खोली कोठें आहे हें आह्मांलाच काय तें माहीत आहे. त्या खोलींत जाण्याची वाट जणूं काय एकच

आहे आणि ती वाट बाप्तिस्मा घेणें ही होय. पण परमेश्वर जर विश्वव्यापक आहे तर मग त्याचेकडे जाण्यासाठीं तुमच्याच वाटेनें कशाला गेलें पाहिजे? ज्या वाटेनें जावें त्या वाटेच्या शेवटीं परमेश्वर आहेच. असें असून 'आमच्या कडे आलास तर दूध भात खाशील, तिकडे गेलास तर विहिरींत पडशील,' अशा सारख्या पोरकट वल्गना धर्माच्या बाबतींत ऐकूं याव्या, याच्या सारखी लज्जास्पद गोष्ट दुसरी कोणतीहि नाहीं. हिंदुधर्मांत धर्मांतराचें तत्त्व नाहीं याचें कारण तरि हेंच आहे कीं, परमेश्वर सर्वव्यापक आहे, तेव्हां त्याला कोठूनहि हांक मारली तरी ऐकूं जाईल. त्याला अमक्याच धर्माच्या गोटांतुन हांक मारली पाहिजे असें असण्याचें मुळींच कारण नाहीं. तेव्हां कोणी मनुष्य कोणत्याहि धर्माच्या कां गोटांत असेना, त्यानें भक्तिपुरःसर देवाला हांक मारली कीं देव त्याच्यासाठीं धांवत येतो; अशी हिंदुधर्मसंस्थापकांची पूर्ण खात्री असल्यामुळें आपल्या धर्माची स्तुति आणि दुसऱ्याची निंदा हीं नीच कामें त्यांनीं कधीं केलीं नाहींत, व आपल्या धर्माच्या प्रौढीसाठीं आपल्या परमेश्वराच्या विभुत्वाला त्यांनीं कधीं कमीपणा आणला नाहीं. पण इतर धर्मांची स्थिति कशी आहे ती पहा. बाजारांत भाजी घ्यावयाला आपण गेलों ह्मणजे तेथें असें होत असतें कीं, एक एकीकडे ओढतो तर दुसरा दुसरीकडे ओढतो. एक भाजीवाला दुसऱ्यास शिव्या देत असतो, त्याच्या मालाला शिळा, कुचका, नासका, वगैरे अनेक नांवें ठेवीत असतो, व आपल्या मालाची तारीफ करीत असतो, आणि दुसरा भाजीवाला त्याच्या उलट शिवीगाळ करून ओरडत असतो. एखाद्या ठिकाणीं परस्परविरुद्ध अशा धर्मांचे उपदेशक आत्मस्तुति व परनिंदा हीं धार्मिक कृत्यें करीत असतांना पाहिलें ह्मणजे वरील भाजीच्या बाजाराची कोणाला आठवण होणार नाहीं? किंवा अलीकडे आपल्याला लोकल सेल्फ गव्हर्मेंटचा हक्क मिळाल्या पासून मोठमोठ्या शहरांतील इलेक्शनें आपण पाहिलीं आहेत. त्यांत कोणी मतदार आला कीं, प्रत्येक उमेदवार त्याला आपलेकडे ओढण्यासाठीं अतिशय खटपट करीत असतो. त्याप्रमाणें या धर्मांतराचा

उपदेश करणाऱ्याची स्थिति आहे. ज्याच्या देवाला अधिक मतें मिळतील तो देव चांगला, व बाकींचे देव नापास असें यांचें मत आहे कीं काय न कळे! आपला मोठेपणा बाटणाऱ्या लोकांच्या मतानें मोजला जाईल, व आपलें वर्चस्व बाटग्या लोकांच्या मर्जीवर अवलंबून राहील, ही कल्पना देवानें मनुष्य उत्पन्न केला तेव्हां त्याच्या डोक्यांत आली असेल काय? ख्रिस्ती, मुसलमान, बौद्ध किंवा दुसरे जे कोणी धर्मांतराचे अभिमानी असतील, त्यांना आपल्या कृतीनें आपण कोणच्या पेंचांत पडत आहोंत याचा विचार केला पाहिजे. एक धर्मांतराचें वेड सोडलें पाहिजे किंवा आमचा आपला ईश्वर अविभु, अव्यापक आहे असें तरी ह्मणण्याला तयार झालें पाहिजे. पण ईश्वराची व्यापकता सकुंचित आणि मर्यादित करण्यापेक्षां धर्मांतराचें वेड सोडून दिलें तर काय वाईट? पण इतका सुविचार आणावयाचा कोठून? परंतु त्या त्या धर्मांच्या पूर्वीच्या आणि हल्लींच्या प्रवर्तकांना इतका विचार नाहीं, असेंहि मानतां येत नाहीं. तेव्हां यांत कांहीं तरी ऐहिक हेतु असावा हें उघड दिसतें. ख्रिस्ती धर्म वगैरे नवीन असल्यामुळें त्यांत धर्मांतराचें तत्त्व असणें अगदीं अवश्य आहे. कारण दुसऱ्या धर्मांतील लोक आपल्या धर्मांत ओढण्याचें तत्त्व यांनीं स्वीकारलें नसतें व हिंदुधर्मा प्रमाणें हे तटस्थ राहिले असते तर नवीन धर्मांत कोण गेले असते? नवीन दुकान काढलें ह्मणजे गिऱ्हाइकांनीं आपल्याकडे यावें अशी खटपट त्या नवीन दुकानाबरोबर सुरू करावीच लागते. जुन्या स्थाईक दुकानदाराची गोष्ट तशी नसते. तो ह्मणतो माझ्या सचोटीबद्दल जर गिऱ्हाइकाची खात्री असेल तर तो इकडे येईल. तो कोठें का जाईना. त्याला पाहिजे तो माल मिळाला ह्मणजे झालें. परंतु नवीन संस्थांत असला स्थिरपणा आणि उदासीनपणा कधींही असावयाचा नाहीं. असा उदासीनपणा धरला असता तर ख्रिस्ती धर्मांत एकटा ख्रिस्तच आणि महमदी धर्मांत एकटा महमदच होऊन राहिला असता. १९०० वर्षां पूर्वी ख्रिस्तानुयायी कोण होता? आणि १३०० वर्षां पूर्वी महमदानुयायी कोण होता? व हल्लीं जे इतके प्रत्येकाचे

अनुयायी दिसत आहेत ते निपःक्षपाती उदासीनपणा धरून कसे जमले असते ! सारांश नवीन धर्मांना मतांतर, धर्मांतर वगैरेची जोड आणि साथ पाहिजेच असते. व तशी ती हिंदु धर्माला नाहीं हें त्याच्या पुरातनत्वाचें आणि अनादिसिद्धत्वाचें लक्षण आहे. सारांश ह्या नवीन धर्मांतून विशेष आग्रह, धर्मांतराची विशेष हांव, व ऐहिक दृष्टीकडे विचारांचा विशेष कल, हें फार दिसून येतें. ह्या धर्मांची भिस्त निःपक्षपाती औदासिन्यावर नसून असंमत किंवा संमत, कशा तरी धर्मांतरावर आहे असें दिसतें, हा त्यांच्यातील एक मोठा दोष आहे. असो. धर्मांतर करविण्याला ज्या ज्या धर्मांत प्राधान्य आहे त्या त्या धर्मांवर बारीक सारिक आतां दाखविलेले आक्षेप येतातच. पण मुख्य आक्षेप हा कीं, आह्मी दाखवूं त्या वाटेनें गेल्या शिवाय तुह्मांला देव भेटावयाचा नाहीं असें ह्मणणें ह्मणजे परमेश्वराच्या विभुत्वाचा निषेध करण्यासारखें आहे. तेव्हां धर्मांतर करविण्याचा कारखाना बंद ठेवा, नाहींतर देव विश्वव्यापक नाहीं असें तरी कबूल करा, अशा प्रकारच्या अडचणींत हे लोक येऊन पडतात. आतां ते कदाचित् असें ह्मणतील कीं आमचा देव अव्यापकच आहे. असें जर त्यांनी ह्मटलें तर मग तो लोकांना तारतो कसा ? एका भक्ताला तारण्याच्या कामांत तो मुंबईला गुंतला असतां इतक्यांत दुसरा भक्त यॉर्कटाऊनमध्यें मरण पावला तर त्याला हा तारणार कसा ? एकच पोहणारा हिंदी महासागरांत बुडत असलेल्या मनुष्याला बाहेर काढीत असतां अटलांटिक महासागरांतल्या माणसाला कसा बाहेर काढूं शकेल ? तेव्हां असें ह्मणणें असमंजसपणाचें होणार आहे. या करितां देव विभु आहे हें नाकारतां येत नाहीं. व तें नाकारतां येत नाहीं, तर मग धर्मांतर करण्याचें काम आपल्या स्वीकृत मताला बाधक आहे असें कबूल केल्या वांचून दुसरा मार्ग नाहीं. असो. येथपर्यंत ईश्वराच्या विभुत्वाच्या दृष्टीनें धर्मांतराचा उपदेश अप्रशस्त आहे हें दाखविलें. पुढील खेपेला ईश्वराच्या नित्यत्वाच्या दृष्टीनें तसला उपदेश अप्रयोजक व गळ्यांत धोंडे अणणारा आहे हें आह्मी सिद्ध करून दाखवूं.

नंबर २.

मागील अंकीं ईश्वराच्या विभुत्वाविषयीं विचार झाला. व विभुत्वाच्या दृष्टीनें पाहिले असतां ख्रिस्ती वगैरे धर्मांवर जे दोष उत्पन्न होतात, त्यांचें दिग्दर्शन करण्यांत आलें. आतां या अंकीं ईश्वराच्या नित्यत्व आणि त्याच्या योगानें इतर धर्मांवर येणारे दोष यांचें विवेचन करावयाचें आहे.

ईश्वर नित्य आहे ही गोष्ट सर्वांना कबूल आहे. पण ख्रिस्ती, मुसलमान, वगैरे लोकांचें आचरण पाहिलें तर ईश्वराच्या नित्यत्वाची कल्पना ते अगदीं विसरून गेले असले पाहिजेत असें वाटतें. हे लोक फसवून किंवा बळजबरीनें दुसऱ्यांना बाटवून आपल्या धर्मांत ओढून घेतात. व कित्येक ख्रिस्ती मिशनऱ्यांचे दीर्घ प्रयत्न पाहून ' हे खरोखर पारमार्थिक बुद्धीनेंच इतकी मेहनत करीत असले पाहिजेत व ह्मणून यांच्या देवाकडे आपण गेलों तर कदाचित् हा भवसागर तरून जाऊं ' असें पुष्कळांना वाटतें. पण यांच्या धर्माचा जरा दूरवर विचार केला तर तेव्हांच असें आढळून येईल कीं, त्या त्या धर्मांतून धर्मांतर करविण्याचें जें तत्त्व आहे त्यांत पारमार्थिकत्वाचा अंश फार थोडा आहे. सर्व धडपड ऐहिक सुखासाठीं आहे. व त्या ऐहिक सुखाच्या भरारींत आपलीं मूळ तत्त्वें काय व आपली कृति काय, इकडे त्यांचें पूर्ण दुर्लक्ष झालेलें आहे. पण जेथें त्यांचें दुर्लक्ष झालेलें असेल तेथें बाकीच्यांचेंही झालेलें असतें असें नाहीं. ह्मणून आपल्या दृष्टीनें त्यांची जी चूक होत आहे ती उजेडांत आणली पाहिजे. व धर्मांतराच्या बाबतींत फसविणारांना आणि फसणारांना दोघांनाही त्यांच्या कृत्याचें निष्फलत्व दाखवून दिलें पाहिजे.

ख्रिस्ती लोक असा उपदेश करतात कीं, ' तुह्मी आमच्या येशूकडे या. ह्मणजे तो तुमच्या पापासाठीं देवाजवळ रदबदली करील. व त्याच्या मध्यस्थीनें तुह्मी मुक्त व्हाल. ' ह्या त्यांच्या मतावर नि-

त्यनत्र्याच्या हातानें जे दोष येतात ते आतां दाखवावयाचे. परंतु त्यांच्याकडे वळण्याच्या आधीं जातां जातां जो एक लहानसा मुद्दा मध्यंतरीं उपस्थित होत आहे त्याजविषयीं थोडासा विचार करूं. असा एक प्रश्न उद्भवतो कीं, मुमुक्षु लोक आणि त्यांना मोक्ष देणारा देव यांच्यामध्यें रदबदली करण्यासाठीं येशूची कल्पना जी ख्रिस्ती-धर्मांत केलेली आढळते ती कशाला ? मोक्ष देणारा आणि घेणारा हे दोघे असले ह्मणजे कार्यभाग होत असतांना आणखी मध्यें तिसऱ्या एका येशूची योजना करणें यांत गौरव आहे. पूर्वी इंग्रज लोक हिंदुस्थानांत आले तेव्हां त्यांची भाषा नेटिवांना समजत नव्हती. ह्मणून नेटिव त्यांच्यापाशीं पृथ्वीवरील मोक्ष, म्हणजे थोड्या पगाराची आणि पुष्कळ त्रासाची चाकरी, मागण्यासाठीं गेले असतां तेथें कोणी दुभाषा मनुष्य मध्यें लागत असे. परंतु देवाला तसा कोणी दुभाषा लागत असेल असें दिसत नाहीं. कारण देवाला सर्व भाषा समजतात. ज्या ज्या भाषेंत मनुष्य किंवा जनावर बोलूं शकेल त्या त्या सर्व भाषा देवाला समजतात, याबद्दल कोणाचाच मतभेद नाहीं. पण देवाला निरनिराळ्या भाषा समजत नाहींत व म्हणून त्याला कोणी दुभाषा लागतो अशीही क्षणभर आपण कल्पना करूं. तरी पण त्या दुभाषाचें काम येशूला कसें करतां येईल ? कारण त्याला पेहलवी व फार झालें तर लॅटीन आणि ग्रीक या भाषा येत असतील. पण मद्रासेंतल्या परियाची, मुंबईतल्या महाराची, किंवा चिनांतल्या शेतकऱ्याची भाषा त्याला येत असेल अशी कल्पना कशी करितां येईल ? पण कोणी ह्मणेल कीं देवाच्या मुलाला देवाप्रमाणेंच अनेक भाषा येत असणें संभवनीय आहे. यावर आमचें उत्तर असें आहे कीं, देवाला जर अनेक भाषा येत असतील तर त्याला कोणी दुभाषा नको, व जर येत नसतील तर विहिरींत नाहीं तर पोहऱ्यांत कोठून येणार या न्यायानें त्याच्या मुलालाही अनेक भाषा येत नसल्या पाहिजेत. शिवाय देव आणि त्याचा मुलगा यांचें सामर्थ्य एकच आहे असें मानलें तर एकाच सामर्थ्याच्या दोन व्यक्ति मानण्यांत गौरव आहे. शिवाय येशूच्या अंगीं देवाचें सामर्थ्य होतें

अर्से मानतां न येण्याला आणखी एक कारण असें आहे कीं, येशु हा मनुष्य ह्मणून मानलेला आहे. सारांश कसेंही ह्मटलें तरी ही दुभाषाची कल्पना अगदी विसंगत ठरते. परंतु आपण असें पहातों कीं, आपल्याला एखाद्या दुकानांत कांहीं जिन्नस घ्यावयाचा असला तर तो दुकानदार आपल्याला फसविल ह्मणून आपण कोणी माहितगार असा अडत्या पहात असतों. पण दुकानदार आणि गिऱ्हाइक यांच्यामधील अडत्याची कल्पना येशूच्या ठिकाणीं जुळेल असें दिसत नाहीं. कारण दुकानदार फसवील ह्मणून अडत्या पाहिजे. व ह्या कल्पनेचा अंगीकार केला तर देवाचाही आपल्याला फसविण्याचा उद्देश असतो व तो सिद्धीस जाऊं नये ह्मणून आपण कोणी तरी अडत्या पाहतों असा त्याचा अर्थ होतो. पण देव कधीं कोणाला फसविणार नाहीं. मनुष्य, मग तो कितीही सभ्य, सुधारलेला, व सुशिक्षित असो, दुसऱ्या मनुष्याला फसवील. पण देव माणसाला फसवील, ही कल्पना ख्रिस्ती धर्माला सुद्धां पसंत पडणार नाहीं. मग इतरांचें नांव कशाला पाहिजे. तेव्हां अडत्या या नात्यानेंही देव आणि मुमुक्षु यांच्यांत तिसऱ्याची गरज असण्याचें कारण नाहीं. पण कोणी ह्मणेल कीं, वरील दोन्ही कल्पना जुळत नसल्या तरी व्यवहारांत आपल्या दृष्टीस असें पडतें कीं, न्यायाधीशापुढें आपला खटला नीट रीतीनें समजवून मांडण्यासाठीं आरोपीला वकील लागत असतो. तसा वकील देव आणि मुमुक्षु यांच्या दरम्यान कोणी तरी पाहिजे असतो अशी कल्पना केली तर ती जुळण्याचा संभव आहे. पण आह्मी ह्मणतों कीं ही कल्पना सुद्धां जुळण्यासारखी नाहीं. कारण वकील हा कोणाला लागतो ? तर अल्पज्ञ न्यायाधीशाला. सर्वज्ञ परमेश्वराला पापपुण्याचे निवाडे करतांना वकील लागत नाहीं. व इंग्लिश बॅरिस्टरचें त्याच्यावर अधिक वजन पडत नाहीं. त्याला साक्षीदार लागत नाहींत. किंवा दस्तैवजी पुराव्याची त्याला अपेक्षा नसते. तेव्हां मूर्तिमंत न्यायरूपी परमेश्वराला पगारी न्यायाधीशाप्रमाणें कोणाही वकीलाची गरज असेल असें दिसत नाहीं. पण ईश्वराला वकिलाची गरज आहे, असा पूर्वपक्षाच्या समाधानासाठीं

णक्षभर अभ्युपगम केला तरी दोषापासून त्याची सुटका होऊं शकत नाहीं. कारण आम्ही असा प्रश्न विचारतों कीं, देवाच्या दरबारीं येशू हा वकील दिला म्हणजे ज्या ख्रिस्ती लोकांनीं पातक केलें असेल त्यांना शिक्षा होते कीं नाहीं ? शिक्षा होते असें म्हटलें तर मग वकील दिल्यापासून काय फायदा ? व मग वकील देणारे ख्रिस्ती लोक आणि न देणारे परधर्मी लोक यांच्यांत काय फरक राहिला ? आणि जर कांहीं फरक नाहीं तर मग ख्रिस्तीधर्मांतच येण्यांत काय हंशील आहे ? पण कोणी म्हणेल कीं, अपराधाबद्दल प्राण्यानें शासन भोगल्यानंतर त्याजवर दया दाखवावी अशी शिफारस करण्याच्या कामीं वकिलाचा उपयोग होणार नाहीं काय ? पण आम्ही म्हणतों, होणार नाहीं. कारण अपराधाच्या मानानें ठरलेली शिक्षा भोगल्या-नंतरही जर देव त्याला आणखी ज्यास्त शिक्षा भोगूं लावील, तर ख्रिस्ती धर्मांतील देवाच्या ठिकाणीं अन्याय, निष्ठुरपणा, वगैरे दो-षांचा आरोप केल्यासारखें होईल. व ज्यास्त शिक्षा देव भोगूं देणा-रच नसला तर मग त्या शिफारशी तरी पाहिजेत कशाला ? आतां येशू हा वकील दिला म्हणजे पातक करणारांना मरणानंतर शिक्षा भोगावी लागत नाहीं असा दुसरा पक्ष घेतला तरीही दोष अपरि-हार्यच आहे. कारण असें मानणें म्हणजे ख्रिस्ती धर्म हा अन्याय करण्याला मुभा देणाराच एक आहे असा अर्थ होईल. कारण आपण कांहीं गुन्हे केले तरी आपण जो वकील देऊन ठेविला आहे तो आपल्या रदबदलीनें आपणाला बिलकूल शिक्षा होऊं देणार नाहीं, अशी समज ख्रिस्तीधर्मानुयायांची झाली तर मग त्यांना पारलौकिक शासनाची भीति नसल्यामुळें व सर्वच अपराध या लोकीं उघडकीस येतात असें नसल्यामुळें ते पाहिजे तें अनन्वित कृत्य करण्याला तयार होतील. तेव्हां कोणत्याही बाजूनें विचार करून पाहिलें तरी ही वकिलाची कल्पना विसंगतच आहे असें सिद्ध होतें. शिवाय एखादा अधिकारलुब्ध व पक्षपाती राजा आपल्या काकाला, मामाला बिनकामाच्या पण मोठ्या हुद्याच्या जागा देतो, तशांतलीच एक मध्यस्थाची जागा देवानें आपल्या मुलाला

दिली अशीही कल्पना करतां येत नाहीं. कारण असें करणें ह्मणजे मानवी मनोधर्मांचे आरोप त्या निष्काम, निष्क्रिय, आणि निरहंकार परमेश्वरावर लादण्यासारखें होणार आहे. तेव्हां येशुख्रिस्त आणि त्याची मध्यस्थी हीं जीं तत्वें ख्रिस्ती धर्मांत आहेत तीं युक्तीच्या दृष्टीनें योग्य आहेत असें दिसत नाहीं. पण यावर कोणी अशी शंका काढील कीं, तुमच्या युक्तिवादाला ती कल्पना जुळत नाहीं, पण आमच्या धर्मशास्त्रांत तर ती सांगितलेली आहे; तेव्हां आतां तिची वाट काय लावावयाची? ज्या अर्थी दुसरी कांहीं वाट लावतां येत नाहीं, त्या अर्थी ती कल्पना बायबलांत सांगितली आहे तशीच खरी मानल्यावांचून दुसरें गत्यंतरच नाहीं.पण हें ह्मणणें बरोबर नाहीं. कारण येशूची गोष्ट जी सांगितली आहे त्यामध्येंच सर्व बायबलाचें तात्पर्य आहे असें नाहीं. तर ती गोष्ट ह्मणजे एक अर्थवाद आहे. व अर्थवादवाक्यांचें पर्यवसान तीं ज्यांना अनुलक्षून अर्थवादात्मक असतील त्यांच्या स्तुतींत होत असतें. अनेक प्रकारच्या अर्थवादात्मक गोष्टी सांगून लोकांच्या मनांत परमेश्वराबदल भक्ति उत्पन्न करण्याचा शास्त्रांचा उद्देश असतो. तो न समजून त्या गोष्टी ह्मणजे शास्त्रांतील सर्वस्व होय अशी कल्पना करणें हें अगदी चुकीचें आहे. 'परमेश्वर इतका मोठा दयाळु आणि भक्तजनांवर कृपा करणारा आहे कीं, भक्ततारणासाठीं तो आपल्या मुलाला देखील मृत्यूच्या तावडींत देण्याला तयार झाला, तेव्हां अशा परमेश्वराला तुह्मी भजा,' असें मनावर ठसाविण्यासाठीं ही येशूची गोष्ट लिहिली आहे. येशूच्या mediation (मध्यस्थी) वांचून गति नाहीं हें या गोष्टींतील तात्पर्य नव्हे. आपल्या हातांत कोणी श्रीफळ दिलें तर तें देणाराचा हेतु वरवर जें दिसतें तें आपण खावें असा नसतो, तर त्या देणगीचें तात्पर्य आणि खरें स्वारस्य बाहेरच्या अर्थवादाच्या आंत असतें, हें मनुष्याला समजलें पाहिजे. पण फिरून कोणी ख्रिस्तधर्माभिमानी असा एक पूर्वपक्ष पुढें आणील कीं, हें तुमचें अर्थवादाविषयींचें ह्मणणें खरें असेल. पण यथाश्रुत अर्थाप्रमाणें येशू हा मोक्षदाता आणि मुमुक्षु यांच्या दरम्यानचा मध्यस्थ असेच

मानण्याला काय प्रतिबंध आहे ? कारण तुह्मीही साधुसमागमानें मुमुक्षूला परमेश्वर भेटतो असें प्रतिपादन करीत असतां. श्रीशुकाचार्यांच्या समागमानें परीक्षित राजा तरला, वशिष्ठाच्या अनुग्रहानें कल्माषपाद राजा उद्धरला, इत्यादि अनेक गोष्टी तुमच्यामध्येंही नाहींत काय ? यावर आमचें असें उत्तर आहे कीं, तुह्मी ह्मणतां येथवर तुमची आमची एकवाक्यता आहे. व साधुपुरुषांच्या समागमानें मुक्ति प्राप्त होते एवढेंच जर तुमचें मत असेल तर मग तुमच्या आमच्यांत मुळींच विरोध नाहीं. पण तुह्मी तसें मानीत नाहीं. फक्त येशूच्याच समागमानें मोक्षप्राप्ति होऊं शकते, दुसऱ्या कशानेंही होऊं शकत नाहीं, दुसरीं द्वारें ह्मणजे नरकाचीं साधनें आहेत, असें तुह्मी प्रतिपादन करतां. जर साधुसमागमानें मोक्ष आहे तर मग तो कोणत्याही साधूच्या समागमानें लब्ध होऊं शकेल. त्याला अमुकच साधु लागतो असा तुमचा आग्रह कां असावा ? साधूंना पूज्य मानण्याचा जेव्हां प्रश्न येतो तेव्हां इतरांप्रमाणें तुमच्या येशूलाही आह्मी एक साधुपुरुष ह्मणून पूज्य मानतों. परंतु त्याच्याच जोडीच्या इतर साधुपुरुषांना तुम्ही मात्र मुळींच पूज्य मानीत नाहीं, हा तुमचा अनुदारपणा नव्हे काय ? व येशू हा एक साधुपुरुष आहे ह्मणून त्याच्या समागमानें मोक्षप्राप्ति होते एवढेंच जर तुमचें मत असेल तर मग दुसऱ्या साधु पुरुषांचा उपमर्द करून एखाद्या दुकानदाराप्रमाणें सारीं गिऱ्हाइकें तुह्मी आपल्याकडेच ओढण्याचा प्रयत्न कां करतां ? उदरंभरि वैद्याप्रमाणें 'त्याचे औषधानें गुण येणार नाहीं, तुम्ही माझ्या दवाखान्यांत या' अशा प्रकारच्या वल्गना तुम्ही कां कराव्या ? ज्या साधु पुरुषाच्या नांवानें तुम्ही हें कर्म करतां त्याला या तुमच्या कृत्यानें बरें वाटत असेल काय ? ही तुमची कृति त्याच्या साधुत्वाला कमीपणा आणणारी नाहीं काय ? एखाद्या जॉइंट स्टॉक कंपनीला आपलें भांडवल वाढविण्याला एजंट लागतात, तसे साधु पुरुषांची प्रतिष्ठा वाढविण्याला तुमच्यासारखे एजंट लागतात अशी तुमची कल्पना आहे काय ? असेल तर ती कुकोसी आहे हें तुह्मांला कबुल केलें पाहिजे. तेव्हां इतरांप्रमाणें येशु

हा एक साधु पुरुष ही कल्पना आह्मांलाही मान्य आहे. पण तुह्मी असें मानलें तर तुमच्या धर्माचा सिद्धांत सुटतो; व न मानलें तर असमंजसपणा पदरीं घ्यावा लागतो. याप्रमाणें तुमच्या मताला दोहोंकडून अडचण येते. आणखी एक असा दोष येतो कीं, तुह्मी येशूला देवाचा मुलगा ह्मणतां. पण हें ह्मणणेंही युक्तिबाह्य आहे. आह्मां मूर्तिपूजकांना नांवें ठेवून तुह्मी आपला देव निराकार, निर्गुण आहे असें स्थापन करतां, आणि त्याच वेळीं तुह्मी असें ह्मणतां कीं, आमच्या देवाला मुलगा आहे; हें जमावें कसें? पुत्रोत्पादनाला साकारत्व, सगुणत्व हे धर्म अवश्य पाहिजेत. ते धर्म जर तुमच्या देवांत नसतील तर पुत्रोत्पत्ति असंभाव्य आहे; व असतील तर आह्मां मूर्तिपूजकांना हंसण्याचें तुह्मांला कारण नाहीं. व ईश्वर साकार व सगुण तुह्मी मानला म्हणजे त्याबरोबर नश्वरत्व हा धर्मही त्या तुमच्या ईश्वरावर येऊन बसूं लागेल. अशा प्रकारच्या या अनेक दोषपरंपरा तुमच्या त्या येशूच्या कल्पनेमुळें तुमच्या मतावर येऊं लागतात. यासाठीं देव आणि मुमुक्षु यांच्यामध्यें कोणी तिऱ्हाईत अवश्य लागतो या मतावर कोणाचाही विश्वास बसणें शक्य नाहीं. व हें मत कोणत्याही विचारी परधर्मीय माणसाच्या आदराला पात्र होण्यासारखें नाहीं, हें सिद्ध झालें. आतां नित्यत्वाच्या दृष्टीनें उत्पन्न होणाऱ्या दोषांचें स्पष्टीकरण पुढील अंकीं करूं.

नंबर ३.

या विषयाचा विचार करीत असतांना ख्रिस्ती धर्मावर उद्भवणाऱ्या कांहीं दोषांचें दिग्दर्शन मागील दोन अंकांत केलें आहे. आतां ईश्वर नित्य आहे असें मानलें ह्मणजे ख्रिस्ती धर्मावर कोणकोणते आक्षेप येऊं शकतात याचा आपण विचार करूं. ख्रिस्ती धर्मांत असा एक सिद्धांत आहे कीं, येशूख्रिस्त हा आपल्या मध्य-

स्थीनें सर्व मनुष्यांना तारतो. पण हा सिद्धांत खरा मानला म्हणजे ख्रिस्ती धर्मावर अनेक दोष येऊं लागतात. येशू ख्रिस्त हा एक मनुष्यच होता हें ख्रिस्ती लोकही नाकबूल करित नाहींत. व या मुद्यांविषयीं जर उभयपक्षांची एकवाक्यता आहे तर आम्ही असें विचारतों कीं, येशू ख्रिस्ताच्या पूर्वी दुसरे कोणी मनुष्य जगांत होते किंवा नाहीं ? जर होते असें तुह्मी ह्मणाल, तर मग त्यांना भवनदीच्या पार उतरून नेण्याला त्या वेळीं कोण नावाडी होता ? येशूशिवाय तारण करणारा दुसरा कोणी नाहीं असा तुमचा सिद्धांत असल्यामुळें तुह्मांला असेंच ह्मटलें पाहिजे कीं, येशूच्या पूर्वीचे सर्व लोक नरकांतच जाणार. व धर्माभिमानाच्या आवेशांत तुह्मी कदाचित् मागच्या त्या सर्व लोकांना नरकांत ढकलण्यालाही तयार व्हाल. परंतु मग कोणकोणाला नरकांत जावें लागेल याची तुम्हांला कल्पना आहे काय ? ग्रीस, सीरिया, ईजिप्त, येथील जे मोठमोठे साधु पुरुष आणि तत्ववेत्ते होऊन गेले त्यांना तुमच्या मताप्रमाणें नरकांतच जावें लागणार. गौतमबुद्ध आणि बौद्ध धर्मातील इतर सत्पुरुष यांचीही तुह्मी तीच वाट लावणार. व वेदकालीन ऋषि आणि इतर महात्मे यांनाही तुमच्या मताप्रमाणें तुम्हांला दुसरी गति देतां येत नाहीं. सॉक्रेतीस, शाक्यमुनि, किंवा वामदेव यांच्या अंगीं त्यांना नरकप्राप्ति करून देणारा असा कोणता बरें दुर्गुण तुह्मी दाखवूं शकाल ? व त्यांच्या अंगीं कोणताही दुर्गुण नसेल तर मग ते नरकांत कोणच्या कारणानें पडूं शकतील ? ख्रिस्ताच्या आधीं जन्मास येणें हा त्यांचा गुन्हा होता काय ? आणि या गुन्हयाबद्दल त्यांना अक्षय्य नरक, इतकी भयंकर शिक्षा देण्याइतका अविचारी आणि अन्यायी तुमचा धर्म आहे काय ? आणि तुमच्या मताच्या पुष्टयर्थ त्यांना असली भयंकर शिक्षा देण्याला जो देव ह्मणून आहे, मग तो कोणाचाही असो, तो कधीं तरी तयार होईल काय ? सॉक्रेटिस किंवा बुद्ध हे नरकांत जाणार आणि एखाद्या महारानें तुमच्या धर्माची दीक्षा घेतली ह्मणजे तो सायुज्य पदाला जाऊन पोंचणार अशीं जीं हीं तुमचीं मतें तीं किती वेडगळपणाचीं

आणि मूर्खपणाचीं आहेत, हें तुमचें तुह्मांला समजत नाहीं काय ? सर्व जग आंधळें आणि तुम्हांला मात्र डोळे अशा समजुतीनें तुह्मी हीं अप्रयोजक मतें बाजारांतील चवाठ्यावर शिकवित असतां काय ? असल्या अप्रबुद्धांच्या बरोबर स्वर्गास जाण्यापेक्षां सॉक्रेटिसासारख्यांच्या बरोबर नरकांत जाणेंही बरें, असें कोणालाही वाटणार नाहीं काय ? ह्या सर्व गोष्टींवरून असें सिद्ध होतें कीं, तुमच्या बाजूला " बाबावाक्यं प्रमाणम् " याशिवाय दुसरी कांहीं बळकटी नाहीं. व युक्तिवादानें पाहिलें असतां तुमच्या या मतांत कांहींच हंशील नाहीं. तेव्हां वर दर्शविल्याप्रमाणें अनेक दोषांनीं टाकाऊ ह्मणून ठरलेल्या तुमच्या या मताचा कोण अंगीकार करील ? अशा अनेक अडचणी येतात ह्मणून तुमचा पक्ष मुळींच ग्राह्य नाहीं असें ह्मणणें प्राप्त होतें. येशूच्या आधीं जगांत लोक होते अशी कल्पना गृहीत धरून वरील दोष दाखविलेले आहेत. आतां या सर्व अडचणींतून निसटून जाण्यासाठीं तुह्मीं कदाचित् असें ह्मणण्याला तयार व्हाल कीं, येशुख्रिस्ताच्या पूर्वीं या जगांत कोणाही मनुष्याचें अस्तित्व नव्हतें. परंतु तसें ह्मणूनही चालणार नाहीं. कारण अनादि कालापासून चालत आलेला आणि अनंतकालापर्यंत चालू राहणारा इतिहास हा तुमच्या ह्मणण्यांतील असत्यपणा बाहेर काढण्याला तयार आहे. येशुख्रिस्ताच्या पूर्वीं मनुष्यें या जगांत निर्माण झालेलीं होतीं, हें इतिहासावरून स्पष्ट होत आहे. व तें खोटें ह्मणून तुम्हांला कधींही ठरवितां येणार नाहीं. तेव्हां येशूच्या पूर्वीं माणसें होतीं असें तुम्हांला ह्मणतां येत नाहीं आणि नव्हतीं असेंही म्हणतां येत नाहीं, अशा विलक्षण अडचणींत तुमच्या धर्मानें तुम्हांला आणून कोंडलें आहे. यावरून तुमच्या धर्मांत किती असमंजसपणा भरलेला आहे हें व्यक्त होत आहे.

तुमच्या मतानें मोक्षाचें सरटिफिकीट देण्याचें ऑफिस केव्हांपासून सुरू झालें याच्या बद्दलचा हा विचार झाला. आतां त्या ऑफीसचे पांच केव्हां वाजतात ह्या विषयीं आपण विचार क.रू.

तुमच्या धर्मांत असें तत्व आहे कीं, कालगतीनें केव्हां तरी एकदा न्यायाचा दिवस येणार आहे, त्या दिवशीं देव एक तुतारी वाजवील, त्या तुतारीचा आवाज थडग्यांत पुरून ठेवलेले मेलेले लोक ऐकतील, तो आवाज ऐकून ते उठतील, व सर्वजण देवाच्या पुढें जाऊन उभे राहतील, नंतर देव त्यांचे न्याय अन्याय पाहील आणि कृतकर्मानु-रोधानें ज्याला त्याला बक्षीस किंवा शिक्षा देऊन देव आपल्या ऑफिसचा दरवाजा बंद करून टाकील. या सिद्धांतांत परधर्मीयांना हास्यास्पद वाटण्यासारख्या बऱ्याच गोष्टी आहेत. देवानें वाजविलेली तुतारी मेलेलीं माणसें कशी ऐकूं शकतील ? हल्लीं आपण असें पाहतों कीं, कित्येक थडग्यांच्यावर मोठमोठे दगड घातलेले असतात, त्यांजवर माती ढकललेली असते, व कित्येक ठिकाणीं झाडें उगवलेलीं असतात. हें सर्व आपल्या अंगावरचें वजन दूर काढून टाकून थड-ग्यांतील माणसांना बाहेर कसें येतां येईल ? सूक्ष्म लिंगदेह अशा रीतीचीं स्थलांतरें करूं शकतात असें आमच्या वेदांताचेंही मत आहे. परंतु हीं सर्व कृत्यें स्थूल देहांनींच होतात व निर्जीव झालेला स्थूल देहच फिरून सजीव होतो असा तुमचा सिद्धांत आहे. त्यामुळें तुमच्या मताला वरील विरोध उत्पन्न होतो. शिवाय न्यायाच्या अखेरच्या दिवशीं एकदा शिक्षा दिली ह्मणजे ती त्यानें अनंत काल-पर्यंत भोगीत बसावयाची कीं काय ? गुन्ह्याच्या मानानें शिक्षेच्या अवधींत कमीजास्तपणा असणें हें जें न्यायीपणाचें पहिलें लक्षण तें तुमच्या देवाच्या ठिकाणीं मुळींच दिसत नाहीं. असो. हे बारीक-सारिक दोष झाले. परंतु तुमच्या या सिद्धांतावर मुख्य दोष येतो तो असा कीं, ईश्वर जर नित्य आहे असें तुह्मी मानतां तर त्याच्या अंगांतील गुणधर्म एकदम मध्येंच बंद कसे पडतील. एखादा अम्मलदार पांच वाजले ह्मणजे आपली कचेरी बंद करून घरीं जावयास निघतो, व एक मिनिट उशिरानें कोणी अर्जदार आल्यास " बस, बस, आतां नाहीं, आतां कचेरी बंद झाली, " असें ह्मणतो, तशासारखी देवाची गोष्ट नाहीं. देवाच्या अंगांत सृष्टी उत्पन्न करण्याची शक्ति आहे असें जर तुह्मी मानतां, व देव नित्य

आहे असें जर तुह्मी मानतां, तर मग त्याच्या ठिकाणची ती नित्य शक्ति "जज्जमेंट डे" च्या नंतरच कां बंद पडावी? शिवाय ती शक्ति नित्य आहे तर देवानें अमुक एका विवक्षित काळीं ही सृष्टि उत्पन्न केली किंवा ॲडम आणि ईव्हला उत्पन्न केलें हें जें तुमचें ह्मणणें आहे तें जुळत नाहीं. कारण ती शक्ति जर नित्य आहे तर तुह्मी ह्मणतां त्या काळाच्या पूर्वीही आणि जज्जमेंट डेच्या नंतरही देवाच्या हातून सृष्टि होत असली पाहिजे. नाहींतर देवाची शक्ति अनित्य आहे आणि त्यामुळें देवही अनित्य आहे, असें तरी तुह्मांला कबुल केलें पाहिजे. पण देव अनित्य आहे असें ह्मणणें ह्मणजेही ईश्वराच्या नित्यत्वाविषयींच्या आपल्या सिद्धांताविरुद्ध जाण्याचा अनिष्ट प्रसंग आपल्यावर ओढून घेण्यासारखें आहे. तेव्हां कोणत्याही बाजूनें या ख्रिस्ती धर्मांतील तत्वांचा विचार करून पाहिला तरी तीं तत्वें अगदींच लटपटीत, युक्तिबाह्य आणि विसंगत आहेत असें ठरतें. आतां याजवर कोणी ख्रिस्तधर्माभिमानी असें ह्मणेल कीं हीं तत्वें ईश्वरानें आपल्या पुस्तकांत सांगितलीं आहेत ह्मणून तीं पूज्य मानलीं पाहिजेत, व त्यांजवर श्रद्धा ठेविली पाहिजे. यावर आमचें एवढेंच उत्तर आहे कीं, ज्या लोकांचें जें धर्मपुस्तक असेल त्यांतील वचनांवर त्या धर्मांतील लोकांनीं श्रद्धा ठेविली पाहिजे ही गोष्ट अगदीं निर्विवाद आहे. पण तुह्मी दुसऱ्याला बाटविण्यासाठीं ह्मणून जेव्हां आपला धर्म पुढें करतां तेव्हां त्याजवर त्याची एकाएकीं श्रद्धा कशी बसेल? प्रथमतः तो तुमच्या धर्माचें निरीक्षण तर्कदृष्टयाच करणार व त्यांत जर कांहीं निष्पन्न झालें तर मग तो पुढें तुमच्या धर्मपुस्तकावर श्रद्धा ठेवणार. विचार केल्यावांचून कोठें तरी श्रद्धा ठेवावयाची असेंच असेल तर त्याला त्याचा स्वतःचा धर्म नाहीं काय? नुस्ती श्रद्धा ठेवण्यालाच त्याला तुमचा धर्म कशाला पाहिजे? व युक्तीच्या आणि तर्काच्या मार्गानें आपल्याकडे वळवून घेण्यासारखें तत्व तर तुमच्या धर्मांत कांहीं दिसत नाहीं. तेव्हां असल्या धर्माकडे स्वतः मूर्ख असल्याशिवाय कोणत्या परधर्मीयाची प्रवृत्ति होणार आहे!

बंदुकीच्या दारूची युक्ति कोणी शोधून काढली ?

वरील मथळ्यांत जो प्रश्न विचारलेला आहे त्याचें उत्तर कसें द्यावें ह्याविषयीं आपल्याला काय शिकविलेलें आहे ? हल्लीं आबालवृद्धांना असें माहीत करून देवविलें आहे कीं, बंदुकीच्या दारूची कल्पना युरोपियनांनीं शोधून काढली. जी गोष्ट पूर्वी अस्तित्वांत नसेल ती नवीन आपल्या कल्पनेनें तयार करणें अशा अर्थी 'शोधून काढणें' हा शब्द आपण उपयोगांत आणीत असतों. त्या अर्थाच्या अनुरोधानें पाहिलें असतां बंदुकीच्या दारूचें जनकत्व युरोपियनांना देतां येईल किंवा नाहीं याबद्दल शंका आहे. युरोपियनांनींच ही कल्पना काढली असें आज जग मानीत आहे. व ज्याप्रमाणें सर्वच ज्ञानरूपी नदीचा ओघ हल्लीं पश्चिमेकडील पर्वताच्या शिखरावरून निघून पूर्वेकडील समुद्राकडे वहात येत आहे, त्याप्रमाणें या बंदुकीच्या दारूच्या कल्पनेचा उगमही प्रथमतः युरोपखंडांत झाला असावा आणि मग तेथून ती कल्पना पूर्वेकडे पसरली असावी अशी लोकांची कल्पना होणें अगदीं साहजिक आहे. प्रामाणिक युरोपियन इतिहासकारांनाही ही युक्ति केव्हां आणि कोणी काढली हें चांगलेंसें माहीत नाहीं. तरी पण सामान्य लोकांची हल्लीं अशी समजूत आहे कीं, या युक्तीचा प्रादुर्भाव युरोपखंडांत चवदाव्या शतकाच्या सुमारास झाला. तुर्क लोकांनीं कॉन्स्टॅन्टिनोपल शहर ख्रिस्ती लोकांपासून आपल्या ताब्यांत घेतलें होतें, तें त्यांजपासून परत मिळविण्याला आपण कांहीं तरी नवीन उपाय शोधून काढला पाहिजे अशा इच्छेनें त्या उद्योगाला

लागलेल्या कांहीं ख्रिस्ती लोकांनीं ही दारूची युक्ति काढली, असें एक सर्वसाधारण मत हल्लीं प्रचलित आहे. सर्व घरभेदेपणा काय तो आपल्या देशांतच भरलेला आहे व या बाबतींत आपल्याला जर कांहीं चांगला धडा शिकावयाचा असेल तर तो आपण ख्रिस्ती लोकांपासून शिकला पाहिजे, असा एक सामान्य लोकापवाद नेहमीं आपल्या ऐकण्यांत येत असतो. परंतु या घरभेदेपणाचें बीज ख्रिस्ती लोकांतही होतें हें बंदुकीच्या दारूची कल्पना बाहेर कशी प्रसृत झाली, याच्या हकीकतीवरून कोणाच्याही चांगलें लक्षांत येण्यासारखें आहे. ख्रिस्ती लोकांना या दारूची युक्ति पहिल्यानें कळली व त्या युक्तीचा उपयोग तुर्कांचे हातून कॉन्स्टॅन्टिनोपल शहर सोडवून घेण्यासाठीं करावयाचा होता. परंतु ख्रिस्ती लोकांमध्यें सुद्धां कोणी घरभेद्या निघाला. त्यानें ती युक्ति टर्कीच्या सुलतानाला सांगितली आणि अशा योगानें या युक्तीचा प्रसार होत होत इतका झाला आहे कीं, आतां तिचा उपयोग स्वहितसाधनासाठीं करून घेत नाहीं असें युरोपामध्यें एकही राष्ट्र नाहीं. सारांश चवदाव्या शतकापासून युरोपांतील लोक या युक्तीचा उपयोग करूं लागले. आणि तेव्हांच त्यांनीं ही कल्पना नवीन शोधून काढली, असा अज्ञजनसमूहाचा समज झालेला आहे. परंतु हा समज बरोबर नाहीं. फार प्राचीनकाळीं ग्रीसमध्यें ही कल्पना लोकांना माहीत होती अशाबद्दल आधार आहे. परंतु हिंदुस्थानासंबंधीं विचार करतांना या युक्तीविषयीं पुष्कळच प्रत्यक्ष पुरावा उपलब्ध होतो.

राजकीय नीतीवरतीं संस्कृतमध्यें अनेक ग्रंथ आहेत. त्यांपैकीं एका ग्रंथांत या कल्पनेविषयींची इतकी सविस्तर माहिती दिलेली आहे कीं, हिंदुस्थानांतील पूर्वीचे लोक बंदुकीच्या दारूचा उपयोग करीत असतील किंवा नाहीं अशाबद्दल शुष्क अनुमानें करीत बसण्याचें मुळींच प्रयोजन नाहीं. तेव्हां या प्रश्नासंबंधीं त्या ग्रंथांत जे ठळक पुरावे आहेत त्यांपैकीं कांहींचे उतारे आम्ही आपल्या वाचकांकारितां येथें देतों. सदर नीतिग्रंथांत आयुधांचे दोन प्रकार

कल्पिलेले आहेत. एक अस्त्र आणि दुसरें शस्त्र. अंत्र, यंत्र, किंवा अग्नि यांच्या योगानें जें दूर फेकतां येतें तें अस्त्र होय. व तरवार, भाला, इत्यादिक हीं शस्त्रें होत. (अस्यते क्षिप्यते यत्तु मन्त्रयंन्त्राग्निभिश्च तत्, अस्त्रं तदन्यतः शस्त्रमासिकुन्तादिकं च तत्.) आतां वर जें अस्त्र ह्मणून सांगितलें आहे तें दोन प्रकारचें असतें. एक नालिक, आणि दुसरें मांत्रिक. (अस्त्रं तु द्विविधं ज्ञेयं नालिकं मान्त्रिकं तथा.) मांत्रिक अस्त्र म्हणजे मंत्रसामर्थ्यानें फेकतां येण्यासारखें आयुध होय. ब्रह्मास्त्र, वरुणास्त्र, वायव्यास्त्र, इत्यादिक हीं या मांत्रिक अस्त्रांचीं उदाहरणें होत. व नालिक अस्त्र ह्मणजे नलिकेच्या योगानें जें शत्रूच्या अंगावर फेकतां येतें तें होय. बंदुका, तोफा, वगैरे हीं या नालिक अस्त्रांचीं उदाहरणें होत. हें नालिक अस्त्र लहान आणि मोठें अशा दोन प्रकारचें असतें. (नालिकं द्विविधं ज्ञेयं बृहत्क्षुद्रविभेदतः.) वरील श्लोकांत वर्णिलेलें क्षुद्रनालिक ह्मणजे हल्लींची बंदुक होय, व बृहन्नालिक ह्मणजे हल्लींची तोफ होय. यांपैकीं क्षुद्र नालिकेचें वर्णन सदर ग्रंथांत अशा रीतीनें केलें आहे कीं, त्याच्या मुळाशीं एक छिद्र असतें, त्याची एकंदर लांबी पांच विती असते, त्याच्या मुळाशीं व अग्राशीं हल्लीं आपण ज्याला माशी असें म्हणतो तो तिलबिंदु असतो. यंत्राच्या आघातानें, म्हणजे हल्लीं आपण ज्याला चाप म्हणतो त्याचा आघात झाल्याच्या योगानें, त्यामधून अग्नि निघतो. व त्याच्या कान्ह्यावर दगडाचें पीठ ठेविलेलें असतें. (तिर्यगूर्ध्वच्छिद्रमूलं नालं पंचवितस्तिकम्, मूलाग्रयोर्लक्ष्यभेदितिलबिंदुयुतं सदा, यंत्रघाताग्निकृद् ग्रावचूर्णधृक्कर्णमूलकम्.) आतां बृहन्नालिकाविषयीं त्यांतच वर्णन आहे तें येणेंप्रमाणें. बृहन्नालिक हें एखाद्या लांकडाच्या बुंध्याचें तयार केलेलें असतें. तें गाड्यावर घालून न्यावें लागतें. व त्याच्या मुळाशीं जी एक कळ असते ती फिरविली म्हणजे आपल्या लक्ष्यावर बरोबर नेम धरतां येतो. (मूलकीलभ्रमाल्लक्ष्यसमसंधानभाजि यत् बृहन्नालिकसंज्ञं तत् काष्ठबुध्नविनिर्मितम्, प्रवाह्यं शकटाद्यैस्तु सुयुक्तं विजयावहम्.) वरील श्लोकांवरून असें दिसतें कीं, कांहीं बृहन्नालिक अस्त्रें लांकडाचीं

केलेलीं असलीं पाहिजत. परंतु कांहीं श्लोकांनतर पुढें त्याच ग्रंथांत असें वर्णन केलेलें आहे कीं, हें नालास्त्र लोखंडाचें किंवा दुसऱ्या एखाद्या धातूचें केलेलें असे. कारण तें धातूचें असलें तर तें पुसून नेहमीं स्वच्छ ठेवावें असें सांगितलें आहे.(लोहसारमयं वापि नालास्त्रं त्वन्यधातुजम्, नित्यसम्मार्जनस्वच्छमस्त्रपातिभिरावृतम्.) या नालिकास्त्राच्या उपयोगाविषयीं आणखी असें सांगितलें आहे कीं, हें नालास्त्र आधीं पुसून शुद्ध करावें, नंतर त्यांत दारू भरावी, मग ती एका दंडानें आंत खचावी, नंतर गोळा घालावा, मग कान्ह्यावर दारू ठेवावी, आणि त्या दारूला अग्नि देऊन तो गोळा आपल्या लक्ष्यावर फेकावा.. (नालास्त्रं शोधयेदादौ दद्यात्तत्राग्निचूर्णकम् निवेशयेच्च दंडेन नालमूले यथा दृढम्, ततः सुगोलकं दद्यात् ततः कर्णेग्निचूर्णकम्, कर्णचूर्णाग्निदानेन गोलं लक्ष्ये निपातयेत्.) इतकें विस्तृत वर्णन ज्या अर्थी या नालास्त्राविषयीं दिलेलें आहे त्या अर्थीं हल्लींची बंदुकांची आणि तोफांची जी पद्धत प्रचारांत आहे तीच अनेक वर्षांपूर्वी आपल्या इकडेही प्रचारांत होती असेंच ह्मणावें लागतें. व यावरून आपल्या इकडे दारूची कल्पना युरोपियन लोकांनीं आपल्याला सांगण्याच्या पूर्वीं पूर्णपणें अवगत होती हें उघड होत आहे. परंतु दारूच्या कल्पनेच्या अस्तित्वाविषयीं असलें अनुमानही नको आहे. कारण ज्या ग्रंथांत या नालिकास्त्रांचें वर्णन केलेलें आहे, त्यांतच प्रत्यक्ष दारू कशी करावी ह्याच्याबद्दलही माहिती सांगितली आहे. सोरा पांच पल, गंधक एक पल, व रुई किंवा एरंड यांचा कोळसा एक पल, या प्रमाणानें हीं तीन द्रव्यें घेऊन त्यांचें चूर्ण करून एरंडाच्या, किंवा लसणीच्या रसानें त्याला पुटें देऊन तें उन्हांत वाळवावें, ह्मणजे रेतीसारखें हें अग्निचूर्ण तयार होतें. (सुवर्चिलवणात् पंच पलानि गंधकात् पलम्, अंतर्धूमविपक्वार्कस्नुह्याद्यंगारतः पलम्, शुद्धात् संग्राह्य संचूर्ण्य संमील्य प्रपुटेद्रसैः, स्नुह्यर्काणां रसोनस्य शोषयेदातपेन च, पिष्ट्वा शर्करवच्चैतदग्निचूर्णं भवेत् खलु.) त्याचप्रमाणें गोळ्याविषयींही वर्णन केलेलें आढळतें. (गोलो लोहमयो गर्भगुटिकः केवलोपि वा.) याचप्रमाणें आणखी निरनिराळ्या

प्रकारची दारू कशी तयार करावी याविषयींही माहिती सदर ग्रंथांत दिलेली आहे. कोळसा, गंधक, सोरा, शिला (?), हरताळ, शिसें, हिंगुळ, लोहचूर्ण (बीड ?), कापूर, लाख, नीळ, आणि सर्जरस हीं द्रव्यें कमी अधिक प्रमाणानें घेऊन जिन्हा चांदण्यासारखा उजेड पडेल अशा प्रकारची, ह्मणजे कदाचित् चंद्रजोतीची वगैरे, दारू कशी करावयाची हें त्या कलेंतील निष्णात लोकांना त्यावेळीं माहित होतें.. (अंगारस्यैव गंधस्य सुवर्चिलवणस्यच, शिलाया हरितालस्य तथा सीसमलस्य च, हिंगुलस्य तथा कान्तरजसः कर्पुरस्य च, जतोर्नील्याश्च सरलनिर्यासस्य तथैव च, समन्यूनाधिकैरंशैरग्नि-चूर्णान्यनेकशः, कल्पयंति च तद्विद्याश्चन्द्रिकाभादिमंति च.) या विषयाबद्दलची इतकी बारीक आणि सविस्तर हकीकत आपल्या इकडील पूर्वींच्या ग्रंथांतून सांपडत असल्यामुळें ही विद्या आपल्याकडे फार प्राचीन काळापासून विद्यमान आहे, ही गोष्ट अगदीं उघड होत आहे. तेव्हां आह्मी बंदुकीच्या दारूची कल्पना नवीन शोधून काढली अशी जी कित्येक युरोपियनांची घमेंड आहे ती किती हास्यास्पद आणि अज्ञानमूलक आहे हें यावरून दिसत आहे. चीन व अरबस्थान या देशांतून ही विद्या माहीत होती अशाबद्दल पूर्वींच्या इतिहासांतून पुष्कळ उल्लेख सांपडतात. पण कित्येकांचें असें ह्मणणें आहे कीं एशियांतील लोकांना सोरा आणि कोळसा एके ठिकाणीं केला असतां अग्नि उत्पन्न होतो, बार होतो, एवढ्याच गोष्टी माहीत होत्या. परंतु दारूच्या वेगाच्या योगानें शत्रूच्या अंगावर गोळा फेकण्याची कल्पना एशियांतील लोकांना माहीत नव्हती. पण ही कल्पना सुद्धां निराधार होय असेंच ह्मणावें लागतें. कारण आपल्या संस्कृत ग्रंथांतून बंदुका, गोळे व तोफा यांचें जर प्रत्यक्ष वर्णन आढळतें तर मग वरील कल्पनेला आधार कोठून मिळणार ! आतां संस्कृत ग्रंथांतील दारूबद्दल हा एक मुद्दा आहे कीं त्यांतील वजनें बरोबर असतील कीं नाहीं ? वजनांबद्दलच्या इतिहासावरून असें दिसतें कीं, निरनिराळ्या वेळीं निरनिराळीं वजनें उपयोगांत असत. १८:३:२ असें प्रमाण पूर्वी कोठें कोठें असे. हल्लीं ७५: १५:१० किंवा ७५:

१२·५:१२·५किंवा ७४: १६:१० यापैकीं कोणतीं तरी वजनें इंग्लंड, फ्रान्स, जर्मनी, रशिया, अमेरिका, या देशांतून चालू आहेत. परंतु वर दिलेलीं आपलीं वजनें याहून जराशीं भिन्न दिसतात.त्यांचें प्रमाण ५:१:१ किंवा ७५: १५:१५ असें पडतें. हें प्रमाण अधिक चांगलें आहे किंवा कसें याचा अनुभव घेऊन काय तें ठरविणें हें रसायनशास्त्रवेत्यांचें काम आहे. आतां या संबंधानें विचार करण्यासारखा शेवटचा मुद्दा. ह्मटला ह्मणजे वर ज्या ग्रंथांतून आह्मी उतारे दिले आहेत तो ग्रंथ किती जुना आहे हा होय. शुक्रनीतिसार हा ग्रंथ कधीं लिहिला गेला याबद्दल कोणी अजून कांहीं नियमित सिद्धांत ठरविलेला नाहीं. तरी पण तो ग्रंथ फार जुना असला पाहिजे. महाभारतांत नीतिग्रंथांविषयीं वर्णन चाललें असतां त्यांत शुक्रनीतीचें दिग्दर्शन केलेलें आहे. आणि त्याच नीतीचें हें सार असल्यामुळें हा ग्रंथ ख्रिस्ती लोकांचें नांव सुरू होण्याच्या पूर्वीं अनेक वर्षें अस्तित्वांत आलेला असला पाहिजे, असें सकृद्दर्शनीं तरी अनुमान निघतें. सध्यां शुक्रनीतिसाराचा शक ठरविण्याचा प्रश्न नाहीं, म्हणून त्याबद्दलचा सामान्य काल सांगून व बंदुकीच्या दारूची कल्पना आमच्यांत फार पुरातन काळापासून माहीत होती हें स्पष्टपणें सिद्ध करून देऊन आह्मी या विषयाची रजा घेतों.

आंग्ल पत्रकारांचें कल्पनामय साम्राज्य.

There seem to be Anglo-Indians who think that the Brahmin is their inveterate enemy, and that they can not enjoy their life in India unless every Brahmin is deported to the Andamans or is massacred wholesale, if that were in their power. *Hindu.*

ब्राह्मण थोड्या बहुत प्रमाणानें फार दिवसांपासून अप्रिय झालेले आहेत. परंतु तारमास्तरांच्या संपापासून त्यांजबद्दलची अप्रियता

[illegible] वाटली आहे. व कित्येक आंग्ल बंधूंच्या लिहिण्याच्या झोंका-वरून असा भास होतो कीं, सार्वजनिक शांतता, सुधारणेच्या प्रसार, पाश्चात्यविद्याकलाभिवर्धन, व्यापाराभिवृद्धि, मनुष्यप्रेम, राष्ट्रीय प्रगति, इत्यादि परमेश्वरीय गोष्टी इंडियांत सुयंत्रितपणें चालण्यासाठीं ब्राह्मण कोठेंही असतील तर फार बरें होईल असेंही कित्येकांना कदाचित् वाटत असेल. वरील दिव्य, महनीय, स्पृहणीय, आदरणीय, आणि अवश्यापेक्षणीय गोष्टींच्या प्रसाराला आपल्या हातून जर यत्किंचित् प्रतिबंध होत आहे असें ब्राह्मणांना दिसून आलें, तरी सुद्धां त्यांना अत्यंत दुःख झाल्यावांचून राहणार नाहीं. आणि आपल्या हातून अशा सत्कार्याला विघ्न येण्यापेक्षां आपल्यालाच मरण येणें काय वाईट असें कोणच्या राजभक्त आणि देशभक्त ब्राम्हणाला वाटणार नाहीं? पण असें वाटण्याचें कारण नाहीं. कारण अशा रीतीचा हा जो ब्राह्मणांच्या विषयींचा उल्लेख केलेला आहे तो केवळ कांहीं इंग्रजी वर्तमानपत्रकर्त्यां-नीं केलेला आहे. पण इंग्रजी वर्तमानपत्रकर्ते म्हणजे इंग्रजी राज्यकर्ते नव्हेत. आपल्या मलिकामा आझमा महाराणी साहेब यांना सर्व जातींतील लोक सारखेच आहेत. त्यांच्या ठिकाणीं किंवा त्यांच्या कायद्यांच्या ठिकाणीं जातिभेद बिलकूल नाहीं. म्हणून असल्या लि-हिण्यानें आपण नामशेष होऊं अशी ब्राम्हणांना भीति वाटण्याचें कारण नाही. जर इंग्रजी पत्रकर्ते हेच इंग्रजी राज्यकर्ते असते, व जर त्यांच्या पत्रांतील लेख हेच गव्हरनरच्या कौन्सिलांतील ठराव असते तर मात्र ब्राह्मणांना येथून नाहींसें होणें जरूर पडलें असतें. तरी पण वर्तमानपत्रकारांच्या कारकीर्दींत सुद्धां सरसकट सर्व ब्राह्मणांवर तसा प्रसंग खात्रीनें येणार नाहीं. ब्राह्मणांतही जिवंत राहण्याला योग्य अशीं कित्येक माणसें सांपडतील यांत बिलकूल शंका नाहीं.

सध्यांचा प्रश्न मुख्यत्वेंकरून मुंबई इलाख्यांतील ब्राह्मणांसंबंधाचा आहे. व लोकसंख्येच्या कोष्टकावरून पाहिलें तर या इलाख्यांतील ब्राह्मणांची संख्या सुमारें १० लक्ष आहे. परंतु या दहा लक्ष ब्राह्मणांपैकीं सर्वच प्रगतीला प्रतिबंध करणारे आहेत असें नाहीं.

गुजराथी ब्राह्मणांचा वर्ग अगदीं निरुपद्रवी आहे. व त्या वर्गांतील बहुतेक लोक इतके अज्ञानी आहेत कीं, त्यांना निःशंकपणें जिवंत राहूं देण्याला कोणतीच हरकत नाहीं. मुख्य लुच्चे ब्राह्मण म्हटले म्हणजे दक्षणी, कोंकणस्थ वगैरे होत. या ब्राम्हणांची संख्या सुमारें सात लाख होईल. तेव्हां आंग्ल पत्रकारांच्या ट्रायमून्व्हरेटला मुख्यत्वेंकरून या संख्येचा काय निकाल लावावा या प्रश्नाचा विचार करावा लागणार आहे. परंतु बोटांत कांटा बोंचला असला तर कांटा तेवढा काढावयाचा, सर्वच बोट तोडून टाकावयाचें नाहीं, हा शहाणपणाचा न्याय सर्वांना कबूल आहे. ह्मणून या सात लक्षांपैकीं अनाथ अबलांना अवश्य जिवंत राहण्याची मोकळीक देण्याला कोणी कांकू करील असें वाटत नाहीं. तेव्हां सात लक्ष ब्राम्हणांतून स्त्रियांची संख्या अवश्य वजा घातली पाहिजे. ब्राम्हणांत साधारणपणें असें प्रमाण आढळतें कीं, एक हजार पुरुष असले तर त्यांच्याबरोबर सरासरी ९१० स्त्रिया असतात. या प्रमाणाच्या अनुरोधानें पाहिलें असतां सामान्यपणें सात लाखांपैकीं साडेतीन लाख स्त्रिया जिवंत राहण्यास कांहीं हरकत नाहीं. वृद्ध स्त्रिया तर अगदींच निरुपद्रवी असतात. तेव्हां त्यांच्याबद्दल मुळींच कोणाला रदबदली करावी लागणार नाहीं. वादाचा प्रश्न काय तो गरोदर स्त्रियांबद्दल उरणार. कारण त्या स्त्रिया म्हणून जिवंत राहूं देण्याला एका बाजूनें कांहीं हरकत नाहीं. पण त्यांच्या गर्भांतून जर पुढें पुत्र जन्मास आला तर काय करावयाचें? कारण तो विद्यार्थिदशेंत आला कीं त्याचें स्वरूप भयंकर आणि भीतिप्रद होणार. तेव्हां पुल्लिंगी विद्यार्थी उत्पन्न करणाऱ्या गरोदर स्त्रियांना जराशी भीतिच आहे. परंतु हा प्रश्न बराच गौण आहे. पण अशा रीतीनें बायकांनाच फक्त जिवंत राहूं दिलें ह्मणजे त्यापासून एक अतिशय मोठा फायदा होणार आहे. समाजशास्त्राचे उन्नतिकारक एक्स्पेरिमेंट करून पहाण्याला हें केवढें तरी एक मोठें शेत अनायासें तयार होणार आहे. व जी सुधारणा शेंकडों वर्षांनींही शक्य झाली नसती ती एका क्षणांत घडून येईल. जातिभेदभंग, पुनर्विवाहाभि-

शुद्धि. केशवपनाभाव, स्त्रीशिक्षणप्रसार, सोवळ्या ओवळ्याच्या बंडा-च्या बिमोड, वगैरे अनेक प्रकारच्या सुधारणा त्या शेतांत पिकवितां येतील. असा हा अतर्क्य फायदा होणार आहे. असो. याप्रमाणें स्त्रीवर्ग वजा जातां बाकी सुमारें साडेचार लाख ब्राह्मण राहतात. पण स्त्रीवर्ग आणि पुरुषवर्ग हा जो विभाग खानेसुमारीच्या कोष्टकांतून केलेला असतो तो त्या त्या वर्गाच्या नैसर्गिक चिन्हांना अनुलक्षून केलेला असतो. परंतु राजकीय बाबतींत विचार केला तर पुरुषवर्गाच्या कोष्टकांतील बरेच आंकडे स्त्रीवर्गाच्या कोष्टकांत घालावे लागतील. व त्या योगानें वर साडेतीन लाख ह्मणून जी स्त्रियांची संख्या दिली आहे ती पुष्कळ वाढल्यावांचून राहणार नाहीं. परंतु या गोष्टीचा सध्या विचार करून स्त्रीवर्गाची अशा रीतीनें वाढणारी संख्या कायम ठरविणें शक्य नाहीं. ह्मणून वरील संख्याच सध्यापुरती कायम समजून चाललें पाहिजे.

एवढा वेळपर्यंत प्राचीन महर्षींनीं ज्या अर्थानें ब्राह्मण या शब्दाचा उपयोग केलेला आहे त्या अर्थाच्या अनुरोधानें विचार झाला. पण अर्वाचीन महर्षींच्या मतानुरोधानें ब्राह्मण याचे ब्राह्मण आणि भट असे दोन विभाग आहेत. या शब्दांच्या व्याख्या आणि त्यांची व्यापकता अर्वाचीन महर्षींनीं आपल्या स्मृतीच्या शेड्यूलमधून अनेकवेळां प्रसिद्ध केल्या आहेत. त्या व्याख्येप्रमाणें जे कोणी ब्राह्मण असतील त्यांना आनंदानें नांदू देण्याला कोणताही प्रत्यवाय नाहीं. या महर्षींच्या अर्थाप्रमाणें जे आज नको आहेत ते भट नको आहेत, ब्राह्मण नको आहेत असें नव्हे. पण त्या ब्राह्मण शब्दाचा हा अर्थ अजून यावा तसा प्रचारांत आला नाहीं. त्यामुळें पुष्कळांच्या समजांत चूक उत्पन्न होण्याचा संभव आहे. ह्मणून फक्त त्या मताचा येथें उल्लेख करून देऊन नेहमींच्या ब्राह्मण शब्दाच्या अर्थाच्या अनुरोधानेंच अवशिष्ट मुद्यांच्या विवेचनाकडे वळणें बरें. आंग्ल पत्रकर्त्यांच्या युटोपिया नामक राजधानींत वर निर्दिष्ट केलेल्या ब्राह्मणांशिवाय आणखी सोनारब्राम्हण, शेणवीब्राह्मण, ख्रिस्ती ब्राम्हण, बाटलेले ब्राम्हण, पतित ब्राम्हण, बिस्किट ब्राम्हण, बाटली ब्राम्हण

वगैरे असंख्य लहान लहान जातीच्या ब्राह्मणांना निर्धास्तपणें वास्तव्य करण्याला परवानगी मिळाल्यावाचून राहणार नाहीं. आणखी एक ब्राम्हणांपैकीं असा वर्ग आहे कीं, त्यालाही निर्भयपणाचें सर्टिफिकेट अवश्य मिळालें पाहिजे. चहाडी हा दुर्गुण म्हणून कोणत्या नीतिशास्त्रकारानें ठरविला असेल तो असो. बहुतकरून 'च' हें पहिलें अक्षर दोन्ही ठिकाणीं सारखें जमल्याबरोबर कोणी तरी मूर्खानें चोरी आणि चहाडी यांची एका सूत्रांत योजना केली असावी. पण चहाडीसारखा समाजाला उपयोगी पडणारा दुसरा एखादा सद्गुण असेल किंवा नाहीं, याविषयीं जबरदस्त शंका आहे. कोणत्याही राष्ट्रानें कितीही पोलिसचे शिपाई ठेविले तरी पोलिसचा शिपाई प्रत्येक गल्लींत आणि प्रत्येक मनुष्याच्या मनांत जाऊं शकत नाहीं. पण जेथें पोलिसला जातां येत नाहीं तेथें चहाडीला जातां येतें. व जें पोलिसला उघडकीस आणतां येत नाहीं तें चहाडी आणूं शकते. तेव्हां दुर्गुण पकडण्याच्या कामीं मदत करण्याच्या गुणामुळें चहाडी हा एक उत्तम सद्गुण मानणें अवश्य आहे. समाजांतील काय आणि व्यक्तींतील काय, दोष उघडकीस आणून चहाडी या सद्गुणानें दोघांवरही आजपर्यंत अनेक उपकार केलेले आहेत. तेव्हां अशा सद्गुणाचें एकनिष्ठेनें सेवन करणारे जे कोणी चहाडीखोर ब्राह्मण सत्पुरुष असतील त्यांना सदर राजधानींत निःशंकपणें संचार करावयाला सांपडेल, इतकेंच नव्हे, तर त्यांना तेथें मानमरातबही मिळेल.

कांहीं ब्राम्हणांत संप करणें, सभा भरविणें, वगैरे दोष आहेतच. पण तेही एकवेळ क्षम्य झाले असते. ते जर अन्य तऱ्हेनें राष्ट्राचें कांहीं हित करून देते तर मग त्यांच्या या अवगुणाकडे काना डोळा करण्याला हरकत नव्हती. ब्राह्मणांमध्येंही असे कांहीं लोक आहेत कीं, ज्यांच्या अंगच्या कांहीं सद्गुणांच्या योगानें देशाच्या किफायतींत भर पडते. देशांतील मद्याच्या व्यापाराला हस्तें परहस्तें मदत केल्यास उत्पन्नाचें मान वाढतें; म्हणून कित्येक ब्रह्मबंधु या व्यापाराच्या अभिवृद्धिप्रीत्यर्थ रात्रंदिवस झटत आहेत, व त्यापासून

परिणामीं देशाचा आयात व्यापार वाढल्यावांचून कधींही राहणार नाहीं. तेव्हां आपल्या शरीराचीही पर्वा न बाळगतां स्वदेशासाठीं जे ब्रह्मबंधु ह्मटतात त्यांना (ते आईबापांच्या दोषामुळें ब्राह्मण असले तरी) माफीचीं सरटिफिकिटें अवश्य देण्यांत येतील. शिवाय, डोकीं वाढविलेले सुधारक, जानवीं तोडलेले सुधारक, बूटसुधारक, विटाळशी सुधारक, अवसानघातकी सुधारक, स्त्रीशिक्षक सुधारक, विधवासुधारक, म्हातारपणीं लग्न करणारे सुधारक, व थंडे, गरम, कोमट वगैरे सुधारकांत ज्या असंख्य जाती झाल्या आहेत त्या सर्वांवर ब्राह्मणत्वाच्या अपराधाबद्दल पूर्ण क्षमा दर्शविण्यांत येईल असा पुष्कळ संभव आहे. प्रार्थनासमाज, ब्रह्मसमाज, आर्यसमाज, वगैरे नानाविध समाजांतील सभासद जरी कोणी जन्मद्वारा ब्राह्मण असले तरी या युरोपियन कायद्याच्या दृष्टीनें ते ब्राह्मण नाहींत असेंच ठरविलें जाईल. लग्नमुंजीच्या अपरिहार्य अडचणीसाठीं प्रायश्चित्त घेऊन जरी कोणी ब्राह्मणांत गेले असले तरी त्यांची इच्छा असल्यास त्यांना विशेष ठराव करून ब्राह्मण शब्दाच्या व्याख्येंतून अवश्य दूर करतां येईल. संध्या करित नाहीं, ओवळ्यानें जेवावयाला बसतों, एवढ्या वरूनच जर कोणी लुच्चा ब्राह्मणांतून निसटूं पहात असेल तर त्याला मात्र तसें करूं देण्यांत येणार नाहीं. कारण मग सगळेच ब्राह्मण अशा रीतीनें पळून जाऊं लागतील. पण ब्राह्मण विद्यार्थ्याला मात्र अशा रीतीनेंही पळून जातां यावयाचें नाहीं. कारण त्याच्यावर फार बारिक नजर ठेवण्यांत येईल. व त्याजवर कधींही क्षमा दाखविण्यांत येणार नाहीं.

पण ही सर्व स्थिति आंग्ल पत्रकारांचें राज्य सुरू होईल तेव्हां. परंतु हें तर राणीसरकारचें राज्य आहे. तेव्हां या कल्पनासृष्टीचा आणखी विस्तार कशाला पाहिजे? ब्राह्मणांच्या विषयीं कोणाच्या मनांत कांहीं कुकल्पना आल्या असल्यास त्यांनीं त्या चुकीच्या ह्मणून टाकून देणें हेंच योग्य आहे.

नीतिशिक्षणाची शाळा.

एका गृहस्थाच्या मनांत वरील प्रकारची शाळा स्थापन करण्याचें पुष्कळ दिवस घोळत आहे. व तो हेतु सिद्धीस कशा रीतीनें नेतां येईल याविषयीं चर्चा करण्यासाठीं व लोकमत काय आहे हें जाणण्यासाठीं त्यानें पुष्कळ मोठमोठ्या लोकांच्या गांठी घेतल्या आहेत. परंतु कित्येक थोर गृहस्थांशं झालेल्या त्याच्या वादविवादाची जी हकीकत तो सांगतो त्यावरून त्याचें मत त्यांना मुळींच पसंत पडत नाहीं असें दिसतें. व त्याच्या डोक्यांतील शाळेची कल्पना इतरांना पसंत न पडण्याला कारणेंही आहेत. कारण त्याची कल्पना हल्लीच्या मन्वंतराप्रमाणें बहुतेक वेडगळपणाचीच आहे असें ह्मटलें तरी चालेल. त्याच्या डोक्यांतील पहिला वेडगळपणा हा होय. तो ह्मणतो कीं, नीतिशिक्षणाची शाळा मी स्थापन करण्याच्या विचारांत आहें, ती जर सुदैवानें स्थापन झाली तर त्या शाळेंतील पहिला विद्यार्थी मी होईन. हें त्याचें वाक्य ऐकून हल्लींच्या मोठ्या लोकांपैकीं कोण बरें त्याच्या मूर्खपणाला हसल्यावांचून राहणार आहे? दुसऱ्यांना एखादी गोष्ट शिकविण्यासाठीं आजपर्यंत पुष्काळांनीं शाळा घातलेल्या आहेत. पण स्वतः एखादी गोष्ट शिकण्यासाठीं शाळा स्थापन करावयाची, ही कल्पनासुद्धां कोणाच्या डोक्यांत शिरूं शकत नाहीं. व हल्लीं प्रत्येकजण जो तो आपल्याला पूर्णपणें नीतिमान समजतो आहे; व दुसऱ्या सर्वांची मात्र नीति अत्यंत शोचनीय रीतीनें बिघडलेली आहे असें ज्याला त्याला वाटत आहे; माझ्या स्वतःच्या नीतींत कांहीं कमतरपणा आहे असें आतांशा कोणालाही वाटत नाहीं. तेव्हां अशा स्थितींत नीतिशिक्षणाची शाळा स्थापन करूं इच्छिणारा मनुष्यच जर

मी त्यांतील पहिला विद्यार्थी होईन असें ह्मणूं लागेल तर अशा माणसाची मूर्खांत गणना केल्यावांचून हल्लीं कोणी तरी राहील काय? हल्लींच्या शहाणपणाच्या आणि मोठेपणाच्या लक्षणाचा आपल्यावर समन्वय व्हावा अशी ज्याची इच्छा असेल त्यानें आपली स्वतःची नीति अगदीं शाबूद आहे असें गृहीत धरून चाललें पाहिजे. पण आमचे हे सदर गृहस्थ भोळे आणि भाबडे असल्यामुळें त्यांना स्वदोषगोपनाची हातोटी साधत नाहीं. त्यामुळें त्यांच्या पदरीं वर निर्दिष्ट केलेला वेडगळपणा आलेला आहे.

या गृहस्थांचा दुसरा वेडगळपणा असा आहे कीं:—अल्पवयी मुलांची स्वाभाविकपणेंच सद्‌गुणाकडे प्रवृति असते, परंतु जगांतील अवश्यकतेमुळें व वाईट उदाहरणांच्या अनुकरणामुळें लोक जसजसे वृद्ध होत जातात तसतशी त्यांची नीति भ्रष्ट होत जाते, तेव्हां या नवीन स्थापन करावयाच्या शाळेंत मुख्यत्वेंकरून वयांत आलेल्या व वयातीत झालेल्या लोकांचाच समावेश केला पाहिजे, असें यांचें मत आहे. शाळा ह्मणजे लहान मुलांची अशी आजची साधारणपणें समजूत. पण या गृहस्थांची पहावी तों कांहीं निराळीच कल्पना! जेथें टोप्या घातलेलीं पोरें बसावयाचीं तेथें पागोटीं घातलेले थोर नेऊन बसविले, जेथें गुळगुळित गालाचीं लहान मुलेंच फक्त बसावयाचीं तेथें ब्रशच्या उपादानकारणा जोगत्या दाढ्या मिशा वाढलेले खरखरीत तोंडाचे लोक नेऊन बसविले, तर हें विलक्षण स्थित्यंतर होणार नाहीं काय! वरील तत्वाप्रमाणें आपल्याला या शाळेंत जावें लागेल असें वाटून सर्व वृद्ध लोक या कल्पनेच्या विरुद्ध आहेत. त्यांना हल्लीं असें वाटतें आहे कीं, जें कांहीं शिकावयाचें आहे तें तरुणांनीं शिकावयाचें आहे, वृद्धांनीं कांहीं शिकतां कामा नये; जर वृद्धालाही कांहीं शिकावयाचें असलें तर मग तो वृद्ध कसला? असें यांना वाटत आहे. ह्मणून ते असें साफ सांगतात कीं, कोणी जर शाळा घातली तर आह्मी त्या शाळेंत, प्राण गेला तरी येणार नाहीं. आह्मीं जे एवढी खटपट करून वृद्ध झालों आहों ते दुसऱ्यांची नीति

सुधारावी म्हणून, आपली सुधारून घेण्यासाठीं नव्हे. अशी स्थिति असल्यामुळें या नीतिशिक्षणाच्या संस्थेला वृद्ध माणसांचा उदार आश्रय मिळावयाची मुळींच आशा नाहींशी झालेली आहे. व पोढ- च्या केसांचीं सर्व माणसें या गृहस्थांवर अतिशय रागावलेलीं आहेत. ते एवढेंमात्र कबूल करतात कीं, आह्मी आपल्या मुलांना तुमच्या या नीतिशिक्षणाच्या शाळेंत पाठवूं, पण स्वतः येण्याचें ते कांहीं केल्यानें कबूल करीत नाहींत.

या शाळेच्या कल्पनेचा खल वरील गृहस्थांनीं बराच केलेला आहे. तरी पण त्यांत मुलांची संख्या किती होईल याचा त्यांना अजून अंदाज करतां येत नाहीं. त्यांच्या मतानें किती तरी लोक या शाळेंत येण्याला योग्य आहेत. पण ‘ तुम्ही या शाळेंत याल कां हो ? ’ असें त्यांनीं कोणाला विचारलें तर लहान मुलांशिवाय एक सुद्धां कबूल होत नाहीं, व कांहीं कांहीं मोठे लोक तर यांनीं असें विचारून आपला अपमान केला असें समजून त्यांना सपशेल शिव्या देऊं लागतात. त्यामुळें यांची बरीच निराशा झाली आहे. व विद्यार्थ्यांची संख्या किती होईल याचा अदमास त्यांना कांहीं एक बांधतां येईनासा झाला आहे. त्यामुळें त्यांच्या डोक्यांत एकदा अशी एक कल्पना आली कीं, “ कोणी तरी वजनदार गृहस्थाकडे जाऊन पहिल्या प्रथम त्यांना असें सांगावयाचें कीं, ‘ मी तुह्मांला नीतिशिक्षणाच्या शाळेंत या ह्मणून सांगण्याकरितां आलों नाहीं. ’ इतकें आश्वासन दिलें ह्मणजे ते निर्भयपणानें आणि रागावल्यावांचून माझ्यापाशीं बोलूं लागतील. मग मी त्यांना पुढें असें सांगेन कीं, तुमच्या खेरीज इतरांची नीति सुधारण्याच्या कामीं मी खटपट करीत आहें. असें सां- गितलें ह्मणजे ते अगदीं खूष होतील. मग त्यांना असें सांगा- वयाचें कीं, मी नीतिशिक्षणाची एक शाळा काढणार आहें. पण ज्याला विचारावें तो लहान मुलगा नसेल तर, मी साफ येणार नाहीं ह्मणून जाबसाल देतो. तरी या शाळेंत सर्वांनीं गेलेंच पाहिजे असा सरकारांतून सक्तीचा हुकूम सुटण्याची

आपण कांहीं तरी तजवीज करावी." ही कल्पना त्यांच्या मनांत घेऊन ते एका गृहस्थाकडे गेलेही होते. पण त्या गृहस्थांचें असें मत पडलें कीं, नीतिशिक्षणाच्या शाळेंत गेलेंच पाहिजे अशी सक्ती सरकारही सर्वांवर करूं शकणार नाहीं. फार झालें तर लहान मुलांच्याबद्दल असा नियम करतां येईल. पण आमच्या या गृहस्थांचा लहान मुलांपेक्षां मोठ्या माणसांवरच विशेष कटाक्ष असल्यामुळें त्यांची तृप्तता न होऊन ते दुसरीकडून कांहीं खटपट चालवीत आहेत.

पण एकंदरींत या शाळेंत विद्यार्थ्यांची संख्या खूपच जंगी होईल अशी या गृहस्थांची पूर्ण खात्री आहे. व गरीब लोकां-पेक्षां पैसेवाल्यांतच त्यांच्या मतानें नीतिशिक्षणाची अधिक अवश्य-कता असल्यामुळें श्रीमंत विद्यार्थ्यांपासून पुष्कळ फी मिळून शाळा सुयंत्रितपणें चालण्यास मुळींच हरकत पडणार नाहीं असें ते ह्मणतात. शाळेंत सर्व प्रकारच्या वरिष्ठ लोकांना घेऊन त्यांच्या त्यांच्या दर्ज्याप्रमाणें त्यांची व्यवस्था ठेवण्याचा या गृहस्थांचा मानस आहे. प्रथमतः या शाळेंत जितके राजे येतील तितके आणण्याचा यांचा प्रयत्न आहे. पण त्यांची अशी अट आहे कीं, हे सर्व फक्त नेटिव राजेच असले पाहिजेत; फार झालें तर एशिया खंडांतील राजे चालतील किंवा अफ्रिका खंडांतील मुसलमान आणि निग्रो राजे चालतील. पण युरोपांतील राजांवर या शाळेची सावली सुद्धां पडतां कामा नये. कारण ते स्वतःच फार नीतिमान् आहेत. व या शाळेंत येणारे सर्व राजे नीतिभ्रष्ट असणार. तेव्हां ह्या नीतिभ्रष्ट राजांच्या संसर्गानें त्या युरोपांतील नीतिमान् राजांची कदाचित् नीति बिघडेल; व आज नीतिदेवताला युरोपियन राजांच्या तरी अंगीं राहण्याला जी सुदैवानें जागा आहे तीही मग उरणार नाहीं; व आज जी तेथें नीति नांदत आहे ती नाहींशी झाली तर मग जगांत नीति कोठेंच राहणार नाहीं. अशी या गृहस्थांना भीति वाटत अस-ल्यामुळें युरोपांतील टर्की खेरीज करून कोणत्याही राजाला

या शाळेंत घेण्याला ते खुषी नाहींत. स्टीव्हन्स साहेबांनीं एका नेटिव राजाच्या नातेवाइकाला descendent of a hundred bandits (शेकडों पिढयांच्या दरवडेखोरांचा वंशज) असें ह्मटलें आहे, त्याप्रमाणेंच या आमच्या गृहस्थांचें राजांविषयीं मत आहे. मात्र युरोपांतील राजे या सामान्य नियमाला अपवाद आहेत असें ते ह्मणतात. पण नेटिव राजेच मात्र शेंकडों पिढयांच्या दरवडेखोरांचे वंशज कां, आणि युरोपियन राजे तसे कां नाहींत, याचें युरोपियनां-प्रमाणेंच आमच्या या गृहस्थांना कारण कांहीं एक सांगतां येत नाहीं. या गृहस्थांचा असा विचार आहे कीं, राजे लोकांना या शाळेंत सर्वां-पेक्षां अधिक वेळपर्यंत ठेवावें व त्यांना अतिशय कडक रीतीनें नीतिशिक्षण द्यावें. कारण त्यांच्या मतानें ते मुळांत नीतीच्या झऱ्याचें पाणी गढूळ करितात, आणि मग अर्थातच प्रजेला तें गढूळ पाणी प्यावें लागतें.

या गृहस्थांचा एका परदेशांत जाऊन आलेल्या शिष्ट मनुष्याशीं एकदा वाद झाला. त्यांत या गृहस्थांचें असें ह्मणणें होतें कीं, कांहीं युरोपियन या शाळेंत येण्याला योग्य आहेत. पण त्यांच्या प्रति-पक्ष्यांचें असें ह्मणणें पडलें कीं, त्यांच्या सामाजिक संस्थाच अशा कांहीं सुरेख रीतीनें रचिलेल्या आहेत कीं, त्या संस्थांतून वाढलेला मनुष्य नीतिमानच झाला पाहिजे. असें त्यांचें मत पडलें खरें. तरी पण या गृहस्थांचें अजून असें मत आहे कीं, लांच खाणारे, लोकांवर जुलूम करणारे, स्त्रियांवर बलात्कार करणारे, आपोआप बंदुक उडाल्यामुळें मनुष्यवध करणारे, वगैरे जर कोणी असले तर त्यांना या शाळेंत घातल्यापासून पुष्कळ फायदा होणार आहे.

नीति आणि न्याय यांच्यांत फार निकट संबंध आहे असें या गृहस्थांचें मत असल्यामुळें न्यायखात्यांतील सर्व लहान मोठ्या अधिकाऱ्यांनीं या शाळेंत कांहीं दिवस घालविलेले असावे असें यांना वाटत होतें. व ह्मणून याविषयीं सल्ला घेण्याकरितां ते एका मोठ्या वकिलाकडे गेले. व हल्लीं खोटे दस्तैवज तयार होतात, खोटे साक्षीदार पुढें येतात, एकच न्याय तीन कोर्टांत तीन प्रकारचा होतो, एकानें खोटें केलें

म्हणजे दुसरा खोटें करण्याला प्रवृत्त होतो, लहानापासून मोठ्यापर्यंत क्षुल्लक कामाला चिरीमिरी द्यावी लागते, कोर्टांच्या भवचक्रांत सांपडून रावाचे रंक होतात, तेव्हां या सर्व गोष्टी बंद होण्याला उत्तम उपाय म्हटला म्हणजे तुम्ही सर्वांनीं आमच्या नीतिशिक्षणाच्या शाळेंत कांहीं दिवस येत जावें हा होय, असें त्यांनीं सुचविलें. त्याबरोबर वकील साहेबांनीं आपल्या कायद्यांतील कलम शोधून काढून त्यांना सांगितलें कीं, तुम्ही येथून मुकाट्यानें चालते व्हा, नाहीं तर बेकायदेशीर रीतीनें आमच्या घरांत शिरल्याबद्दल किंवा आमचा वेळ मोडून पैशाचें नुकसान केल्याबद्दल तुमच्यावर आम्ही दावा करूं. हें उत्तर ऐकून तो गृहस्थ किंचित् निराश होऊन तेथून घाबरून निघून आला.

नंतर कोणी एक न्यायाधीश गुप्त रीतीनें लांच घेतात अशी खात्रीलायक कुणकुण ऐकल्यावरून हे गृहस्थ एक दिवस त्यांच्या भेटीला गेले. तेव्हां त्यांनीं विचारिलें, तुमची कांहीं फिर्याद आमच्याकडे आहे कीं काय ? तेव्हां ते गृहस्थ ह्मणाले, ' होय, ' माझी अशी फिर्याद आहे कीं,आपण कांहीं दिवस आमच्या नीतिशिक्षणाच्या शाळेंत येऊन रहा, ह्मणजे लोकांना न्याय महाग पडणार नाहीं. हे शब्द त्यांच्या तोंडून निघाले नाहींत तोंच न्यायाधीशांनीं आपल्या शिपायाला हांक मारून सांगितलें कीं, याला गचांडी मारून घालवून दे. व शेवटीं म्हणाले कीं, मी ज्यांना अपराधी म्हणून ठरविलें आहे त्यांना पाहिजे असेल तर नीतिशिक्षणाच्या शाळेंत खुशाल घेऊन जा. पण मला तुह्मी तेथें बोलावतां याचा अर्थ काय ?

इतकी मानखंडना झाली तरी ह्या गृहस्थांनीं आपला उद्योग सोडला नाहीं. एक दिवस रात्रीचे घरीं येत असतां रस्त्याच्या बाजूला पडलेले कोणी एक गृहस्थ त्यांना सांपडले. त्यांना उठवून गाडींत घालून ते आपल्या घरीं घेऊन आले. व त्यांना असें वाटलें कीं, हे गृहस्थ आपल्या शाळेंत खास येतील. कारण यांचा अपराध आपण प्रत्यक्ष पकडलेला आहे. पण ते शुद्धीवर आल्याबरोबर ह्मणाले, ' काय मला तूं नीतिशिक्षणाच्या शाळेंत बोलावतोस ! सुअर, मी

तर नीतींत परिपूर्ण झालों आहे.' असें ह्मणून तो त्या गृहस्थाच्या हातून निसटून एका कलालाच्या दुकानीं जाऊन दडून बसला.

समक्ष भेटींत अतिप्रसंग होतो व अमर्यादा होते ह्मणून या गृहस्थांनीं एका राजाला नीतिशिक्षणाच्या शाळेंत येण्याविषयीं विनंति दाखल अर्ज लिहिला होता. त्याचें उत्तर आलें त्यांत असें होतें कीं, राजा दुसऱ्या लोकांना जिंकून त्यांच्या जमिनी वगैरे घेतो तें सर्व नीतिमूलकच असतें. त्याच्याबद्दल तुह्मांला मुळींच काळजी नको. आतां सावकार वगैरे पुष्कळ भामटे लोक गरीब प्रजेला नाडून त्यांच्या जमिनी उपटतात ती मात्र अनीति आहे. सबब सावकार लोक जितके तुमच्या शाळेंत येऊं शकतील तितक्यांना आणण्याचा तुह्मी प्रयत्न चालू ठेवा. तुमच्या शाळेला मदत ह्मणून आह्मी कांहीं द्रव्य देऊं.' या उत्तरानें विद्यार्थी नाहींत, पण द्रव्य तरी निदान मिळेल, ह्मणून आनंद मानून ते गृहस्थ खूष झाले.

अशा रीतीनें ते अनेक स्थळीं खटपटी करून दमले. कोणी मोठ्या लोकांपैकीं आपल्या शाळेंत येऊं इच्छित नाहींत असें जरी त्यांच्या नजरेस आलें आहे, तरी मुख्यत्वेंकरून नीतिशिक्षणाच्या शाळेंत यांनाच आणिलें पाहिजे हा आपला आग्रह ते सोडीत नाहींत. लहान वयाचे सर्व विद्यार्थी मात्र यांच्या शाळेंत येण्याला अगदीं एका पायावर तयार आहेत. परंतु या शाळेंत शिक्षकाचें काम कोणाला द्यावें याबद्दल हे गृहस्थ मोठ्या अडचणींत पडलेले आहेत. विद्याखात्यांतील अनुभविक लोक मागून घ्यावे ह्मणून कोणी सूचना केली होती. पण तसें केलें तर मुलांना बिझिक खेळण्याचा नाद लागेल अशी भीति त्यांना वाटत आहे. स्वतःच्या आचरणानें शुद्ध असा शिक्षक मिळण्यासाठीं एक बक्षिस लावण्यचा त्यांचा विचार आहे. पहावें पुढें काय होतें तें.

काळ्या माणसाचें ओझें.

रुडियार्ड किप्लिंग या नांवाच्या एका प्रसिद्ध आधुनिक अमेरिकन कवीनें White man's burden (पांढऱ्या माणसाचें ओझें) या नांवाचें एक काव्य केलेलें आहे. त्यांतील भावार्थ असा आहे कीं, गोरे लोक हे एकामागून एक याप्रमाणें मुलूख काबिज करून घेत आहेत. आज हा प्रांत घेतला तर उद्यां तें राज्य बळकाविलें, असा त्यांचा क्रम सुरू आहे. जिकडे पहावें तिकडे गोरे लोक पसरलेले आहेत. व जगाचा असा एकही भाग नाहीं कीं, जेथें या लोकांचा संचार झाला नाहीं. पण किप्लिंग कवि म्हणतात, नुसता राज्याचा विस्तार चोहोंकडे केला म्हणजे गोऱ्या लोकांचें कर्तव्यकर्म संपलें असें नाहीं. तर गोऱ्या लोकांच्या डोक्यावर याच्यापेक्षां फार मोठें ओझें आहे. त्यांचें कर्तव्यकर्म याच्यापेक्षां फार महत्वाचें आहे. ते ज्या ज्या ठिकाणच्या लोकांना जिंकतील त्या त्या ठिकाणच्या लोकांना त्यांनीं सुशिक्षित केलें पाहिजे, त्यांना उत्तम धर्माचें, म्हणजे अर्थात ख्रिस्ती धर्माचें, ज्ञान दिलें पाहिजे, व अर्वाचीन शोध आणि सुधारणा यांच्या योगानें त्यांची लोकयात्रा सुखमय करून सोडली पाहिजे. पण कर्तव्यकर्म हें कोणाला चुकलें नाहीं. सर्वांच्या पाठीस तें सारखेंच लागलेलें आहे. ओझें म्हटलें म्हणजे तें पांढऱ्या माणसाच्याच डोक्यावर आहे असें नाहीं. तें काळ्या माणसांच्याही डोक्यावर असलेंच पाहिजे, व तें तसें आहेही. मात्र त्यांत श्रमविभागाच्या तत्वाचा पूर्ण विचार होणें अत्यंत अवश्य आहे. सर्वजण एकच काम करूं लागतील तर सगळा घोटाळा उडून गेल्यावांचून कधींही राहणार नाहीं. कांहींनीं सैपाक केला पाहिजे व कांहींनीं जेवणाचें काम केलें पाहिजे सर्वच सैपाक करूं लागतील तर मग जेवणार कोण? आणि

सर्वच जर जेवणाचें काम करण्याला घसरतील तर मग सैंपाक तरी कोण करणार ? सारांश सैंपाक आणि जेवण ह्या दोन जगांतील कर्तव्य गोष्टी आहेत, व ज्याच्या कपाळीं जेवण्याचें येईल त्यानें निमूटपणें जेवलें पाहिजे. व ज्याच्या कपाळीं सैंपाक करण्य.चें येईल त्यानें निमूटपणें सैंपाक केला पाहिजे. ही जशी आपल्या घरकृत्यांतील स्थिति आहे तशीच बहुतेक अंशीं या जगाच्या व्यवहारांत ईश्वराच्या घरची स्थिति आहे. तेव्हां या जगांत सर्व ओझ्याचा भार पांढऱ्या लोकांच्याच डोक्यावर आहे असें मानून काळ्या माणसानें आनंदित होऊं नये. या जगांत आपणही कांहीं ओझें उचललें पाहिजे ही गोष्ट काळ्या माणसाच्या लक्षांत आली पाहिजे. गोरे लोक ज्याप्रमाणें निरनिराळ्या देशांतून संचार करीत आहेत त्याप्रमाणेंच काळे लोकही हल्लीं देशोधडीस लागलेले आहेत. व गोऱ्या माण-सांप्रमाणेंच काळीं माणसेंही दूरदूरचे मुलूख अलीकडे पादाक्रांत करूं लागले आहेत. अशा स्थितींत ओझ्याचा वांटा दोघांनीं सारखा उचलला पाहिजे. ह्मणून सर्व जगाला शास्त्रीय शोध, विद्या, नीति, धर्म, वगैरेचें ज्ञान करून देण्याचें ओझें गोऱ्या माणसानें उचललें आहे अशा वेळीं काळ्या माणसानेंही आपलें ओझें उच-लण्याला पुढें सरसावलें पाहिजे. व काळ्या माणसाचें ओझेंही थोडें थोडकें किंवा कमी वजनदार आहे असें नाहीं. कित्येक प्रसंगीं तर यानें चार पांच मणपर्यंतही वजनदार ओझीं उचल-ण्याला तयार असलें पाहिजे. जे जे ह्मणून मोठ्या लोकांचे बोजे असतील ते ते उठविण्याला काळ्या माणसानें तत्पर असलें पाहिजे. शिवाय त्याच्या डोक्यावर करांचें ओझें आहेच. हल्लीं काळीं माणसें आसाम वगैरे प्रांतांतून पुष्कळ गेलीं आहेत. पण तेथें गेल्यानें त्यांचें कर्तव्यकर्म संपलें असें त्यांनीं समजूं नये. तेथें जितके कावाडकष्ट करावे लागतील, तितके करून आणि प्रसंग पडल्यास रात्रंदिवसही खपून त्यांनीं आपल्या धन्याला पुष्कळ चहा पिकवून दिला पाहिजे. मोरिशसकडे पुष्कळ काळीं माणसें गेलीं आहेत. व हल्लीं जर्मनी, आस्ट्रिया, वगैरे देशांतील

साखरेवर मुद्दाम जकात बसाविण्यांत आली आहे, तर अशा वेळीं मोरिशसमधील काळ्या लोकांनीं फार मेहनत घेऊन रगड साखर आपल्या इंग्रजी धन्यांसाठीं शुद्ध करून दिली पाहिजे. त्याचप्रमाणें नाताळ, जोहनेसबर्ग, ट्रान्सवाल वगैरे ठिकाणींही पुष्कळ काळीं माणसें गेलीं आहेत व जात आहेत. त्या सर्वांनीं जेथें रहावयाला कोणी सांगेल तेथें मुकाट्यानें राहून खाणी उकरण्याचा सपाटा लावावा, व आंतून जे सोन्याचे कण किंवा हिरे निघतील ते आपल्या धन्यापाशीं नेऊन द्यावे. जेथें हवा वाईट असेल, जेथें पाणी नसेल, जेथें चिगर नांवाचे किडे माणसांप्रमाणें माणसांच्या शरीराला पीडा देत असतील, अशा ठिकाणींही न डगमगतां जाऊन जें काम असेल तें काळ्या माणसांनीं करून दिलें पाहिजे. शिवाय जगाच्या ज्या ज्या भागांत मजूर लोकांची जरूर लागेल तेथें तेथें कुलींचा पुरवठा करण्याची सर्वस्वी जबाबदारी या काळ्या माणसांच्या देशावर आहे, हें विसरतां कामा नये. व चांगला माल परदेशीं पाठविण्यास ज्याप्रमाणें इतर देश झटत आहेत त्याप्रमाणेंच आपणही येथें चांगले कुली पैदा करून परमुलखीं पाठविले पाहिजेत. या पृथ्वीच्या पाठीवरील प्रत्येक देश कांहींना कांहीं तरी जिन्नस पिकवीत आहे, त्याप्रमाणेंच आपल्या देशानें कुलींचें पीक काढण्यांत आघाडी मारली आहे. व अलीकडे या जिनसांच्या वागणीच्या वागणी भरून आसामाकडे रवाना होत असतात, आणि आपला माल आसामांत ओतून रिकाम्या वागणी परत आल्या ह्मणजे नवीन माल त्यांना तावडतोब भरतां यावा ह्मणून बंगाल इलाख्यांत ठिकठिकाणीं हा माल सांठवून ठेवण्यासाठीं मोठमोठ्या कोठ्या, वखारी, डिपो, वगैरे तयार करण्यांत आलेल्या आहेत. त्याचप्रमाणें आनंदाची गोष्ट ही आहे कीं, मुंबई, मद्रास, वगैरे बंदरांतूनही या मालाच्या आगबोटीच्या आगबोटी भरून झांझिबार, मोरिशस, गिनी, नाताळ वगैरे ठिकाणीं पाठविण्यांत येत आहेत. हा माल टिकाऊ असून स्वस्त पडतो, ह्मणून याला मागणी उत्तरोत्तर फार येण्याचा संभव आहे. ह्मणून जितक्या कुलींची मागणी येईल तितका पुरवठा काळ्या माणसांनीं

करण्याचें ओझें त्यांच्यावर येऊन पडलें आहे. त्यांतून पार पडण्याची शक्ति सर्वशक्तिमान् परमेश्वर त्यांना देवो.

विद्येचा उपयोग.

हिंदुस्थानांतील लोकांना शिक्षण द्यावें किंवा न द्यावें, आणि तें द्यावयाचें असल्यास कोणत्या प्रकारचें द्यावें याविषयीं वाटाघाट चालली असतां इ. स. १८३८ या सालीं सर चार्लस एडवर्ड ट्रेव्हिलियन यांनीं या विषयावर आपले अतिशय सुंदर विचार प्रसिद्ध केलेले आहेत. ते जुने झालेले असले तरी ते नव्यासारखे शोभण्याला हरकत नाहीं. ते इ. स. १८३८ सालीं लिहिले काय आणि इ. स. १८९८ सालीं लिहिले काय सारखेच. कोणत्याही वर्षाला ते नवेच आहेत. आणि कितीही वर्षे लोटलीं तरी तीं त्या विचारांवर जरेची छाया आणण्याला कधींही समर्थ होणार नाहींत. ह्मणून ते हृदयंगम आणि बोधप्रद विचार आह्मी आपल्या वाचकांपुढें मांडतों.

ट्रेव्हेलियन साहेब ह्मणतात कीं, हिंदुस्थानांतील लोकांना शिक्षण द्यावें किंवा नाहीं यासंबंधानें आपण जे इंग्रज लोक हिंदुस्थानावर राज्य करीत आहों त्यांचें कर्तव्यकर्म काय आहे याबद्दल कोणामध्यें मतभेद असण्याचें कारणच नाहीं. तरी पण कित्येक लोकांचें असें ह्मणणें आहे कीं, हिंदुस्थानांतील लोकांना शिक्षण देणें हें कदाचित् आपलें कर्तव्यकर्म असेल, पण त्यांत आपला फायदा मात्र खास नाहीं. कारण ते सुशिक्षित झाले ह्मणजे त्यांना आपली गरज राहणार नाहीं. आणि त्यांना ज्ञान देणें ह्मणजे त्यांच्या अंगांत एक प्रकारचें सामर्थ्य उत्पन्न करण्यासारखें आहे. आणि त्या सामर्थ्याचा पहिला उपयोग ते आपल्या विरुद्ध केल्यावांचून कधींही सोडणार नाहींत. परंतु ट्रेव्हेलीयन साहेबांचें या आक्षेपावर असें ह्मणणें आहे कीं, या बाबतींत आपलें कर्तव्यकर्म आणि आपलें नफानुकसान या परस्परांत जर विरोध येत असेल तर त्यांपैकीं कोणाचें

अवलंबन करावयाचें हे प्रत्येक सुज्ञ माणसाला, प्रत्येक प्रामा- णिक इंग्लिश मनुष्याला पूर्णपणें समजत आहे. राज्य करण्यांतील मुख्य हेतु कोणता हें इंग्लिश लोकांना इंग्लंडांतील अनुभवावरून पक्कें समजून चुकलें आहे. तेव्हां जर आपल्याला हिंदुस्थानावर राज्य करावयाचें असेल तर तें हिंदुस्थानांतील लोकांच्या कल्या- णासाठींच केलें पाहिजे. कांहीं थोड्याशा निग्रोंना गुलामगिरींतून सोडविण्यासाठीं ज्या राष्ट्रानें इतके भगीरथ प्रयत्न केले त्याच राष्ट्रानें—आमच्या इंग्लंडनें—हिंदुस्थानांतील लोकांपासून उकळ- लेल्या करांच्या पैशाच्या जोरावर चालविलेल्या राज्यधोरणाच्या साधनानें हिंदुस्थानांतील कोट्यावधि लोकांना अज्ञानाच्या बंदिवासांत ठेवण्याला उद्युक्त व्हावें, हें पाहून कोणाच्याहि अंगावर शहारे आल्या- वांचून राहणार नाहींत. हिंदुस्थानावर आमचें राज्य दहाशें वर्षें टिको किंवा दहा वर्षें टिको, परंतु हिंदुस्थानासंबंधानें आमचें जें कर्तव्यकर्म आहे तेंच आम्ही करूं. आमची सत्ता कोणत्या साधनानें किती दिवस अधिक टिकेल हा विचार मुख्य नव्हे, तर हिंदुस्थान आपल्या हातांत जोंपर्यंत ठेवण्याची ईश्वराची मर्जी आहे तोंपर्यंत आपण तेथील राज्यकारभार बरोबर करतों आहों किंवा नाहीं इकडे आपण लक्ष दिलें पाहिजे. परंतु या ठिकाणीं आपलें कर्तव्य- कर्म आणि कल्याण यांच्यामध्यें विरोधच उत्पन्न होत नाहीं.

हिंदू लोकांना शिक्षण देण्याचें कर्तव्यकर्म आपण केलें म्हणजे त्यांतच आपलें कल्याण कसें होणार आहे हें पुढील विवेचनावरून लक्षांत येण्यासारखें आहे. । आपण हिंदू लोकांना इंग्रजीचें शिक्षण दिलें तर त्यापासून त्यांच्या व आपल्या मधील संबंध दृढ झाल्या- वांचून कधींही राहणार नाहीं. आपल्या इंग्रजी भाषेंतील ग्रंथ- समूह वाचून त्यांतील रीतीभातींची हिंदुविद्यार्थ्यांला पूर्ण गोडी लागली म्हणजे इंग्रज हे परकीय लोक आहेत हा विचार त्यांच्या मनांतसुद्धां येईनासा होतो. आपल्यापैकीं मोठ्या लोकांविषयीं आपण जितक्या अभिमानानें बोलतों तितक्याच अभिमानानें तेही पण बोलूं लागतात. जें आपल्याला शिक्षण तेंच त्यांना शिक्षण, ज्यांत

आपलें कल्याण त्यांतच त्यांचें कल्याण, व जे आपले व्यवसाय तेच त्यांचें व्यवसाय, अशी स्थिति करून सोडली ह्मणजे त्यांच्यांत हिंदुत्वापेक्षां इंग्रजीपणाचाच जास्त संचार होईल. रोमनें जे प्रांत जिंकले होते त्यांचीही रोमनें अशीच स्थिति केलेली होती. त्यामुळें गॉल, इटालियन, वगैरे लोक पक्के रोमन बनले होते. आपण आज इंग्लिश आहों. पण हे तरी आपण कशानें झालों? तर नेहमीं इंग्लिश लोकांत बसण्याउठण्यानें, बोलण्याचालण्यानें आणि इंग्लिश लोकांच्या आचारविचाराचें अनुकरण केल्यानें. जर आपण अशा रीतीनें इंग्लिश बनतों तर हिंदुही त्याच रीतीनें इंग्लिश कां बनणार नाहींत? हिंदु लोक नेहमीं आपले इंग्रजी ग्रंथ वाचीत आहेत. त्यामुळें त्यांचा आपल्याबद्दल उत्तम ग्रह झालाच पाहिजे. शिवाय हिंदुस्थानच्या कल्याणासाठीं आम्ही आपल्या राज्यकारभारांत किती खटपट करीत असतों हें आपण त्यांच्या दृष्टोत्पत्तीस आणून दिलें ह्मणजे आपल्या कामाला अडथळा न करितां उलट ते आपल्याला साह्यच करूं लागतील, व साहसाचे उपाय योजण्याला ते कधींही प्रवृत्त होणार नाहींत. कारण त्यांची जी वास्तविक अडचण असेल ती दूर करण्याला आम्ही कधींही कांकूं करीत नाहीं अशी सहवासाच्या योगानें त्यांची खात्री झालेली असेल. जे लबाड आणि वाईट राजे असतात ते मात्र आपल्या प्रजेच्या अज्ञानानें आपला फायदा करून घेतात. परंतु आपली गोष्ट तशी नाहीं.

पण याशिवाय आणखीही एक निराळा विचार आहे. आपली स्थिति सुधारावी ही इच्छा प्रत्येकाच्या मनांत आहे, व आपलें राष्ट्र उन्नतीला यावें आणि त्याची इभ्रत वाढावी ही इच्छा प्रत्येक समाजाला असणारच. व ह्या इच्छेमुळेंच जगांतील सर्व मोठमोठ्या घडामोडी होत आहेत. तेव्हां ही जी एक मनुष्याच्या मनांत अद्भुत शक्ति आहे तिचा जर आपण आपल्या फायद्याकडे उपयोग करून घेतला नाहीं तर तिचा उपयोग आपल्या नाशासाठीं झाल्यावांचून कधींही राहणार नाहीं. कारण ती शक्ति कधीं स्वस्थ असावयाची नाहीं. नेटिव लोकांच्या

पूर्वीच्या स्वातंत्र्याविषयींचेच विचार जर आपण त्यांच्या मनांत [illegible] दिले, तर इंग्लिशांना येथून पार हांकून देणें हाच काय तो आपली स्थिति सुधारण्याला रामबाण उपाय आहे असें त्यांना वाटेल. जुन्या पद्धतीचा नेटिव देशाभिमानी झटला ह्मणजे त्याच्या विचाराची धांव याच्या पलीकडे जावयाचीच नाहीं. परंतु त्याच्या विचाराला जर कांहीं नवीन दिशा लावून द्यावयाची असेल तर ती युरोपियन शिक्षणावांचून कधींही लावून देतां यावयाची नाहीं. आपल्या शाळांतून वाढलेल्या तरुण नेटिव लोकांना त्यांचे वाडवडील पूर्वी ज्या रानटी आणि जुलमी राज्यपद्धतीनें गांजले जात होते त्या राज्यपद्धतीचा अगदीं किळस येतो. व आतां आपण आपल्या राष्ट्रीय संस्था इंग्रजांच्या धर्तीवर सुधारीत नेऊं असें त्यांना वाटत असतें. त्यासाठीं आमचा तिटकारा न करितां ते आमच्यांत मिसळूं लागतात. व त्यांचें संरक्षण आणि कल्याण जें काय व्हावयाचें तें आमच्या हातून होणार असा त्यांचा ग्रह बनून जातो. आह्मीं जसे वागतों तसें आपण वागावें ही त्यांची मग अतिशय मोठी महत्वाकांक्षा होऊन बसते. आणि इंग्रजांच्या कृपेच्या छत्राखालीं आपल्या देशबांधवांची स्थिति क्रमाक्रमानें आपण सुधारूं अशी आशा त्यांच्या मनांत खेळूं लागते. अशा रीतीनें इंग्रजांना हांकलून लावण्याची कल्पना जी त्यांच्या डोक्यांत रात्रंदिवस घोळत राहिली असती ती नाहींशी होते; इतकेंच नव्हे तर, आत्मोन्नतीची त्यांच्या डोक्यांत अशी एकही कल्पना कधीं शिरत नाहींशी होते कीं, जिच्या योगानें परिणामीं इंग्लिश लोकांशीं असलेल्या नेटिवांच्या संबंधाचा फासा अधिक घट्ट बसत नाहीं. या उपायानें अशी स्थिति येऊन पोंचते कीं, स्वतःच्या उन्नतीसाठीं ते जी जी ह्मणून कल्पना काढतील त्या त्या बाबतींत त्यांना इंग्लिशांची विद्या आणि संरक्षण यांजवर अवलंबून रहावें लागतें. व फिरून आपलें जुनें राज्य स्थापित झालें तर मग आपले प्रिय संकल्प शेवटास जाणार नाहींत व आपल्या स्वतःच्या शरीराला कदाचित् अपाय होईल, अशी त्यांना भीति वाटत असते.

इंग्लंड आणि हिंदुस्थान हे देश एकमेकांपासून इतके दूर आहेत कीं, त्यांच्यामध्यें हल्लीं जडलेला संबंध चिरकाल टिकेल हें मुळींच संभवनीय नाहीं. आपण राज्यकारभाराचें धोरण कसेंही ठेविलें तरी केव्हां तरी नेटिव लोक आपली स्वतंत्रता अखेरीस परत मिळविणार हें खास. व त्या गोष्टीला कोणत्याही युक्तीनें आपणाला प्रतिबंध करतां येणें शक्य नाहीं. हिंदू लोकांनीं आपलें स्वातंत्र्य मिळविण्याचे दोन मार्ग आहेत, एक राज्यक्रांतीचा आणि दुसरा सुधारणेचा. राज्यक्रांतीचा मार्ग आकस्मिक आणि अघोर आहे. परंतु सुधारणेचा मार्ग शांततेचा आहे व त्याचें आक्रमण हळूहळू करावयाचें असतें. पहिल्या उपायानें इंग्रज आणि नेटिव यांच्या मनांत अतिशय बेबनाव होईल. परंतु दुसऱ्या उपायानें दोघांच्या मधील सख्य दिवसेंदिवस वाढत जाईल.

तेव्हां आतां या वरील दोन मार्गांपैकीं नेटिवांना पहिल्या मार्गाचें अवलंबन करूं न देतां त्यांची दुसऱ्या मार्गाकडे प्रवृत्ति करण्यासाठीं यूरोपियन लोकांच्या धर्तीवर सुधारणा करून घेण्याकडे त्यांचें मन आपण लाविलें पाहिजे. असें केलें ह्मणजे जुन्या इंडियन पद्धतीवर आपलें स्वातंत्र्य परत मिळविण्याची त्यांची इच्छा नाहींशी होईल. त्या योगानें आकस्मिक राज्यक्रांतीची भीति उरणार नाहीं. आणि मग आपला हिंदुस्थानाशीं जडलेला संबंध खात्रीनें पुष्कळ दिवस टिकेल. मराठ्यांचें किंवा मुसलमानांचें जुलमी राज्य एका महिन्यांत स्थापन करितां येईल. परंतु युरोपियन पद्धतीप्रमाणें स्वराज्य चालविण्याच्या कामांत लोकांना निष्णात होण्याला शंभर वर्षें तरी पुरतील किंवा नाहीं याची शंकाच आहे. तेव्हां अशा प्रकारचें राज्यकारभाराचें शिक्षण मिळून एखादें राष्ट्र तयार होण्याला अवश्य पुष्कळ काळ लोटला पाहिजे. तेव्हां हें शिक्षणाचें काम राष्ट्रांत चालू आहे, तोंपर्यंत आपल्याला कोणत्याही प्रकारची भीति नाहीं. आपणच नेटिव लोकांना उन्नतावस्थेला नेण्याकरितां झटत आहों असें नेटिवांनीं पाहिलें ह्मणजे अर्थात ते आपणाविरुद्ध उठणार नाहींत. आणि राष्ट्रांतील एकंदर उत्साहबुद्धीचा युरोपियन शिक्षण मिळण्याच्या कामीं आणि युरोपियन संस्था आप-

त्या देशांत लोकप्रिय करण्याच्या कामीं शांतपणें आणि पूर्णपणें व्यय होऊं लागेल. व युरोपियन धर्तीवर आपल्या राष्ट्राला उन्नत करावयाच्या कामीं आपल्याला इंग्रजांचें संरक्षण अवश्य पाहिजे आहे, हें त्यांच्या मनांत बाणलेलें असलें ह्मणजे सुशिक्षित लोकांचा वर्ग साहजिकपणेंच आपल्या बाजूला येऊन मिळेल. व ते आतांही येऊन मिळत आहेत. ज्यांची मतें इंग्रजी धर्तीवर बनलेलीं आहेत त्यांना जितकी आपली अवश्यकता आहे तितकी आपल्या प्रजेपैकीं दुसऱ्या कोणत्याही वर्गाला नाहीं. अगदीं निवळ नेटिव राज्य झालें तर त्यांत त्यांचें नुकसान आहे. मध्यंतरींच जर नेटिव राज्य स्थापन झालें, तर त्यापासून त्यांना प्रत्येक बाबतींत भीति आहे. त्यांना इंग्रजी पद्धतीचें शिक्षण मिळालेलें आहे एवढ्यावरून लोक त्यांचा छळ करूं लागतील. त्यांच्या स्वतंत्रतेच्या कल्पना, वाङ्मय आणि शास्त्र यांविषयीं त्यांचे उद्योग, आणि इंग्रजी राज्य असतांना 'ही सुधारणा करूं, ती सुधारणा करूं,' अशा प्रकारच्या त्यांच्या मनांत असलेल्या आशा,या सर्व गोष्टी एकदम लयाला जातील. या रीतीचें शिक्षण मिळालेल्या लोकांचा वर्ग हल्लीं (१८३८) फार लहान आहे, हें खरें. परंतु निरनिराळ्या पाठशाळांतून दरसाल तयार होत असलेल्या लोकांची भर यांत पडत असल्यामुळें कांहीं वर्षांनीं अशा मताच्या लोकांची संख्या पुष्कळ वाढेल. आणि मग त्यांच्या वृद्धिंगत झालेल्या ज्ञानाच्या मानानें त्यांना नवीन नवीन राजकीय संस्थांतील हक्क आपण दिले पाहिजेत.

अशा रीतीनें शांतपणानें आणि क्रमाक्रमानें लोकांच्या विचाराची दिशा अगदीं बदलून जाईल. या मार्गाचें अवलंबन केलें असतां नेटिवांच्यांत आणि आपल्यांत वाद किंवा तंटा कधींही उपस्थित होणार नाहीं; व स्वतंत्रतेचा योग्य उपयोग कसा करावा हें नेटिवांना समजूं लागलें ह्मणजे मग त्यांच्या हातांत स्वतंत्रता देण्याला कोणतीही हरकत पडणार नाहीं. आपण त्यांना स्वतंत्रता दिली ह्मणजे मग ते आपली प्रजा ह्मणून त्यांच्यापासून आपल्याला फायदा होणार नाहीं हें खरें. पण जरी ते आप-

ली प्रजा नसले तरी ते आपले उत्तम दोस्त होतील. व आपल्या दोस्तांपासूनही आपला फायदा आहेच. हल्लीं राज्यकारभाराची जी पद्धत आहे, तिच्या योगानें कांहीं विवक्षित कुटुंबांचा फायदा होत आहे. परंतु कच्चा माल उत्पन्न करण्याच्या कामीं साऱ्या जगांत पाहिल्या नंबरचा देश जो हिंदुस्थान, आणि त्या कच्च्या मालाचा पक्का माल बनविण्याच्या कामांत साऱ्या जगांत पाहिल्या नंबरचा देश जो इंग्लंड, या दोन्ही देशांच्यामध्यें व्यापारसंबधानें कायमचें ऐक्य राहिलें तर आपल्या राष्ट्राच्या सामर्थ्याचा आणि वैभवाचा तो एक अतिशय दृढ पाया होईल यांत शंका नाहीं. अशा रीतीनें गोष्टी घडून आल्या तर हिंदुस्थान इंग्लंडपासून निराळें झालें असें कोणालाही वाटण्याचें कारण नाहीं. जित आणि जेते असा जो हल्लींचा क्षणभंगुर संबंध त्यांच्या आणि आपल्यामध्यें आहे तो हळू हळू नाहींसा होऊन पुष्कळ दिवस टिकणारा आणि पुष्कळ फायदा करून देणारा असा मित्रत्वाचा संबंध त्यांच्या व आपल्यामध्यें उत्पन्न होईल. सुख आणि स्वतंत्रता ह्मणजे काय असतात हें आपण त्यांना शिकविलें, व आपली विद्या आणि आपल्या राजकीय संस्था यांचें शिक्षण आपण त्यांना दिलें, तर हिंदुस्थानाचें स्वातंत्र्य ही इंग्रज लोकांच्या परोपकारबुद्धीची एक मोठी साक्षच होऊन राहील. आणि आपण उदार शिक्षण आणि उदात्त राजकीय धोरण यांचें अवलंबन केल्याबद्दल हिंदुस्थानांतील लोक आपल्यावर प्रीति करतील. व त्यांच्या आणि आपल्या देशांच्या दरम्यान व्यापारसंबंधीं दळणवळण कायमचें चालू राहील. हेंच आपल्या श्रमाचें फळ होय.

या पद्धतीचें अवलंबन करणें ही एक नवीनच तऱ्हा आहे असें कोणाला वाटेल. परंतु वस्तुस्थिति तशी नाहीं. पूर्वी रोमन लोकांनींही याच मार्गाचें अवलंबन केलें होतें. रोमनलोकांनीं युरोपखंडांतील सर्व राष्ट्रांमध्यें सुधारणेचा फैलाव केला आणि अशा रीतीनें इतर लोकांना त्यांनीं प्रत्यक्ष रोमन लोकच करून

सोडलें. त्यामुळें साहाजिकपणेंच त्या लोकांची रोमन राज्यावर भक्ति जडली. रोमन लोक हे आपण जिंकलेल्या लोकांना रोमन ग्रंथकारांचे ग्रंथ आणि रोमन शिल्पकारांचें शिल्पशास्त्र शिकवित असत. आणि जे रोमन विजयी योद्धे असत त्यांच्याशीं युद्ध करून त्यांचा पराभव करण्याची इच्छा कोणाला होऊं नये या हेतूनें ' हे पहा आमचे योद्धे कसे शूर आहेत ! यांच्यासारखे तुम्ही व्हा, ' इत्यादि विचार ते नेहमीं इतर लोकांचे मनांत भरवून देत असत. रोमन लोक ज्याप्रमाणें लढाईंत शूर होते त्याप्रमाणें ते शांततेच्या काळांत शहाणेही होते. ह्मणून लढाईंत शौर्यानें ते जे मुलूख संपादन करीत ते त्यांच्या शांततेंतील शहाणपणाच्या योगानें त्यांच्याकडे चिरकाल चालत असत. आणि जरी रोमन लोकांच्या हातून नवीन मुलुख संपादन करतांना युद्धाच्या प्रसंगीं अनेक अघोरकर्में होत असत, तरीही शांततेच्या वेळचे अनेक फायदे पाहून लोक पूर्वींचीं अघोर कर्में सहज विसरून जात. इटाली, स्पेन, आफ्रिका आणि गॉल येथील लोकांची महत्वाकांक्षा, रोमनलोकांचें अनुकरण करावें आणि त्यांना जे हक्क आहेत ते आपण संपादन करावे, याशिवाय दुसरी नव्हती. आणि रोमनलोक व त्यांनीं जिंकलेला मुलुख यांनीं मिळून मोठें थोरलें बनलेलें जें रोमन साम्राज्य तें अखेरीस जेव्हां मोडून त्याचे तुकडे तुकडे झाले, तेव्हां आंतील बंड आणि फितुरी यांनीं त्या साम्राज्याचा नाश झाला नाहीं, तर बाहेरच्या कांहीं आकस्मिक कारणांनीं तें लयाला गेलें. आणि त्यावेळीं रोमन लोकांच्या नाशाबरोबरच रोमन राष्ट्रांतील जिंकलेल्या लोकांचाही पूर्णपणें नाश झाला. पूर्वीं एका काळीं आपला रोमन लोकांशीं जसा संबंध होता तसा आपल्याशीं हिंदुलोकांचा संबंध जडण्याचा संभव आहे. टॅसिटसच्या इतिहासावरून असें कळतें कीं, ब्रिटनमधील पुढारी लोकांच्या मुलांना रोमन वाङ्मय आणि शास्त्र यांसंबंधी शिक्षण देण्याची, आणि रोमन लोकांच्या सुधारलेल्या चालीरीतींची त्यांना गोडी लावून देण्याची कल्पना ज्युलियस अग्रिकोला यानें काढिली.

व त्याच्या युक्तीला किती यश आलें हें आपल्याला माहित आहेच. कारण रोमन लोकांशीं शत्रुत्वानें वागण्याचें सोडून देऊन ब्रिटनमधील लोक त्यांचे मोठे विश्वासू मित्र बनले. आणि त्यांच्या पूर्वजांनीं रोमन लोकांच्या स्वाऱ्यांना जितका प्रतिबंध केला होता, त्याच्याहून अधिक जोराची खटपट त्यांनीं रोमन लोकांचें राज्य आपल्यावर रहावें ह्मणून केली. आतां रोमन लोकांपेक्षां आपल्यापाशीं किती तरी अधिक साधनें आहेत, असें असून त्यांचा जर आपण उपयोग करून घेतला नाहीं, तर तें बरोबर होणार नाहीं. व आपल्याला अवेळींच हिंदुस्थानांतून जाण्याचा प्रसंग आला तर त्यांत हिंदुस्थानचें अतिशय मोठें नुकसान आहे, असें जर आपण हिंदुस्थानांतील लोकांच्या मनावर बिंबवून ठेवूं शकलों नाहीं, तर ती आपल्याला खरोखर मोठ्या शरमेची गोष्ट आहे. पुढील काळच्या लोकांना असें ह्मणण्याला आपण जागा ठेवतां कामा नये कीं, रोमन लोकांचें साम्राज्य नष्ट झाल्यामुळें ब्रिटनच्या लोकांनीं दुःखाचे सुस्कारे टाकले हें जरी खरें असलें, तरी हिंदुस्थानांतील लोक जे दुःखाचे सुस्कारे टाकीत आहेत ते ब्रिटिश साम्राज्य लयाला न जातां अजून टिकलें आहे अशासाठीं होत.

वर नमूद केलेले हे विचार केवळ काल्पनिक आहेत असें कोणाला वाटेल, परंतु तसें नाहीं. तर प्रत्यक्ष अवलोकनानें व अनुभवानें वरील विचारांची सत्यता माझ्या मनावर ठसलेली आहे. मी हिंदुस्थानांतील निरनिराळ्या भागांत कित्येक वर्षें काढलीं आहेत. आणि जेथें जेथें मी गेलों तेथें तेथें माझ्या असें दृष्टोत्पत्तीस आलें कीं, आमचा अम्मल हिंदुस्थानांत नवीनच स्थापन झालेला असल्यामुळें आणि नेटिव लोकांच्या विचाराची दिशा बदलण्याविषयीं आह्मी कांहींच प्रयत्न केलेला नसल्यामुळें राष्ट्रांतील सर्व लोकांच्या विचाराचें धोरण सदासर्वदा एकाच मार्गाकडे जात आहे. जे लोक पहावे ते—मग ते उच्च वर्णाचे असोत किंवा कनिष्ठ वर्णाचे असोत, श्रीमंत असोत किंवा गरीब असोत—त्या सर्वांना असें वाटत असे कीं, आपल्या देशाची राजकीय स्थिति सुधारण्याला काय तो एकच मार्ग आहे. वरच्या प्रतीच्या लोकांना

आपलें पूर्वीचें वर्चस्व आपल्याला बहुतकरून पुन्हां लवकरच प्राप्त होईल अशी नेहमीं आशा लागलेली असे. आणि आपलें नेटिव राज्य फिरून स्थापन झालें ह्मणजे संपत्ति आणि लौकिक यांचे दरवाजे पुन्हां एकदा आपल्याला खुले होतील असें खालच्या प्रतीच्या लोकांना वाटत होतें. आपल्या राष्ट्राची खालावत चाललेली स्थिति सुधारण्यासाठीं इंग्लिशांना येथून एकदम हांकून लावण्याशिवाय दुसरा कांहीं मार्ग संभवनीय आहे ही कल्पना शहाण्यासुरत्या आणि इंग्लिशांविषयीं मनांत प्रेमभाव बाळगिणाऱ्या नेटिवांच्या सुद्धां कधीं डोक्यांत येत नसे. नंतर मी कांहीं वर्षेपर्यंत बंगाल इलाख्यांत रहावयास गेलों होतों. परंतु तेथील सुशिक्षित नेटिव लोकांच्या मनांत जे विचार घोळत होते ते कांहीं एका निराळ्याच तऱ्हेचे होते. इंग्लिश लोकांचे गळे कापण्याची कल्पना त्यांच्या डोक्यांत क्वचितच घोळत असे. त्यांची सारी महत्वाकांक्षा ह्मटली ह्मणजे इंग्रजांच्या खुर्चीला खुर्ची लावून आपण जूरीमध्यें केव्हां बसूं आणि आपण माजिस्त्रेट केव्हा होऊं, ही होती. पंजाबांतील लढाईचें काय होईल आणि नेपाळांत राज्यकारस्थान काय चाललें आहे, असल्या भानगडींत ते मुळींच पडत नसत. तर त्यांनीं आपल्याआपल्या मध्यें वादविवाद करणाऱ्या मंडळ्या स्थापन केल्या होत्या. आणि त्या ठिकाणीं ते इंग्रजी भाषेमध्यें वक्तृत्व करीत, आणि छापण्याची कला व भाषणस्वातंत्र्य यांच्या योगानें आपले किती फायदे झाले आहेत याविषयीं ते चर्चा करीत बसत. त्यांच्यांत जे ह्मणून अतिशय उत्सुक होते त्यांच्याही आशेची धांव फारशी लांब जात नसे. राष्ट्राच्या प्रतिनिधींची एक सभा स्थापन करण्याचा हक्क आपल्याला कधीं काळीं प्राप्त झाला ह्मणजे आपल्या आशा शिखराला जाऊन पोहोंचल्या असें त्यांना वाटे. आणि ही सर्व सुधारणा इंग्रज सरकारच्या मदतीनें आणि संरक्षणानेंच आपल्याला करितां येईल असें ते मानीत. आणि कदाचित् दुर्दैवानें फिरून मुसलमानी राज्य किंवा दुसरें एखादें नेटिव राज्य स्थापन झालें, तर आपले हे सर्व हेतु मुळींच सिद्धीस जाऊं शकणार नाहींत

अशी त्यांना भीति वाटे. आतां एवढें मात्र खरें आहे कीं, वर सांगितलेल्या देशोन्नतीच्या दोन मार्गांपैकीं लोकांनीं कोण-त्याही मार्गाचें अवलंबन केलें तरी त्याच्या योगानें अखेरीस इंग्रजी अम्मल लयाला जाणार हें खास. परतु दोहोंमध्यें फरक हा आहे कीं, पहिल्या मार्गाचें लोकांनीं अवलंबन केलें तर इंग्रजी राज्याचा समूळ उच्छेद हीच त्याची पहिली पायरी होय. परंतु लोक दुसऱ्या मार्गानें गेले तर आपलें राज्य त्यांच्यावर पुष्कळ दिवस टिकेल आणि ते आपलें राज्य चालविण्याला योग्य झाले ह्मणजे हळूहळू त्यांचें राज्य त्यांच्या हवालीं कर-ण्यास आपल्याला ठीक पडेल.

भाषांतराचा हेतु.

अलीकडे पुणें आणि मुंबई या ठिकाणीं एक ट्रॅन्स्लेटर्सचें आफिस निघालें आहे. रिपोर्टर ऑन् धि नेटिव प्रेसचें ऑफिस किंवा प्रेस कमिटीचें ऑफिस यांमध्यें ज्या प्रकारचें काम चालतें त्याच प्रकारचें बहुतेक अंशीं काम या नवीन ऑफिसांत चालतें. मात्र फरक एवढाच आहे कीं, वरील दोन ऑफिसें सरकारचीं आहेत. व ट्रॅन्स्लेटर्सचें ऑफिस हें खासगी आहे. तरी पण विद्वत्तेचा वि-चार कर्तव्य असेल तर सरकारी ऑफिसांतील नोकरांइतकेच वि-द्वान् लोक या खासगी ऑफिसांतही आहेत. कदाचित् कांहीं कांहीं लोक तर त्यांच्याहून अधिक विद्वत्तेचेही यांत सांपडणें अशक्य नाहीं. सरकारी ऑफिसांतील लोकांना सरकारी पगार मिळतो. पण या ऑफिसांतील लोक पदरचें खाऊन लष्करच्या भाकऱ्या भाजीत असतात. सरकारी भाषांतरकर्त्यांना ह्मातारपणीं पेनशन मिळतें. पण यांना तसें कांहीं मिळत नाहीं. यांच्या या सत्कृत्याबद्दल लोक यांना काय दुवा देतील तेंच काय तें यांचें पेन्शन. सरकारनें आ-पल्या ऑफिसाला चांगल्या इमारती बांधून दिल्या आहेत.

... या ऑफिसाला अजून चांगलीशी जागा मिळाली नाहीं आज याच्या घरीं, तर उद्यां त्याच्या बंगल्यावर, अशी या ऑफिसाची जागेमुळें फार तारांबळ उडते. तसेंच या ऑफिसची वेळही जरा आडनीडच पडते. सरकारी ऑफिसची वेळ ह्मटली ह्मणजे ११ पासून ५ पर्यंतची असते. परंतु तीच वेळ या ऑफिसला लागू पडत नाहीं. कारण यांतील बहुतेक लोकांचा ११ पासून ५ पर्यंतचा वेळ उजळमाथ्यानें करण्यासारखीं उदरनिर्वाहाचीं जीं कामें करावयाचीं असतात तीं करण्यांत खर्च होतो. त्यामुळें त्यांना भाषांतरें करण्याला रात्रीशिवाय दुसरा वेळ नाहीं. या ऑफिसापैकीं कांहीं रिकामटेकड्या लोकांना दिवसाचाही वेळ असतो. पण त्यांना भाषांतरें करण्याची अक्कल नसते. त्यामुळें हें ऑफिस बहुधा रात्रींचेंच भरविण्यांत येत असतें. यांतील प्रमुख लोक भाषांतर करावें किंवा न करावें, केल्यास कोणत्या पत्रांतील कोणत्या लेखांचें करावें, व केल्यानंतर तें कोणत्या इंग्रजी पत्राकडे पाठवावें, वगैरे गोष्टी ठरवून देतात. नंतर भाषांतर तयार होतें. तेथें जे कांहीं प्रतिष्ठित ढ असतात त्यांना आपल्या हातून कांहीं तरी देशसेवा घडावी असें वाटत असतें. परंतु त्यांच्या डोक्यांत तितकी बुद्धि नसते. ह्मणून यथाशक्ति देशसेवा करण्याच्या हेतूनें कोणी दौतींत शाई भरतो, कोणी टीपकागद पुढें करतो, कोणी लखोटा चिकटवितो, कोणी भाषांतर लिहून त्रासलेल्या डोक्याला शांत करण्यासाठीं...नीं तोंडांत धरलेली विडी काडी काढून पेटवून देतो, व कोणी लखोटा पोस्टांत नेऊन टाकतो. अशा रीतीनें श्रमविभागाच्या जोरावर या ऑफिसांतील काम पार पाडण्यांत येतें. हें स्वतःच्या खर्चानें खाजवून खरूज काढण्याचें ऑफिस अज्ञान लोकांना कदाचित् पसंत पडणार नाहीं, सबब त्याच्या विषयीं लोकांच्या मनांत अनुकूल ग्रह उत्पन्न करण्यासाठीं वर्तमानपत्रांतून या सत्कार्याच्या मंडनासाठीं लेख येणें फार जरूर वाटल्यावरून कांहीं वर्तमानपत्रांची मदत या ऑफिसानें घेतलेली आहे. वरिष्ठ प्रतीच्या लोकांना या कृत्याचें महत्व आणि याची

अवश्यकता कळलेली असते, परंतु कनिष्ठ लोकांना याची किंमत कळलेली नसते. ह्मणून कनिष्ठ लोकांत प्रसार होण्यासाठीं ह्या मताच्या प्रतिपादनार्थ मुद्दाम कनिष्ठ पत्रें निवडून घेण्यांत आलेलीं आहेत. त्या एक दोन पत्रांतून असा युक्तिवाद प्रतिपादित केलेला आढळतो कीं, आह्मी भाषांतर करतों यांत गैर तें काय? जो मजकूर वर्तमानपत्रांतून सर्वांच्या माहितीसाठीं प्रसिद्ध झालेला असतो त्याचें भाषांतर इंग्रजींत करून साहेब लोकांना कळविलें तर त्यांत आह्मी काय घोडें मारलें, असें ते विचारतात. सामान्यजनसमूहाचें याच्या विरुद्ध इतकेंच ह्मणणें आहे कीं, वर्तमानपत्रांतील लेख प्रसिद्धीकरितांच असतात हें खरें. तरी पण त्याचें भाषांतर करण्याचें तुमचें काम नसतांना तुह्मी तें आपल्या अंगावर घेतां, यामुळें तुह्मी चहाडी करतां असें होतें. व लोक तुह्मांला जीं नांवें ठेवितात तीं भाषांतर करण्याबद्दल नव्हेत, तर चहाडी करण्याबद्दल होत. भाषांतर करणें जरी चांगलें असलें तरी चहाडी करणें चांगलें नाहीं, असें कित्येक अडाणी लोकांचें मत आहे. पण वरील आक्षेप काढतांना आमच्या मतें हे लोक एक गोष्ट विसरतात, ती ही कीं, सरकाराला कोणत्याही गुन्ह्याबद्दल बातमी देणें ह्मणजे चहाडी करणें नव्हे, तर तें प्रत्येकाचें कर्तव्यकर्म आहे; तो सद्गुण आहे, दुर्गुण नव्हे. पण यावर अडाणी मताचे लोक ताबडतोब असें उत्तर देतात कीं, ही गोष्ट आह्मांला अगदीं कबूल आहे. अशा बुद्धीनें आह्मी स्वतःही प्रत्येक गुन्ह्याची वर्दी सरकाराला देण्याला तयार आहों. पण या ट्रॅन्स्लेटर्सच्या ऑफिसांमधील कारकुनांचा तो उद्देश नसतो. ते स्पष्ट असें ह्मणतात कीं, कांहीं वर्तमानपत्रकार लोकसमाजापुढें आमच्या मतांची टर उडवितात, तर त्याच्याबद्दल इंग्रजी समाजापुढें आणि सरकारापुढें त्या पत्रकारांचा आह्मी बदलौकिक केल्यावांचून कधीं राहणार नाहीं. अशी बुद्धि जेथें भाषांतर करण्याच्या मुळाशीं आहे तेथें ती राजनिष्ठा ह्मणावी कीं येन केन प्रकारेण सूड घेण्याची प्रबल इच्छा ह्मणावी ? व अशा लोकांची राजनिष्ठेसाठीं तारीफ करावी किंवा हलकटपणा[illegible] निर्भ-

[illegible] करावी ? असे वर्मी धरून अडाणी लोकांनीं प्रश्न विचारले म्हणजे मनुष्य निरुत्तर होतो. व ते लोक आणखी असेंही सुचवितात कीं, या लोकांच्या पोटांतील हेतु खासगी द्वेषाचा असल्यामुळें एखादे वेळीं नसतीं खोटीं विधानें करून हे लोक सरकारला भलतीकडेच वाहवून नेतील; तरी सरकारनें या आपल्या बाह्यात्कारी मित्रांवर आणि आगंतुक मदतगारांवर किती विश्वास ठेवावा याचा विचार करणें जरूर आहे.

हिंदुस्थान आणि ट्रान्सव्हाल.

सर्व कुत्र्यांत पारध्यापाशीं जे कुत्रे असतात ते फार वाईट. कारण त्यांनीं आपली स्वतःची मान पारध्याच्या साखळदंडांत अडकविलेली असते ती असतेच, आणि शिवाय रानांतील दुसऱ्याही श्वापदांच्या माना पारध्याच्या हातांत आणून देण्याला ते साधनीभूत होतात. तसेंच सर्व प्राण्यांत ज्याचें मांस मासे मारणारे लोक आपल्या गळाच्या टोकाला लावितात तो फार वाईट. कारण तो आपण स्वतः मरतो तो मरतोच आणि पुन्हां आपल्या मांसाच्या योगानें पाण्यांत स्वैर विहार करणाऱ्या माशांचा प्राण घेण्याला तो कारणीभूत होतो. आणि दुर्दैवानें हिंदुस्थानालाही आज हीच स्थिति प्राप्त झाली आहे. पारध्याच्या हातांतील कुत्रा, गळाला ज्याचें मांस टोचलें जातें तो प्राणी, आणि आजच्या स्थितींतला हिंदुस्थान देश यांच्यांत फारसा फरक नाहीं. जें पातक त्या कुत्र्याच्या किंवा प्राण्याच्या हातून होतें, तेंच हिंदुस्थानच्या हातून आजपर्यंत कित्येक वेळां झालें आहे व याच्यापुढें अनेक वेळां होण्याचा संभव आहे.

हिंदुस्थान देश हा इंग्लंडचा अंकित झालेला आहे. पण या गोष्टीबद्दल आतां वाईट वाटण्याचें कारण राहिलें नाहीं. ज्याप्रमाणें व्यक्तीला प्रारब्ध असतें त्याप्रमाणेंच तें राष्ट्रालाही असतें. व ज्याच्या त्याच्या प्रारब्धाप्रमाणें ज्याला त्याला फळ भोगावें लागतें. आतां

हिंदुस्थानदेश स्वतः परतंत्र होऊनच स्वस्थ राहिला असता, तर वरील वेदांतांतील तत्त्वानुसार खेद मानण्याचें फारसें कारण नव्हतें. पण आपण बुडणारा मनुष्य दुसऱ्यालाही आपल्या बरोबर बुडवीत असतो. एखादी दुर्दैवी स्त्री प्रथमतः वेश्या होते. पण जी प्रथमतः वेश्या होते ती पुढें हळू हळू कुट्टिनी बनते; आणि तेव्हां मात्र ती असह्य, अक्षम्य, आणि भयंकर होते. आपलें पातिव्रत्य जिला वाटेल ती स्त्री झुगारून देण्याला हल्लींच्या नीतीप्रमाणें अधिकृत असेल. पण ती जेव्हां आपल्या स्वतःच्या पातिव्रत्याच्या चिंधड्या करून दुसऱ्या स्त्रियांच्या पवित्रतेची माती करून टाकण्याला प्रवृत्त होते, तेव्हां मात्र तिच्या कृतीबद्दल कोणालाही खेद वाटल्यावांचून रहाणार नाहीं. हिंदुस्थान स्वतः इंग्लंडचें गुलाम बनलें आहे याबद्दल कांहीं बोलतांच येत नाहीं. पण जेव्हां या गुलाम राष्ट्राचा दुसरीं राष्ट्रें गुलाम करण्याकडे उपयोग करण्यांत येतो, तेव्हां मात्र तें पाहून दुःखाचे उमाळे येऊन पोटांत कालवूं लागतें. हिंदुस्थानानें आपलें स्वातंत्र्य दवडिलें आहे, आणि आज जें ट्रान्सव्हालचें राज्य अंशतः स्वतंत्र आहे त्याचें स्वातंत्र्य हिरावून घेण्याच्या कामीं तें इंग्लंडचें एक बलाढ्य आणि उत्तम असें साधन झालें आहे. हिंदुस्थान आपण परतंत्र झालें आहे, आणि दुसऱ्यांना आपल्यासारखें परतंत्र करीत आहे. आपल्या हतभाग्य देशाचा असा वाईट उपयोग झालेला पाहून कोणाचें अंतःकरण हळहळणार नाहीं!

जगांतील स्वतंत्र राष्ट्रांकडे पाहिलें तर कांहीं एक निराळ्याच प्रकारचा देखावा दृष्टीस पडतो. कोणतेंही राष्ट्र आपल्या स्वतंत्रते-साठीं लढूं लागलें तर इतर स्वतंत्र राष्ट्रांतील लोकांना मोठा आनंद होतो. व ते त्यांना साह्य करण्यासाठीं हजारों कोसांवरून धांवत येतात. १७७५ सालच्या सुमारास इंग्लिशांच्या जाचांतून सुटण्या-साठीं अमेरिका धडपडत होती, तेव्हां स्वतंत्र फ्रेंच राष्ट्रांतील कांहीं लोक अमेरिकेला मदत करण्यासाठीं फ्रान्समधून अमेरिकेंत आले. अठराव्या शतकाच्या अखेरीस जेव्हां सोळाव्या लुईच्या जुलमाला आळा घालण्यासाठीं सर्व फ्रान्स देश उठला तेव्हां इंग्लंड व

अमेरिका या स्वतंत्र राष्ट्रांतील असंख्य लोक स्वतंत्रतेसाठीं झगड-णाऱ्या फ्रेंचांना पाठबळ देण्यासाठीं पुढें आले. १८२१ नंतर ग्रीस देश टर्कांच्या सुलतानाविरुद्ध उठला, तेव्हां ग्रीस देश आपल्या स्वतंत्रतेसाठीं लढतो आहे असें पाहून युरोपखंडांतलि बऱ्याच स्वतंत्र देशांतील धाडशी लोकांनीं त्या युद्धासाठीं कंबरा बांधल्या होत्या. परंतु या जुन्या गोष्टी कशाला ? नुकतेंच क्यूबा बेट स्पेनच्या जुलमांतून स्वतंत्र होण्यासाठीं हातपाय हालवूं लागलें होतें, तेव्हां त्याला मदत करण्यासाठीं अमेरिका पुढें आली. स्वतंत्रतेसाठीं लढणाऱ्या पक्षाला मदत केल्याचें पुण्य ज्या भाग्यवंतांनीं आपल्या पदरीं बांधलें आहे अशा राष्ट्रांचीं आणि लोकांचीं उदाहरणें इतिहासांत विपुल सांपडतील. सारांश, जे स्वतंत्र असतात त्यांना स्वतंत्रता मिळविण्याच्या कामीं दुसऱ्यांना मदत करण्याचा योग येतो. परंतु जे गुलाम असतात त्यांच्या कपाळीं दुसऱ्यांना गुलाम करण्याचेंच काम येतें. हिंदुस्थानानें आजपर्यंत अशीं दुसऱ्यांना गुलाम करण्याचीं कामें अनेक वेळ केलीं आहेत. पण अगदीं ताजीं उदाहरणेंच द्यावयाचीं झटलीं तरी ह्या तीन वर्षांत तीन उदाहरणें घडलेलीं आपल्या डोळ्यासमोर आहेत. या हिंदुस्थानानें—या हिंदुस्थानच्या पैशानें—या हिंदुस्थानच्या सैन्यानें—सौडनमधल्या दरवेशांना व सरहद्दीपलीकडील आफ्रिदींना गुलाम बनवून टाकलें आहे, व ट्रान्सव्हालमधील बोअर लोकांना गुलाम करण्यासाठीं हें आज मित्तीला धूम ठोकीत आहे. सौडनमधल्या दरवेशांनीं हिंदुस्थानाचें काय केलें होतें ? सरहद्दीवरच्या आफ्रिडी वगैरे अनेक मुसलमान जातींनीं हिंदुस्थानाचें काय केलें होतें ? आणि आज ट्रान्सव्हालमधील बोअर लोकांनीं तरी हिंदुस्थानाचें काय केलें आहे, कीं ज्यासाठीं हिंदुस्थानानें त्यांना गुलाम बनवावें ? बोअर लोकांपासून ट्रान्सव्हालमध्यें जाऊन राहिलेल्या हिंदूंना त्रास होत आहे हें खरें, पण या क्षणीं जो शिपाई मुंबईस आगबोटीवर पाय ठेवीत आहे तो ट्रान्सव्हालमधील हिंदूंना दुःखमुक्त करण्यासाठीं ठेवीत आहे काय ? नाहीं. आणखी शंभर लढाया झाल्या तरी

तेथील हिंदु ' निगर ' चें दुःख कायम तें कायमच राहणार. हिंदूंला दुःखमुक्त करण्यासाठीं लढाई व्हावी इतकें त्या हिंदूंचें भाग्य कोठें आहे?

हिंदुस्थानचे पैसे खर्च होतात ह्मणून हिंदुस्थानचें सैन्य बाहेर लढाईला पाठविण्याची पद्धत निंद्य होय असें कित्येक लोकांचें म्हणणें असतें. पण पैशाची मोठीशी बाबद नाहीं. पैसे मिळतील व खर्च होतील. पण हिंदुस्थान इतरांना गुलाम करण्याच्या कामीं मदत करतें ही गोष्ट मात्र कायम राहील. हिंदुस्थानांत एकंदर लाख दोन लाख सैन्य असतें. या अवाढव्य सैन्याचा इंग्लंडचें प्रधान-मंडळ एखादे वेळीं आपल्या मर्जीप्रमाणें वाटेल तसा उपयोग करील. तो त्यांना करतां येऊं नये म्हणून ब्रिटिश पार्लमेंटनें असा ठराव केलेला आहे कीं, हिंदुस्थानचें सैन्य पार्लमेंटच्या संमतीशिवाय बाहेर पाठवूं नये. व स्वाकीमच्या स्वारीनंतर पार्लमेंटमध्यें जो वादविवाद झाला त्यांतही अखेरीस हेंच तत्त्व कबूल करण्यांत आलेलें आहे. परंतु हल्लींही पार्लमेंटच्या परवानगीवांचूनच हिंदुस्थानचें सैन्य हिंदुस्थानाबाहेर पाठविलें जात आहे, हें फार वाईट. एकाच सत्तेखालीं गुलामांची संख्या अतिशय वाढणें ह्यापासून इतर स्वतंत्र सत्तांना मोठें भय असतें. कारण गुलामांची संख्या अतिशय झाली तर त्यांना सीझर किंवा नेपोलियन सारखा कोण जबरदस्त केव्हां बगलेंत मारून कोणाच्या स्वतंत्रतेचा केव्हां नाश करील याचा कांहीं नेम नसतो. आणि या बाबतींत स्वतंत्र लोकांनाही गुलामांची भीति बाळगावी लागते. रशिया मध्य एशिआंतील मुलूख काबीज करतो, किंवा फ्रेंच सौडनमध्यें लटपट करूं बघतात, त्या-वेळीं इंग्लंडासारखीं इतर राष्ट्रें त्यांना प्रतिबंध करतात यांतील बीज तरी हेंच आहे कीं, त्यांच्या ताब्यांतील गुलामांची संख्या अतिशय वाढली तर ते आपल्या स्वतंत्रतेचा वाटेल तेव्हां चुराडा करूं शकतील. स्वतंत्र राष्ट्रें कितीही वाढलीं तरी त्यांची फारशी भीति नसते. कारण तीं आपल्या स्वतःच्या अकलेनें विचार करून मग कोणती ती बरी वाईट गोष्ट करण्याला प्रवृत्त होतात. पण गुलामांना स्वतःकारितां विचार करण्याची कधींच पर-

..जगी नसते. त्यांचा धनी त्यांच्या करितां विचार करतो. व त्याला वाटलें कीं लढाई करावयाची कीं, त्याच्या तोंडून शब्द निघाल्याबरोबर लाखो गुलाम आपल्या तरवारींना पॉलिश देऊं लागतात. त्यांना 'कां?' हा प्रश्न कधीं माहीत नसतो. पण असले लोक फार भयंकर. विस्तवावर पाय पडला तरच तो भाजतो, आणि सापाला ढका लागला तरच तो चावतो. पण गुलाम मनुष्य हा विस्तव आणि साप यांहूनही अधिक घातक आहे. याला दररोज जो पायाखालीं तुडवितो त्याच्या पायाला श्रम झाले असतील ह्मणून त्यांना हा कुरवाळतो. पण ज्याचा याच्यावर कधींही पाय पडला नाहीं त्याला हा जाळतो, आणि ज्यानें याला कधींही ढका लाविला नाहीं त्याला हा चावतो.

बोअर आणि आउटलँडर यांच्यामध्यें हल्लींचा लढा आहे. ह्मणून बोअरशीं लढण्याकरितां आउटलँडर आला तर त्यांत बोअरला कांहीं आश्चर्य वाटणार नाहीं. पण जेव्हां रत्नागिरीचे कोकण्ये, लाहोरचे शीख, आणि आग्र्याचे पुरभय्ये दरबानच्या बंदरांत उतरतांना बोअर लोक पहातील, तेव्हां ते आपल्या मनांत चकित झाल्यावांचून राहणार नाहींत. ते ह्मणतील, हे कोण, हे येथें कशाकरितां आले आहेत, यांचें आम्ही काय केलें आहे कीं ज्यासाठीं हे आह्मांला मारण्याकरितां येथें आले आहेत, किंवा यांनीं तरी आमचें काय केलें आहे कीं ज्यासाठीं आह्मी या निरापराधी प्राण्यांचा जीव घ्यावा? हे प्रश्न प्रथमतः त्यांच्या मनांत येतील. पण हिंदुस्थानची स्थिति त्यांच्या ध्यानांत आल्याबरोबर ह्या सर्व प्रश्नांचा त्यांच्या मनांत उलगडा होईल. व त्यांना असें कळून येईल कीं आपला मूळ वाद जरी एकट्या आउटलँडरपाशीं आहे तरी आपल्यापाशीं लढण्याला इंग्लिशांच्या ताब्यांतील सर्व गुलाम गोळा होऊन आपला चुराडा करण्याला मागें पुढें पहाणार नाहींत.

हे एका पक्षाचे विचार झाले. पण इंपीरिॲलिस्ट लोकांचा ह्मणून दुसरा एक पक्ष आहे. त्याचें असें ह्मणणें कीं, आपल्या साम्राज्याच्या हितासाठीं त्यांतील सर्व पोट भागांनीं त्याला मदत

करणें जरूर आहे. या त्यांच्या मतांत कांहीं तथ्य आहे. व त्यालाच अनुसरून ऑस्ट्रेलियानें इंग्लंडला मदत करण्याचें मनांत आणलें आहे. त्याप्रमाणें विचारपूर्वक जर हिंदुस्थानही तयार होईल तर तें चांगलेंच. पण हिंदुस्थानच्या लोकांना विचार करून मत देण्याचा अधिकार न देतां त्यांच्या संमतीवांचून त्यांचें सैन्य घेऊन जाणें हें मात्र अगदीं गैरशिस्त आहे.

पुराणिकाचा खटला कां सुटला?

सातारा जिल्ह्यांतील प्रतापगडावरील देवीच्या देवळांतील एका पुराणिकानें कांहीं मांग वगैरे लोक जमवून रा. टिळक व नातू यांना बंधमुक्त करून व खजिने लुटून इंग्रजीराज्याची उलथापालथ करण्याचा घाट घातला आहे व त्याबद्दल त्याचे प्रयत्न सुरू आहेत, अशी बातमी पोलिसला कळल्यावरून त्यांनीं पुराणिकाला पकडून त्याजवर खटला केला होता, परंतु तो अपिलामध्यें सुटला, वगैरे बातमी या पूर्वींच पुष्कळांना कळून चुकली असेल. परंतु 'पुराणिकाचा खटला कां सुटला!' हा प्रश्न फार थोड्यांनीं आपल्या मनाला विचारला असेल. ब्रिटिश राज्याची क्रांति करूं पाहणारा मनुष्य बिनाशिक्षेवांचून सुटावा याबद्दल कोणालाही आश्चर्य वाटणें अगदीं साहजिक आहे. व त्यामुळें या लेखाच्या मथळ्यावर दिलेल्या प्रश्नाविषयींच्या विवेचनांत प्रत्येकाचें लक्ष गुंतून जाणें हेंही अगदीं साहाजिक आहे.

वरील प्रश्नाचें उत्तर शोधून काढण्याचे आधीं पुराणिक यांनीं कोणत्या प्रकारच्या लोकांच्या साहाय्यानें आपला इष्ट हेतु सिद्धीस नेण्याची योजना केली होती या गोष्टीकडे लक्ष देणें जरुरीचें आहे. पुराणिकानें ज्या लोकांवर आपली मदार ठेविली होती ते मांग होते हें सर्वांस माहित आहे. महार, मांग, रामोशी, वगैरे

लोक सामान्यतः कशा प्रकारचे असतात याबद्दल आमच्या इकडील कोणालाही विशेष सांगितलें पाहिजे असें नाहीं. इंग्रजी अम्मलांत पोलिसच्या करड्या बंदोबस्तामुळें व साहेबलोकांच्या हाताखालील बटलरच्या, गाडीवाल्याच्या वगैरे चाकऱ्या त्यांस अलिकडे बऱ्याच मिळूं लागून त्यांचा निर्वाह होण्याचीं राजरोस साधनें त्यांस प्राप्त झाल्यामुळें त्यांचा चोरीचा, दरवड्याचा आणि गळेकापूपणाचा धंदा अलिकडे कांहींसा बंद पडला आहे. परंतु या लोकांपैकीं कांहींचें पिढीजाद काम म्हटलें म्हणजे चोरीचें होय. यांच्या आईबापांनीं आमरणांत चोरीचाच धंदा करून पुढें आपल्या मुलांनाही तोच धंदा शिकविलेला असतो. अशा लोकांच्या मदतीनें अनवश्यक, अप्रस्तुत, आणि म्हणूनच गर्हणीय अशीं राज्यक्रांतिसारखीं कामें करूं पाहणें हें कितपत श्रेयकर होईल याची कल्पना कोणालाही सहज होण्यासारखी आहे. चोरी हा एक समाजांतील अतिशय नीच दुर्गुण म्हणून सर्व जगांनीं मानलेला आहे. त्या दुर्गुणांत जे पहिल्या नंबरचे प्रवीण त्यांच्या हातून राज्यक्रांतिसारखें महत्कृत्य कधीं तरी होऊं शकेल काय! चोरांच्या हातून जर राज्यक्रांत्या झाल्या असत्या तर राज्यक्रांति करणारांचे लोक जे आज पोवाडे गात आहेत ते त्यांनीं कधींच गाइले नसते. सामान्यदृष्ट्या राज्यक्रांतिसारख्या उदात्त, प्रगल्भ, आणि प्रशंसनीय गोष्टी चोरांच्या हातून कधींही व्हावयाच्या नाहींत. क्रांति ही फार पवित्र वस्तु आहे. तिच्या भोंवतीं सर्व सद्गुणांचा सदोदित अतिशय कडक पहारा असतो. ते तिला कोणत्याही दुर्गुणाचा विटाळ होऊं देत नाहींत. राज्यक्रांति, स्वतंत्रता, दास्यविमोचन, इत्यादि स्तुत्य गोष्टी परमेश्वराला प्रिय आहेत, आणि चोरी, चहाडी, लांडी, लबाडी, इत्यादि निंद्य दुर्गुण सैतानाला प्रिय आहेत. निर्मळ, निष्कलंक, आणि निर्दोष अशी स्वतंत्रता मिळविण्यांत जो आपला देह झिजवितो त्याच्यासाठीं स्वर्गाचे दरवाजे उघडतात. आणि चोरी, दरवडे, लूटफाट, वगैरे गोष्टींत

आपला जीव धोक्यांत घालणारांचें आदरातिथ्य करण्यासाठीं नरकांतील अग्निकुंडें वाट पहात असतात. स्वातंत्र्याची प्रगति होत असलेली पाहून सूर्य, चंद्र, आणि आकाशांतील सर्व लहान मोठे स्वतंत्रताप्रिय तारे हे आनंदित होत असतात. आणि चोरी, दरवडे, व खून, यांना पाहून मध्यरात्रींचा काळाकुट्ट काळोख देखील भयानें थरथर कांपत असतो. स्वराज्य, स्वतंत्रता, क्रांति, इत्यादि हेतूनें लढणाऱ्या शिपायाच्या अंगाला लढाईच्या श्रमानें आलेला घाम पुसून काढण्यासाठीं स्वैरसंचारी वायु त्याच्या अंगावर मंद मंद गतीनें आपल्या मंजुळ लहरी फेंकित असतो. परंतु तोच वायु चोऱ्या करणाऱ्याच्या दुष्कृत्यानें जणूं काय संतापून जाऊन मोठमोठीं वादळें उत्पन्न करतो आणि आकाशांतील ढगांना एकमेकावर आदळून त्यांजपासून वीज उत्पन्न करून तिच्या योगानें चोरांच्या आणि दरवडेखोरांच्या डोक्यांच्या तो चिंधज्यान् चिंधज्या उडवून टाकतो. राज्यक्रांति आणि चोरी ह्यांच्यामध्यें इतका विरोध असतांना दुसरीच्या साह्यानें पहिली गोष्ट घडवून आणणें कधीं तरी शक्य होईल काय? |क्रांतीची आणि स्वदेशभक्तीची कल्पना फार उदात्त आहे. त्या गोष्टी पाहिजे त्याच्या हातून घडून येतील अशी कल्पना करणें अगदीं चुकीचें आहे. |

हल्लीं पेट्रिअट (देशभक्त). हा शब्द आपल्या इकडे फार सवंग झाला आहे. एखाद्याच्या अंगांत कितीही सामाजिक दुर्गुण असूं द्या, त्यानें नॅशनल कॉंग्रेसमध्यें एकादा ठराव आणून भाषण केलें कीं तो झाला पेट्रिअट ! अशा रीतीनें पेट्रिअट तयार करण्याची गिरणी आज पंधरा वर्षे चालू असल्यामुळें हिंदुस्थानच्या कोनाकोपऱ्यांतून सुद्धां पेट्रिअट पसरलेले आढळतात. परंतु इतके पेट्रिअट पैदा झाले आहेत तरी पण दुःखाची गोष्ट ही कीं पेट्रिऑटिझम (देशभक्ति) पाहूं गेलें तर मुळींच कोठें आढळत नाहीं. या सगळ्याचें मुख्य कारण हें आहे कीं, सद्गुणावांचून कोणतेंही सत्कृत्य आणि महत्कृत्य होणें नाहीं. पुष्कळांची अशी समजूत झालेली दिसते कीं, स्वदेशभक्तीला सद्गुणांची अवश्यकता आहेच

असें नाहीं, व खासगी वर्तनाच्या दृष्टीनें दुर्गुणी असलेला मनुष्यही उत्तम पेट्रिअट होण्याला काय हरकत आहे? पेट्रिअट म्हणजे कोटाच्या दोन बाजूंच्या खिशांत दोन हात घालून एकदां उजवीकडे आणि एकदां डावीकडे पाहून इंग्रजींत बोलणें एवढाच अर्थ असेल, तर दुर्गुणी मनुष्यही पेट्रिअट होतां येण्याला कांहीं हरकत नाहीं हें आह्मांलाही कबूल आहे. परंतु त्याच्यापेक्षां पेट्रिअट शब्दांत जोंपर्यंत अधिक अर्थ आहे, तोंपर्यंत असले लोक पेट्रिअट कसे होणार हें एका परमेश्वरालाच ठाऊक. खासगी सामाजिक दुर्गुण अनेक पेट्रिअट मंडळींमध्यें अनेक असतात. त्यांपैकीं उदाहरणार्थ आपण व्यभिचार हा दुर्गुण घेऊं. परस्त्रीगमन ह्मणजे दुसऱ्याचें ज्याच्यावर स्वामित्व आहे, निदान आपलें तरी स्वामित्व ज्याच्यावर नाहीं, अशा वस्तूचा दुसऱ्याच्या न कळत अपहार करणें ह्मणजे चोरी करणें होय, अशा दृष्टीनें पाहिलें तर परस्त्रीसंसर्गानें दूषित झालेला पेट्रिअट हा चोर ठरतो. आणि जर तो चोर आहे तर राष्ट्राच्या हिताहिताच्या गोष्टीचा विचार चालला असतां तेथें बसण्याचा त्याला काय अधिकार आहे? त्याची जागा दुसरीकडे आहे. शिवाय आणखीही एका बाजूनें या गोष्टीचा विचार करतां येण्यासारखा आहे. पेट्रिअट ह्मटला ह्मणजे आपल्या देशांतील पुरुष कुलीन, आणि त्यामुळें पराक्रमी, असे निपजावे अशी त्याची इच्छा असली पाहिजे. परंतु हा व्यभिचारी पेट्रिअट आपल्या दुर्वर्तनानें राष्ट्रांतील कमअस्सल लोकांच्या संख्येंत अधिकच भर पाडीत असतो. 'परपुरुषैर्जनिताः परांगनासु' असले अकरा माशाचे लोक तयार करणारा हा मनुष्य पेट्रिअटच काय? याला पेट्रिअट कसें ह्मणतां येईल? सारांश सद्गुणांच्या जोरावांचून महत्कृत्य कधींही होणें नाहीं, हा सिद्धांत कोणी विसरतां कामा नये.

दुर्गुणी माणसाच्या हातून कोणतेंहि महत्कृत्य, तडीस जावयाचें नाहीं. या गोष्टीकडे दुर्लक्ष्य केल्याचीं वर कांहीं उदाहरणें दिलीं आहेत. सुमारें वीस वर्षांपूर्वी, लोक असें ह्मणतात, रा. वासुदेव बळवंत फडके यांनीं कांहींसा पुराणिकासारखाच उद्देश मनांत धरून

पुराणिकांनीं ज्या लोकांचें साह्य घेतलें त्यांच्या सारख्याच लोकांचें साह्य घेऊन प्रयत्न चालविला होता. वासुदेव बळवंत यांच्या अनुयायी मंडळींत रामोशांचा अतिशय भरणा होता असें त्या वेळचे लोक सांगतात. पण रामोशांच्या हातून कधींही चांगली गोष्ट व्हावयाची नाहीं. रामोशी हा दरवडे घालण्यांत शूर असेल. परंतु तो सत्कृत्य करण्यांतही शूर आहे असें त्यानें आज आपल्या कृतीनें जगाला कधींही दाखविलेलें नाहीं. असल्या लोकांच्या मनांत द्रव्याभिलाषाची इच्छा मुख्य असते. व उदात्त विचारांची कल्पना त्यांच्या मनांत मुळींच नसते असें ह्मटलें तरी चालेल. फकिऱ्या मांग जरीचा फेटा दिला ह्मणजे पुराणिकाच्या बाजूला सामील होतो, पण दुसऱ्या कोणी अधिक किंमतीची एखादी वस्तु त्याला दिली ह्मणजे तोच फकिऱ्या पुराणिकाच्या उलट पक्षाला फितुर होतो. वासुदेव बळवंतच्या हाताखालील रामोशांना दरवडे घालण्याची आणि खजिने लुटण्याची कल्पना फारच पसंत वाटली असेल. पण त्याच्या पलिकडे त्यांच्या मनांत काय होतें? सद्गुणाचा एक लेश तरी त्यांच्या मनांत होता काय? सद्गुणी मनुष्य द्रव्यलाभासारख्या एखाद्या क्षुद्र फायद्यासाठीं आपल्या सद्गुणाच्या मार्गापासून एक पाउलभरही ढळावयाचा नाहीं. रामोशी आणि मांग पैशाच्या आशेनें किंवा शिक्षेच्या भीतीनें पाहिजे तसें बोलण्याला आणि चालण्याला प्रवृत्त होतील. सद्गुणी आणि प्रामाणिक मनुष्याला आपल्या सद्गुणापेक्षां आणि आपल्या प्रामाणिकपणापेक्षां इतर कशाचीही आशा किंवा भीति नसते. त्याला पैशाच्या राशींत पुरून ठेवा किंवा त्याला उभा जाळा, त्याचें जें सत्य तेंच सदोदित कायम राहणार. व अशाच लोकांच्या हातून इतिहासांतील मोठमोठीं कृत्यें झालेलीं आहेत. चोरांनीं दरवडे घातले असतील आणि मांगांनीं गळे कापले असतील. पण त्यांनीं क्रांति घडवून आणिली, किंवा स्वातंत्र्य संपादन केलें, असें एक तरी उदाहरण इतिहासांत सांपडेल काय?

वर दिलेल्या प्रकारच्या चुका होण्याला कदाचित् हल्लीं प्रचलित

करण्यांत आलेला एक विशिष्ट गैरसमज कारणीभूत झालेला असण्याचा संभव आहे. कांहीं इंग्रजी इतिहासकारांनीं शिवाजी-बद्दल असें लिहून ठेविलें आहे कीं, शिवाजी हा दरवडेखोर, लुटारू, आणि पुंडाई माजविणारा असा होता. असल्या अप्रबुद्ध विचारांनीं अप्रबुद्ध मनाच्या लोकांवर असा अनिष्ट ग्रह उत्पन्न होतो कीं, स्वराज्यसंस्थापनेसारखीं महत्कृत्यें दरवडेखोरांसारख्या दुर्गुणी मनुष्यांच्या हातून होऊं शकतात. परंतु दुर्गुणापासून महत्कृत्यें होतात असें शिकविणारे इतिहासकर, मग ते कोणीही असोत, मनुष्यजातीचे शत्रु होत. कारण कीं ते दुर्गुणाची महती गाऊन सद्गुणांची किंमत कमी करतात. शिवाजीबद्दलचें वरील मत चुकीचें आहे हें सांगण्याची आज मित्तीला मुळींच जरूरी उरलेली नाहीं. शिवाजी दरवडेखोर नव्हता इतकेंच नाहीं, तर त्याच्या हाताखालील लोकही कोणी दरवडेखोर नव्हते. आपल्या हातानें शेत नांगरून आपलें पोट भरणारे, व आपल्या धर्मावर श्रद्धा ठेवणारे, आणि आपल्या देवाला भिणारे, असे सद्गुणी आणि प्रामाणिक मावळे लोक शिवाजीच्या चाकरीस होते. रशियन झारच्या विरुद्ध गेल्या शतकांत लढणारे पोलंडमधील शेतकरी जितके प्रामाणिक होते, किंवा हल्लीं नेटलमध्यें लढत असलेले ट्रान्सव्हालचे बोअर शेतकरी जितके प्रामाणिक आहेत म्हणून खुद्द इंग्लिश लोकही मानतात, तितके प्रामाणिक विजापुरच्या आणि दिल्लीच्या बादशहावि-रुद्ध लढणारे मावळांतील शेतकरी होते. जर ते प्रामाणिक आणि सद्गुणी नसते तर त्यांच्या हाताला यश कधींच आलें नसतें. ‘ यतो धर्मस्ततो जयः ’ हें वाक्य महाभारतांत लिहिलें गेलें तेव्हांपासून आपल्यांत महाभारत टिकेल तोंपर्यंत तें कधींही खोटें व्हावयाचें नाहीं. आतां असें असूनही शिवाजीबद्दल खोटे विचार प्रकट केल्यामुळें दरवडे घालून एखादें महत्कृत्य करण्याची महत्वाकांक्षा जर कोणाच्या मनांत उद्भ-वली असली, तर त्याबद्दल इंग्रजी इतिहासकारच जबाबदार आहेत.

मांग, रामोशी, भिल्ल, कोळी, असल्या प्रकारच्या लोकांना कधीं कधीं चांगल्या सुव्यवस्थित आणि प्रशंसनीय अशा राज्यांतून

चाकरीस ठेविलेलें आढळतें, हें खरें. पण याचें कारण असें कीं, सुरळित रीतीनें चालू झालेल्या राज्याच्या गाड्यांत असले बदमाष लोक खपूं शकतात. इमारतीच्या डोक्यावर मातीचीं कौलें असलीं तरी चालतात. परंतु तिच्या पायाशीं हातोड्याचे घाव घातले तरी न फुटणारे असे दगडच पाहिजेत. कोणत्याही कृत्याच्या पायाशीं सद्गुणच पाहिजे. सद्गुणावांचून इतर पायावर उभारलेली इमारत केव्हांना केव्हां तरी धडधडल्यावांचून कधींही रहाणार नाहीं.

फकिऱ्या मांगाच्या हातून राज्यक्रांति व्हावयाची नाहीं ही गोष्ट पुराणिकाच्या लक्षांत आली नाहीं तों नाहींच; पण असल्या गोष्टीचा आरोप फकिऱ्या मांग आणि पुराणिक यांच्यावर लादणें यांत एक प्रकारची उपहास्यता उत्पन्न होत आहे, ही गोष्ट पोलीसच्याही ध्यानांत आली नाहीं. पुराणिकाच्या खटल्यांत डिस्ट्रिक्ट माजिस्ट्रेट पासून तों तहत अगदीं शेवटच्या पोलिस शिपायापर्यंत सर्वांच्या हातून चुका झाल्याचें सिद्ध झालें आहे. परंतु त्या सर्वांत मुख्य चुक ही कीं, कोणावर कोणता आरोप ठेवावा याबद्दलच्या तारतम्याचा जितका उपयोग व्हावयास पाहिजे होता तितका झाला नाहीं. मांग वगैरे लोकांच्या हातून असल्या गोष्टी होणें किती अशक्य आहे याचा तात्विक विचार आपण वर केलाच आहे. तेव्हां सकृद्दर्शनीं असंभाव्य दिसणारा असा आरोप प्रथम ठेवून नंतर तो हळू हळू काढून घेणें ही गोष्ट कोणासही मोठी भूषणास्पद नाहीं. एखाद्या फितूर झालेल्या बदमाषानें कांहीं तरी कबूलजबाब दिला ह्मणजे त्यावरून शक्य, अशक्य, असे भलतेच आरोप ठेवण्याच्या तयारीस लागण्याच्या आधीं एकंदर परस्थिति, आरोपाची शक्याशक्यता, आरोपींची मानसिक स्थिति, वगैरे गोष्टींचा विचार करणें फार जरूर आहे. या वर झालेल्या चुकीमुळें पुराणिकावरील खटला अजिबात सुटला हें कोणाच्याही सहज लक्षांत येईल. वाघाला कोंडण्यासाठीं जो रुंद अंतराच्या गजांचा सांपळा केलेला असतो त्याचा जर उंदीर घुशींना कोंडण्याकडे उपयोग केला, तर त्यांतून त्या उंदीर घुशी पळून गेल्यास त्यांत आश्चर्य तें कसलें ?

जमिनीचा सारा जमिनीच्याशिवाय दुसऱ्या उत्पन्नांतून कां द्यावा ?

पाऊस चांगला पडला आणि पिकें चांगलीं आलीं, ह्मणजे जमिनीचा सारा सरकारच्या खजिन्यांत बिनभोबाट जमा होत असतो, हा अनुभव सर्वांना आहे. परंतु पाऊस हा फार चंचळ स्वभावाचा आणि अस्थिर मनाचा असल्यामुळें लोकांचीं शेतें पिकवून देण्याचें जें काम परमेश्वरानें त्याच्याकडे सोपविलें आहे, त्या कामांत त्याच्याकडून निदान हिंदुस्थानासंबंधानें तरी वारंवार कसूर होत असते. पण त्याच्या कसुरीचा आणि निष्काळजीपणाचा परिणाम शेतकऱ्यांना फार भोगावा लागतो. पावसावांचून शेतें आणि शेतकऱ्यांचीं तोंडें सारखींच वाळून जातात. पाऊस पडला नाहीं ह्मणजे शेतांतील निःसत्व धान्यच तेजहीन आणि पांढरें होतें असें नाहीं, तर त्या बरोबरच शेतकऱ्यांचे डोळेही पांढरें होतात. अशी स्थिति प्राप्त झाली ह्मणजे आपल्या इकडील लोकांची फारच धांदल उडून जाते. गरिबापासून तों श्रीमंतापर्यंत सर्वांनाच काळजी उत्पन्न होते. आपला प्रपंच कसा भागेल, पुढल्या वर्षाचे दिवस आपण कसे काढूं, या दुष्काळांत आपला निभाव कसा लागेल, अशा अनेक प्रकारच्या विवंचना लोकांच्या काळजांतील रक्ताचा एक एक थेंब दररोज शोषून घेत असतात. पण या विवंचना जरी काळजांतलि रक्त पिणाऱ्या असल्या, तरी अलिकडे प्राप्त होत चाललेल्या कंगाल स्थितीच्या नेहमींच्या संवयीमुळें त्या विवंचना लोकांना सहन करण्यासारख्या असतात. परंतु सर्वांत असह्य अशी जी विवंचना लोकांना येऊन पडते ती सरकार साऱ्याची होय. कारण आज जेवावयाला अन्न नसलें तर उद्यां जेऊं, असें लोकांनीं ह्मटलें तरी

एक वेळ चालतें. परंतु सरकार साऱ्याचे पैसे आज नसले तर उद्या देऊं; असें ह्मणून कधीं चालावयाचें नाहीं. घरांत खावयाला असो वा नसो, शेतांत पीक आठ आणे आलेलें असो किंवा सहा आणे आलेलें असो, शेतांतून झालेलें थोडेंसें उत्पन्न सरकारच्या भरीस घातल्या-नंतर गरीब कुळांना मागें खावयाला उरत असो वा नसो, सरकार सारा हा दिलाच पाहिजे. लोकांच्या शेतांतील खळयावर धान्याचे ढीग पडलेले असोत किंवा नसोत, हप्त्याचें वेळीं प्रत्येक तालुक्यां-तील ट्रेझरी क्लार्कच्या पुढें रुपयांचे ढीग पडलेच पाहिजेत. शेत-कऱ्यांचीं पोतीं धान्यानें भरलेलीं असोत किंवा रिकामीं असोत, पण सरकारचीं पोतीं रुपयांनीं भरलींच पाहिजेत. लोकांच्या कोठारांतून आणि पेवांतून दाणे शिल्लक असोत किंवा नसोत, पण सरकारचे खजिने आणि बँका या वाहून जाईपर्यंत भरलेल्या असल्याच पाहिजेत. अशी सामान्यतः स्थिति असल्यामुळें सरकार-देण्याची धास्ती ही दुष्काळच्या दिवसांत लोकांच्या काळजांतील किती रक्त आटवित असेल ह्याची कल्पना करणें कठीण आहे.

अशा रीतीनें लोक चोहोंकडून गांजून गेल्यामुळें त्यांच्या मनांत संकटसमयीं भलभलतेच कुतर्क येऊं लागतात, व त्यांपैकींच वर दिलेला प्रश्न हा एक होय. अनावृष्टीनें, अतिवृष्टीनें, टोळधाडीनें किंवा इतर कांहीं कारणानें पिकाचें नुकसान झालें ह्मणजे ‘ शेतांत जर पीकच आलें नाहीं तर शेताचा सारा आह्मी कोठून द्यावा ? ’ असें सर्व लोक आपआपल्या मनांत ह्मणू लागतात. पण हीच गोष्ट सारा वसूल करणाऱ्या सरकारी अंमलदारांपुढें काढली ह्मणजे ते याजवर असें उत्तर देतात कीं, शेतांत पीक आलें नसलें तरी घरच्या दुसऱ्या पैशांतून तुह्मी जमिनीचा सारा दिला पाहिजे. सारा देणाऱ्या कुळांचें सरकार ऐपतदार कुळें आणि बिनऐपतदार कुळें असें दोन विभाग करतें. व कितीही नापिक झालें असलें तरी ऐपतदार कुळांकडून सरकार आपला सारा पै न पै वसूल करून घेतें. व तहकुबी किंवा सूट देण्याचें ठरल्यास बिनऐपतदार कुळांना वर्षाच्या अखेरीस कांहीं थोडीशी सूट देण्यांत येते. अशी स्थिति

पाहून हा निवळ अन्याय आणि जुलूम होत आहे असें कोणालाही वाटल्यावांचून राहणार नाहीं. कारण सकृद्दर्शनीं हें उघड दिसतें कीं, जमिनीचा सारा हा जमिनीच्या उत्पन्नांतूनच दिला जावा, याचा भार इतर उत्पन्नावर पडूं नये. प्राप्तीचा कर हा प्राप्तीच्या रकमेमधूनच भागला पाहिजे, आणि घरपट्टी ही घराच्या भाड्याच्या उत्पन्नांतूनच भागली पाहिजे, हें जितकें स्वाभाविक आणि सयुक्तिक आहे, तितकेंच जमिनीचा सारा जमिनीच्या उत्पन्नांतून भागला पाहिजे हें आहे. ज्याचा त्याच्यांतून खर्च भागला नाहीं तर अशानें अव्यवस्था उत्पन्न होईल हें उघड आहे. शेताचें देणें शेताच्या उत्पन्नांतून भागलें नाहीं तर तें या शिलकेमधून, प्राप्तीवरील कर प्राप्तीमधून भागला नाहीं तर तो या शिलकेमधून, किंवा घरपट्टीचा आकार घराच्या भाड्यांतून भागला नाहीं तर तो या शिलकेमधून, अशा रीतीनें व्यवहार चालू लागल्यास लोकांचीं दिवाळीं निघण्याला मुळींच उशीर लागणार नाहीं. शेतांत उत्पन्न झालें नाहीं तर लोकांनीं शेतसारा आपल्या शिलकी पैशांतून द्यावा असें सरकारचे अधिकारी लोकांना सांगतात. आतां जो न्याय लोकांना लागू तोच न्याय सरकारालाही लागू असणें अगदीं रास्त आहे. व त्याप्रमाणें पाहिलें असतां शेतांत पीक आलें नाहीं तरी शिलकींतून शेतसारा देण्याविषयीं जसें सरकार लोकांना सांगतें, त्याप्रमाणेंच जमिनीचा महसूल जर एकंदरींत कमी वसूल झाला, तर कमी आलेले पैसे सरकारनें आपल्या शिलकेंतून खर्च करावे असें अर्थात् प्राप्त होतें. पण वस्तुस्थितीशीं या तत्वाचा मुळींच मेळ नाहीं. जें सरकार दुसऱ्यांना आपल्या शिलकेंतून तूट भरून काढण्यास सांगतें तें आपल्या स्वतःच्या शिलकेंतून आपल्या रेव्हिन्यूची दुष्काळाच्या सालांतील तूट भरून काढण्यास असावें तितकें तयार नसतें. कारण तें तसें तयार असतें तर हल्लीं जी शोभेसाठीं नांवाची सूट देण्यांत येते त्यापेक्षां ज्यास्त सूट गरीब लोकांना खास देण्यांत आली असती.

जमीन ही सरकारानें लढाई करून जिंकून घेतलेली आहे, ह्मणून त्याबद्दल जिंकलेल्या लोकांनीं जिंकलेल्या जमिनीबद्दल जिंकणाऱ्या

सरकारला कांहीं दिलें पाहिजे हें निर्विवाद आहे. पण सरकारनें जे जे कर बसविले आहेत, त्या त्या करांच्या मुळाशीं कांहीं तरी उत्पन्नाची बाब असते. जमिनींत धान्य पिकतें ह्मणून सरकारनें जमिनीवर सारा बसविला आहे. आणि जमिनींत धान्य पिकतें ह्मणूनच आपण तिजवर सरकारनें बसविलेला सारा सरकारला देतों. खडकाळ जमिनीवर सरकार सारा बसवीतही नाहीं आणि तसल्या जमिनीबद्दल आपण सरकाराला सारा देतही नाहीं. याचें कारण उघड आहे कीं, खडकाळ जमिनींत पीक येत नाहीं. व अशा अर्थानें पाहिलें तर मऊ आणि काळी जमीनसुद्धां अवर्षणाच्या दिवसांत खडकाळ जमिनीच्याच बरोबरीची होते. अशा खडकाळ जमिनीबद्दल सरकारनें लोकांजवळ सारा मागावा हें मोठें आश्चर्य आहे. आपण अशी एक कल्पना करूं कीं, कोणी एक राजानें हजार एकर जमीन लढाईंत जिंकली. त्यापैकीं पांचशें एकर खडकाळ ह्मणजे नापीक, व बाकीची पांचशें एकर सुपीक आहे. आतां एखादे वर्षी पाऊस न पडून सुपीक जमिनींतही कांहीं एक पीक आलें नाहीं तर त्या वर्षापुरती ती पांचशें एकर सुपीक जमीनही खडकाळ जमीन आहे असेंच म्हटलें पाहिजे. व त्या वर्षापुरती आपण हजार एकर खडकाळच जमीन जिंकली असें ह्मणून त्या राजानें स्वस्थ बसावयास नको काय? त्यानें जिंकलेल्या पांचशें खडकाळ एकरांबद्दल त्यानें आजपर्यंत कोणापाशीं सारा मागितला होता? आणि तो त्याला कोणी दिला होता? ज्या ईश्वरानें या जमीन जिंकणाऱ्या राजाच्या मुलखांतील पांचशें एकर जमीन कायमचीच खडकाळ करून टाकिली आहे त्यानेंच अमुक एका विशिष्ट वर्षी त्याच्या राज्यांतील सगळी हजार एकर जमीन अवर्षणानें खडकाळ करून सोडली तर त्याचा हात कोण धरणार आहे? तेव्हां या राजाच्या तिजोरींत तूट पाडण्याच्या उद्देशानें कोणी गुन्हा केला असल्यास तो देवानें केला आहे, मनुष्यानें केला नाहीं. मग देवावरचा राग माणसावर काय ह्मणून काढावा? अवर्षणामुळें एक

वर्षपर्यंतच खडकाळ झालेल्या पांचशें एकर जमिनीचा सारा जर तो राजा सत्तानें लोकांपासून वसूल करील तर बाकीच्या कायमच्या खडकाळ अशा पांचशें एकर जमिनीचाही सारा लोकांपासून ठोकून घेण्याला त्याला काय हरकत आहे? कारण पहिली गोष्ट करण्यांत जितका न्याय आहे त्याच्या पेक्षां कांहीं कमी न्याय दुसऱ्यांत आहे असें नाहीं. परंतु जोंपर्यंत त्या कायमच्या खडकाळ पांचशें एकरांचा सारा कोणी घेत नाहीं, तोंपर्यंत एक वर्षच खडकाळ बनलेल्या पांचशें एकरांबद्दल सारा घेणेंही कधीं रास्त होणार नाहीं.

याप्रमाणें न्यायानें पाहिलें तर जेथें पीक नाहीं तेथें सरकार सारा नसावा. पण सारा वसूल करणारे अधिकारी लोकांना काय सांगत असतात? ते ह्मणतात, 'जमिनीच्या पिकांतून यंदा पैसा उत्पन्न झाला नसला ह्मणून काय झालें? तुमच्या घरांत तर पैसा आहेना? त्यामधून तुह्मी सरकारसारा द्यावा!' परंतु यावर लोकांचा प्रश्न असा येतो कीं, 'आमच्या जमिनींत पीक आलें आहे ह्मणून तुह्मी जमिनीचा सारा मागतां, किंवा आमच्यापाशीं शिकलेंत पुष्कळ पैसे आहेत ह्मणून तुह्मी जमिनीचा सारा मागतां?' नापिकाच्या सालीं, जमिनींत पीक आलें आहे ह्मणून आह्मी जमिनीचा सारा मागतों, असें मुळींच ह्मणतां यावयाचें नाहीं. तेव्हां अर्थांत असें प्राप्त होतें कीं, 'तुमच्यापाशीं पैसे आहेत ह्मणून आह्मी मागतों.' परंतु हा हक फारसा न्यायाचा आणि वाजवी नाहीं. एखाद्या वाटसरूला काळोखांत आडवाटेला अडवून 'तुझ्यापाशीं पैसे आहेत, ह्मणून ते तूं मला दे,' असें एखादा वाटमाऱ्या चोर ह्मणेल तर ह्मणो. परंतु न्यायानें आणि सचोटीनें वागणाऱ्या इसमाला असें कधींही ह्मणतां येणार नाही. दुष्काळाच्या दिवसांत कितीही नापीक झालें असलें तरी ऐपतदार कुळाकडून भरपूर सारा वसूल करून घ्यावा अशी सरकारनें तजवीज केलेली असते. परंतु ऐपतदार लोकांवर हा एक प्रकारचा जुलूम आहे. जर ऐपतदार कुळांना जमिनींतून कांहीं मिळालें नाहीं तर जमिनीच्या साऱ्याबद्दल त्यांनीं तरी सरकारला कोठून द्यावें?

त्यांच्या शिलकेंत पुष्कळ पैसे असले तर सरकारनें त्यांजपाशीं पाहिजे असल्यास दुष्काळाला मदत ह्मणून पैसे मागावे, व त्यांनींहीं ते द्यावे. परंतु जमिनीचा सारा ह्मणून तो ऐपतदारांच्या ऐपतींतून, त्यांच्या जमिनीच्या उत्पन्नांतून नव्हे, घेणें हें कितपत रास्त होईल हें ठरविणें मोठें कठीण आहे. शिवाय हेंच तत्व धरून सरकार चाललें तर सरकारावर आणखी एक आक्षेप येतो. दुष्काळांत गरीब लोकांना सरकार जी सूट व तहकुबी देतें ती त्यांच्या गरिबीबद्दल दया येऊन देतें अशी सामान्य समजूत आहे. परंतु ही समजूत वरील तत्वावरून अगदीं खोटी ठरते. गरीब लोकांच्या शिलकेंत जर पैसे असते, तर सरकारनें त्यांजपासूनही सारा वसूल करून घेण्याला कधीं कमी केलें नसतें. गरीबांपाशीं कांहीं नाहींच ह्मणून निरुपायामुळें, दयेमुळें नव्हे, सरकार त्यांना सूट किंवा तहकुबी देतें असें उघड होतें. आणि हेंच खरें असलें पाहिजे. कारण गरिबाच्या शेतांत धान्य पिकलें नाहीं या तत्वावर जर त्याला सारा माफ केला असेल, तर त्याच तत्वावर ज्या श्रीमंताच्या शेतांत धान्य पिकलें नाहीं त्यालाही सारा माफ करणें हें जरूर आहे. परंतु तसें तर कधींच होत नाहीं. सारांश दुष्काळांत जिकडे तिकडे नापीक झालेलें असतें, तेव्हां सरकार ज्याच्यापासून घेतां येईल त्याच्यापासून आपला पैसा घेतें; गरीबापाशीं पैसा नसतो ह्मणून घेत नाहीं, आणि श्रीमंतापाशीं असतो ह्मणून घेतें.

जें सरकार आंकडेशास्त्रांत पराकाष्ठेचें निष्णात आहे त्यांनीं अवर्षणाच्या सालीं आपल्या राज्यांत किती जमीन अगदीं ओसाड गेलेली आहे याबद्दलचे आंकडे मिळवूं नयेत ही मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे. असे आंकडे प्रसिद्ध होतील, तर त्यावरून आपले हातून लोकांवर किती जुलूम होत आहे, हें सरकारच्या सहज लक्षांत येणार आहे. उदाहरणार्थ, आपण असा एखादा तालुका घेतला कीं ज्यामध्यें पांचशें बिघे जमीन अगदीं ओसाड गेलेली आहे, तर एवढ्या बिघ्यांचा सारा हा त्या तालुक्यां-

नील लोकांच्या छातीवर सरकारची एक धोंडच आहे असें खुद्द सर-
रलाही वाटल्यावांचून राहणार नाहीं. सबब ओसाड गेलेल्या जमि-
नींचे आंकडे सरकार प्रसिद्ध करील तर फार उत्तम होईल.

ज्या शेतांत मुळींच पीक आलें नाहीं त्या शेताबद्दल मुळींच सारा
देणें पडूं नये, या तत्वाबद्दल वरील विवेचनावरून वाद राहणार
नाहीं हें उघड आहे. परंतु कांहीं जमिनी ओसाड गेलेल्या असल्या
तरी बाकीच्यांत थोड्याबहुत प्रमाणानें पीक आलेलें असतें; व ज्याप्र-
माणानें पीक आलेलें असेल त्या प्रमाणानें सरकारानें सारा घेतल्यास
त्यांत बिलकूल गैरशिस्त नाहीं. पूर्वीच्या राजांची अशीच वहिवाट
असे. पूर्वी उत्पन्नाची अभावणी करून त्या मानानें सरकारला काय द्यावें
आणि कुळानें काय घ्यावें हें ठरविण्यांत येत असे, व ही अभावणी-
ची पद्धत कांहीं ठिकाणीं अजूनही चालू आहे. परंतु इंग्रजसरका-
रनीं ही अभावणीची चाल मोडून टाकल्यामुळें दुष्काळांत गरीब
लोकांना फार त्रास पडतो. अनियमित साऱ्याची पद्धत चालू
असलेल्या वेळीं पुष्कळ पिकलें म्हणजे पुष्कळ द्यावें लागत असे हें
खरें. पण पुष्कळ पिकलें तर त्यामधून सरकाराला पुष्कळ देऊनही
कुळांला बाकीही पुष्कळ उरत असे, आणि उरलें नाहीं तरी पुष्कळ
पिकल्यावर पुष्कळ देण्याचें कुळांना फारसें संकट पडत नसे. परंतु
हल्लींच्या कायम धाऱ्याच्या पद्धतींत शेत ओसाड गेलें असलें तरी
भर सारा देणें भाग पडतें. पण तो कुळें देतात कोठून ?

यावर सरकार तर्फेच्या पक्षाभिमान्यांकडून असा आक्षेप घेण्यांत
येतो कीं, कायम धाऱ्याची पद्धत अशाच धोरणावर अमलांत आण-
लेली आहे कीं, कांहीं नियमित रकमेपेक्षां उत्तम पीक आलें तरी
सरकारनें जास्त घेऊं नये व वाईट पीक आलें तरी कुळानें कमी
देऊं नये; ज्या सालीं शेतांत पीक येणार नाहीं त्यासालीं मागील
उत्तम पिकाच्या सालाच्या उत्पन्नांतून सांचवून ठेविलेल्या पैशांमधून
शेतकऱ्यांनीं शेतसारा द्यावा. हा युक्तिवाद सकृद्दर्शनीं फार चांगला
दिसतो, परंतु ज्याला आपल्या इकडच्या शेतकऱ्यांची आणि सामा-

न्य ऐपतदार मनुष्यांची स्थिति माहीत आहे त्याला ह्यांतील अशक्यता तेव्हांच कळून येईल. सामान्य लोकांचा संचय फारच तुटपुंजीचा असतो. व त्याच्यावर लग्नें कार्यें, देवधेव वगैरेच्या मागण्या वरच्यावर येऊन तो अगदीं कोरडा पडलेला असतो. ही लोकांची स्थिति स्वतःच्या अनुभवावरून सरकारच्या ध्यानांत येण्यासारखी आहे. मुद्दाम दुष्काळासाठीं ह्मणून लोकांवर इनकमटॅक्स बसवून सरकारनें आपल्याजवळ कोट्यावधी रुपयांचा संचय केलेला असतो, तरी दुष्काळ आला ह्मणजे सरकारची धांदल उडावयाची ती उडतेच. व अशीच स्थिति गरीबांची होते. तेव्हां दरसाल अनेक करांच्या रूपानें कोट्यावधि रुपये गोळा करणाऱ्या सरकारपाशीं जर अवर्षणामुळें ओढवणाऱ्या संकटाला तोंड देण्यापुरता पैसा शिल्लक सांपडत नाहीं, (कारण वर्गण्या गोळा कराव्या लागतात,) तर मग गरीब बिचाऱ्या शेतकरी आणि सामान्य वर्गांतील लोकांपाशीं शिल्लक पैसा कोठून बरें मिळणार?

आतां कदाचित् असें ह्मणण्यांत येईल कीं, दुष्काळ हें संकट सर्वांवरच आलेलें असतें, यासाठीं सर्व कर देणारांनीं जर अशा तक्रारी पुढें आणून कर देण्याचें नाकारिलें व त्यांचें ह्मणणें कबूल करून सरकारानें त्यांस सारा माफ केला, तर सरकारचें गाडें कसें चालावें? तें तर चाललें पाहिजे. ह्मणून सर्वांनीं या सामान्य हितासाठीं योग्य ती मदत केलीच पाहिजे, हें ह्मणणें खरें आहे. पण राज्याचें गाडें चालणें हें जर सार्वजनिक हिताचें आहे, तर तें मोठमोठ्या पगारदार अंमलदारांच्याही हिताचें असलेंच पाहिजे. तेव्हां जर महिन्याचे पांच रुपयेही न कमविणाऱ्या शेतकऱ्यांपासून सार्वजनिक हितासाठीं त्यांचा वसूल करण्यांत येतो, तर त्याच सार्वजनिक हितासाठीं पांच हजारांच्याहीवर दरमहा पगार मिळविणारांपासून त्यांचा वांटा वसुल करून घ्यावयास नको काय? पण तो कोठें वसूल केला जात आहे?

असो. हे लोकांच्या बाजूचे विचार झाले. परंतु या प्रश्नाला सरकारची बाजू आहे. सरकारला मोठें लष्कर बाळगावें लागतें, हिंदुस्थानांत

आणि हिंदुस्थानच्या बाहेर सरकारला लढाया कराव्या लागतात, रशियन स्वारीची भीति नाहींशी करण्यासाठीं सरहद्दीवर किल्ले बांधावे लागतात, पौंडाच्या भावांत फरक पडल्यास विलायतेंतील पेनशनरांना आणि हिंदुस्थानांतील नोकरांना एक्सचेंज कॉम्पेन्सेशन द्यावें लागतें. व याशिवायही त्यांच्या पाठीमागें अनेक खर्च आहेत. या सर्व गोष्टींकडे लक्ष दिलें तर दुष्काळनिवारणासाठीं लोकांनीं इनकम टॅक्स, भरपूर सारा, आणि खासगी रीतीनें गोळा केलेल्या वर्गण्या, आणि श्रीमंत गृहस्थांनीं मरते वेळीं दिलेल्या देणग्या, हीं सर्व सरकारच्या स्वाधीन करणें अतिशय जरूरीचें आहे.

हल्लींच्या लढाईपासून लोकांच्या मनावर होणारे परिणाम.

लढाई ह्मटली ह्मणजे तेथें दोन पक्ष आलेच. ते दोन पक्ष कधीं समानबल असतात आणि कधीं त्यांतील एक पक्ष न्यूनबल आणि दुसरा अधिकबल असा असतो. फ्रान्स आणि जर्मनी यांची कांहीं वर्षांपूर्वी लढाई झाली, तें पहिल्या प्रकारच्या लढाईचें उदाहरण होय. परंतु हॉलंडनें स्पेनशीं, ग्रीसनें टर्कीशीं, आणि युनायटेड स्टेट्सनीं इंग्लंडशीं ज्या लढाया चालविल्या होत्या त्या सर्वांकडे पाहिलें तर तीं दुसऱ्या प्रकारच्या लढाईचीं उदाहरणें होत. व हल्लीं ट्रान्सव्हालनें इंग्लंडशीं जी लढाई चालविली आहे तीही याच वर्गापैकीं होय. ट्रान्सव्हालच्या लोकसत्तात्मक राज्याची लहानशी हद्द आणि इंग्लंडच्या साम्राज्याचा अफाट विस्तार, ट्रान्सव्हालची स्वकष्टार्जित अल्प स्वल्प संपत्ति आणि हिंदुस्थान, ऑस्ट्रेलिआ, कॅनडा वगैरे देशांतून आणिलेल्या सोन्याचे इंग्लंडमध्यें पडलेले ढीग, स्वदेशाच्या स्वातंत्र्यासाठीं आणि आपल्या बायकामुलांच्या आणि घरादाराच्या सरक्षणासाठीं

स्वतःच लढणारे बोअरलोक आणि इंग्लंडचा मान] कायम रहावा व इंग्लंडचें साम्राज्य विस्तृत व्हावें ह्मणून इंग्लंडसाठीं लढण्याला तयार झालेले आयरिश लोक, हिंदुस्थानच्या पलटणी, ऑस्ट्रेलियन लष्कर, आणि त्या सर्वांवरील इंग्लिश ऑफिसर, या सर्व गोष्टींचा विचार केला ह्मणजे ट्रान्सव्हाल हें न्यूनबल आहे हें सहज लक्षांत येणार आहे.

मनुष्यस्वभावांत असा एक विलक्षण धर्म आहे कीं, त्याच्या योगानें दुर्बल पक्षाबद्दल प्रत्येक मनुष्याच्या मनाला दयेचा पाझर फुटतो. रांगण्यापेक्षां चालणें चांगलें. परंतु चालणाऱ्या मनुष्यापेक्षा रांगणाऱ्या मुलाचीच आपल्याला अधिक दया येते. या दृष्टीनें पाहिलें तर ट्रान्सव्हालचा पक्ष दुर्बल असल्यामुळें लोकांची दया आणि सहानुभूति यांचा ओघ ट्रान्सव्हालकडेच वळला पाहिजे. व ईश्वरानें बनविलेल्या मनुष्यस्वभावावर अनेक ऐहिक विचारांचें वर्चस्व बसून मनुष्यस्वभावांत फेरबदल झाला नसता, तर सर्व लोकांची सहानुभूति खरोखरच ट्रान्सव्हालला मिळाली असती, व दुर्बल पक्षाकडेच सर्व लोकांच्या मनानें धांव घेतली असती. परंतु असें असूनही कांहीं लोक सबळ पक्षाकडे जाऊन मिळतात. पण त्यांत अनेकांचीं अनेक कारणें असतात. हल्लीं जे अनेक लोक ट्रान्सव्हालला मदत न करितां इंग्लंडच्याच पक्षानें लढत आहेत त्यांना ट्रान्सव्हालच्या दुर्बळ पक्षाची दया येत नाहीं असें नाहीं. तर दया येत असूनही त्यांना ट्रान्सव्हालच्या विरुद्ध लढावें लागत आहे. आयर्लंड इंग्लंडच्या बाजूनें लढत आहे, कारण इंग्लंडच्या कचाट्यांतून आयर्लंडला आपली सुटका करून घेतां येत नाहीं. आस्ट्रेलियानें आपलें सैन्य इंग्लंडच्या मदतीला पाठविलें आहे, कारण इंग्लंडच्या साम्राज्याची वाढ तीच आपली वाढ अशी त्यांची समज आहे. हिंदुस्थानांतील लष्कर ट्रान्सव्हालमध्यें पाठविण्यांत आलें आहे, कारण इंग्लिशांच्या ठिकाणीं राजनिष्ठा दाखविणें हेंच आपलें कर्तव्यकर्म आहे असें हिंदुस्थानच्या लोकांना वाटत आहे. याशिवाय कोणी पदव्या मिळविण्यासाठीं, कोणी तोंडपुजेपणा कर-

ण्यासासाठीं, तर कोणी मर्जी संपादण्यासाठीं इंग्रजांना मदत कर-ण्याच्या कामीं पुढें येत आहेत. परंतु हे सर्व ऐहिक लाभाचे खेळ आहेत. खरी दयेची स्फूर्ति ईश्वराच्या आणि सृष्टीच्या नियमां-प्रमाणें दुर्बळपक्षाबद्दलच झाली पाहिजे. हिंदुस्थान, ऑस्ट्रेलिआ, वगैरे मुलूख इंग्लंडला आज प्रत्यक्ष मदत करीत आहेत, परंतु त्यां खेरीज करून जगांतील इतर राष्ट्रें सध्यां तटस्थ वृत्ति धारण करून केवळ मजा पहात बसलीं आहेत. परंतु त्यांच्या मनांत दुर्बल पक्षाबद्दल दया उत्पन्न होत नाहीं म्हणून तीं मजा पहा बसलीं आहेत असें नव्हे, तर परस्पर राष्ट्रांमधील तहांच्या अनुरोधानें पाहिलें असतां अशा लढाईंत त्यांना मध्यें पडतां येत नाहीं म्हणून तीं स्वस्थ बसलीं आहेत. सारांश सबळ पक्षावर कोणी कोण-त्याही हेतूनें प्रीति दाखवित असो, परंतु जो मनुष्य म्हणून आहे त्याच्या मनांत दुर्बलपक्षाबद्दल दया उत्पन्न झालीच पाहिजे. तेव्हां या दृष्टीनें पाहिलें तर सर्व जगांतील लोकांची सहानुभूति आणि दया हीं बोअर लोक लढत असतां त्यांच्या पाठीमागें आहेत.

ट्रान्सव्हालच्या बाजूला आणखी एक मोठी शक्ति आहे. तिचें विवरण आपण थोडक्यांत करूं. लढाईतील कोणता पक्ष कोणत्या हेतूनें लढत आहे, या गोष्टीविषयींचा प्रश्न जो तो आपल्या मनाशीं विचारीत असतो. आणि त्या प्रश्नाच्या उत्तराचा लोकांच्या मना-वर फार परिणाम होतो. इंग्लंड ट्रान्सव्हालशीं कां लढत आहे ? तर ट्रान्सव्हालनें आपलें वर्चस्व कबूल करावें म्हणून. आणि ट्रान्स-व्हाल इंग्लंडशीं कां लढत आहे ? तर आपल्या लोकसत्तात्मक राज्याचें स्वातंत्र्य कायम रहावें म्हणून. अशी जर स्थिति आहे, तर लोकांचीं मनें स्वाभाविकपणेंच वर्चस्वाचा पक्ष सोडून स्वातंत्र्याच्या पक्षाला येऊन मिळाल्यावांचून कधींही राहणार नाहींत. कारण सामान्य लोकांना स्वातंत्र्य जितकें प्रिय असतें तितकें वर्चस्व नाहीं. कां कीं स्वतंत्र्य ही पुष्कळांना उपभोग घेतां येण्यासारखी वस्तु आहे. परंतु वर्चस्व ही तशी नाहीं. तिच्या उपभोगाचा लाभ कांहीं विवक्षित व्यक्तींना मात्र

घेतां येतो. एखादा एक कोटि वस्तीचा मुलुख आपण उदाहरणार्थ घेतला, आणि त्यावर कोणा एका राजाचें वर्चस्व स्थापित झालें अशी कल्पना केली, तर एक कोट लोकांचें स्वातंत्र्य गेलें ह्मणून तितके लोक दुःखी झाले, आणि एकाला वर्चस्व मिळालें म्हणून एकटा प्राणी काय तो आनंदित झाला. पण तीच अशी कल्पना केली कीं, त्या राजाचें वर्चस्व नाहींसें झालें आणि एक कोटी लोकांना स्वातंत्र्य मिळालें, तर एकटा प्राणी फार झालें तर आपलें वर्चस्व गेलें ह्मणून रडत बसेल, परंतु कोट्यावधि लोक आपल्याला स्वातंत्र्य मिळालें ह्मणून आनंदानें नाचूं लागतील. सारांश, वर्चस्व मिळालें तर एखादा प्राणी आनंदित होतो, परंतु स्वातंत्र्य मिळालें ह्मणजे कोट्यावधि माणसांच्या पोटांत आनंदाचे उमाळे मावेनासे होतात. याकरितां वर्चस्वापेक्षां स्वातंत्र्य हें लोकांना नेहमीं प्रिय असणारच. वर्चस्व हें आपलपोटेपणाचें आहे, आणि स्वातंत्र्य हें सार्वजनिक हिताचें आहे. वर्चस्वाचें दुसरें नांव जुलूम हें आहे, आणि स्वातंत्र्य ह्मणजे न्याय होय. वर्चस्व हें लोभी मनुष्य तरवारीच्या जोरानें दुसऱ्यापासून बुचाडून घेतो, पण स्वातंत्र्य देवानें मनुष्याला दिलेलें आहे. तेव्हां वर्चस्व आणि स्वातंत्र्य यांच्यामध्यें इतका फरक असल्यामुळें स्वातंत्र्याच्या बाजूकडे लोकमताचा कल नेहमीं असलाच पाहिजे. आणि ज्या मानानें लोकांना स्वातंत्र्य प्रिय आहे त्याच मानानें स्वातंत्र्याकरितां लढणारे लोकही प्रिय झालेच पाहिजेत. अमुक अमुक लोक स्वातंत्र्यासाठीं लढत आहेत असें ऐकिल्याबरोबर प्रत्येकाच्या डोळ्यांत आनंदाचे अश्रु येतात, प्रत्येकाच्या बाहूंमध्यें वीर्य स्फुरण पावूं लागतें, आणि स्वातंत्र्याकरितां लढणाऱ्या लोकांना यश यावें अशी इच्छा प्रत्येकाच्या मनांत उत्पन्न होते. स्वातंत्र्यासाठीं लढणाऱ्या राष्ट्राला सर्व लोक मान देतात आणि वर्चस्वासाठीं धडपडणाऱ्या राष्ट्राचा सर्व लोक तिटकारा करितात. खुद्द इंग्लंड हें एके वेळीं स्वातंत्र्यासाठीं लढणारें राष्ट्र होतें. परंतु हल्लीं तें वर्चस्वासाठीं धडपडत आहे. पहिल्या चार्लसच्या किंवा दुसऱ्या जेम्सच्या वेळीं इंग्लंडनें आपलें स्वातंत्र्य कायम राखण्याचें उदात्त काम हातीं

धरलें होतें. त्या वेळेला इंग्लंड हें सर्व लोकांच्या प्रीतीला पात्र झालेलें होतें. परंतु हल्लीं इंग्लंड आपलें स्वातंत्र्य कायम राखण्यासाठीं लढत नाहीं, तर दुसऱ्याचें हिरावून घेण्यासाठीं लढत आहे. त्यामुळें सामान्यतः इंग्लंड हें लोकांच्या अप्रीतीला आणि ट्रान्सव्हाल हें प्रीतीला पात्र झाल्यास फारसें नवल नाहीं. हल्लीं इंग्लंडची इतर राष्ट्रांना भीति वाटत असेल, परंतु हिंदुस्थान व दुसरे कांहीं देश खेरीज करून इतरांची त्याजवर हल्लींच्या लढाईच्या बाबतींत प्रीति असेल किंवा नाहीं याची शंकाच आहे. फार काय, खुद्द इंग्लंडमध्येंही असे कित्येक लोक आहेत कीं, ज्यांना इंग्लंडची हल्लींची ट्रान्सव्हाल-संबंधाची वर्तणूक मुळींच आवडत नाहीं. तेव्हां इंग्लंड हें स्वातंत्र्या-करितां लढत नाहीं, तर वर्चस्वासाठीं लढत आहे, ही गोष्ट इंग्लंडच्या पक्षाला कमजोरपणा आणणारी आणि ट्रान्सव्हालच्या पक्षाला दुजोरा देणारी आहे. इंग्लंडचें सैन्य शूर असेल, जनरल ग्याटेकरचा पराभव होऊन सहाशें इंग्लिश लोक कैद झाले तरी इंग्लिश शिपायांची हिंमत खचली नसेल, व इतरही अनेक गोष्टी इंग्लिशांना अनुकूल असतील, पण त्यांना स्वातंत्र्याचा पाठिंबा नाहीं. आतां तीच बोअर लोकांची स्थिति पहा. त्यांचा पक्ष दुर्बल आहे ह्मणून स्वाभाविक रीतीनें उत्पन्न होणारी दया आणि सहानुभूति हीं त्यांच्या पक्षाला मिळण्याचा संभव आहे. बोअर लोकांच्या तोफा इंग्लिशांच्या तोफांइतक्या चांगल्या नसल्या तरी त्यांच्यापाशीं स्वातंत्र्य ही जी एक तोफ आहे, ती इतकी उत्तम आहे कीं, तिचा पल्ला किती दूरवर जाईल आणि तिचा धूर कितीजणांच्यां डोळ्यांतून पाणी काढील, याचा अंदाज करणें कठीण आहे. बोअर लोक जेव्हां निजतील तेव्हां स्वातंत्र्य त्यांना जागें करील, व ते जेव्हां पराभव पावतील तेव्हां स्वातंत्र्य त्यांना फिरून लढण्याला हिंमत देईल. ते खळग्यांत सांपडले असले, तरी जी स्वातंत्र्याची टेकडी त्यांच्या पायाखालीं आहे ती त्यांना उंच जागेवर नेऊन ठेवील. जेव्हां त्यांची अन्नसामग्री सरेल तेव्हां स्वातंत्र्य हें आपल्या आशेवर त्यांना उपास काढण्याला समर्थ करील. आणि जेव्हां त्यांना पाणी

मिळणार नाहीं तेव्हां स्वातंत्र्य हें त्यांना थंडगार करील. सारांश लोकांची दया आणि सहानुभूति व त्यांची स्वतःची स्वातंत्र्याची इच्छा हीं सर्व बोअर लोकांच्या बाजूनें लढत आहेत. तेव्हां बोअर लोकांना बाकी कांहीं गोष्टी प्रतिकूल असल्या तरी निदान या गोष्टी अनुकूल आहेत यांत शंका नाहीं.

पक्ष दुर्बळ आणि तरी पण त्या पक्षाला स्वातंत्र्याची हौस या दोन गोष्टींचा परिणाम लोकांच्या मनावर कसा होतो, हें वर दाखविलेंच आहे. लोकांच्या मनांत दया आणि सहानुभूति उत्पन्न होण्याला वर दिलेल्या दोन कारणांचा आतिशय उपयोग होतो. परंतु असल्या लढायांचा आणखीही एक उपयोग आहे. ट्रान्सव्हाल हल्लीं इंग्लंडपाशीं जी लढाई लढत आहे तिच्यापासून लोकांच्या मनावर एक फारच चांगला परिणाम होण्याचा संभव आहे. स्वातंत्र्यासाठीं लढाया फार विरळा होतात. कोणत्याही मुलखाचें स्वातंत्र्य हरण करणारे राजे बहुधा फार बलाढ्य असतात. त्यामुळें गुलामगिरींत कुजत पडलेल्या लोकांना त्यांच्या विरुद्ध स्वातंत्र्याचें निशाण उभें करण्याला फार कठीण जातें. परंतु जेव्हां असे प्रसंग येतात, तेव्हां ते फार बोधप्रद होतात. अशा प्रकारचीं अगदीं अलीकडील उदाहरणें ह्मटलीं ह्मणजे दोन होत. एक क्यूबा बेटाचें आणि दुसरें ट्रान्सव्हालच्या लोकसत्तात्मक राज्याचें. प्रत्येक मनुष्याच्या आयुष्यांत केव्हां तरी असल्या लढाया होणें फारच जरूर आहे. पूर्वीं कित्येक लोक गुलामगिरींतून निघून स्वतंत्र झाल्याच्या गोष्टी आपण इतिहासांतून वाचतों. परंतु त्या इतिहासांतील हजार गोष्टी आणि आपल्या काळीं चालू असलेल्या एखाद्या लढाईची प्रत्यक्ष हकीकत एक त्यांची कधींही बरोबरी व्हावयाची नाहीं. इतिहासांतील गोष्टी वाचून त्यांवर गुलामगिरींत राहण्याला सवकलेले लोक असा आक्षेप काढतात कीं, त्या वेळची स्थिति निराळी होती, ह्मणून त्यावेळीं जें शक्य होतें तें आतां शक्य असेलच असें नाहीं. व या त्यांच्या आक्षेपांत कांहीं तथ्य असेल असें पुष्कळांना वाटत असतें. परंतु क्युबा किंवा ट्रान्सव्हाल यांच्या स्वातंत्र्याच्या लढाईविषयींची हकीकत प्रत्यक्ष

वर्तमानपत्रांतून वाचीत असतांना असल्या आक्षेपांना मुळींच जागा उरत नाहीं. कारण आक्षेप घेणारा जी गोष्ट अशक्य ह्मणून ह्मणणार ती क्युबन लोक आणि बोअर लोक शक्य करून दाखवित असतात. स्वातंत्र्याबद्दलच्या लढाया ह्या जुलमी राजांना वचकांत ठेवण्यालाही फार उपयोगी पडतात. असल्या लढाया पाहून जुलमी राजांना जुलूम जो अन्याहतपणें चाललेला असतो त्याला थोडा बहूत आळा बसतो. व या लढाया गुलामगिरींत सडत पडलेल्या लोकांना उत्तेजन देण्यालाही कारणीभून होतात. गुलामगिरींत घोरत पडलेले लोक या लढायांतील तोफांच्या गर्जनेनें जागे होऊन चोहोंकडे पाहूं लागतात, आपण कोठें आहों याचा विचार करूं लागतात, व आपल्यासारखेच दुसरे होते त्यांनीं काय केलें हें त्यांच्या डोळ्यापुढें दिसूं लागतें. त्यामुळें असल्या लढाया ह्या एक प्रकारें नैतिक शिक्षण देणाऱ्या शाळाच आहेत असें ह्मटल्यास हरकत नाहीं.

असो. लोकांच्या मनावर जे परिणाम होण्याचा संभव आहे ह्मणून वर सांगितलें आहे ते परिणाम कांहीं विशिष्ट नैसर्गिक कारणांपासून उत्पन्न होणारे आहेत. परंतु त्यांच्या विरुद्ध परिणाम उत्पन्न करणारीं कांहीं अधिक बलवत्तर अशीं कृत्रिम कारणें आहेत. त्यांच्यामुळें वर सांगितलेल्या परिणामांपैकीं सर्वांच्या मनावर सर्वच परिणाम सारखे होतात असें नाहीं. नैसर्गिक कारणांपेक्षां कृत्रिम कारणांचा मनावर प्रसंगविशेषीं अधिक दाब असतो. आणि त्यामुळें आह्मां हिंदुस्थानवासी लोकांना असेंच वाटत आहे कीं, इंग्लिश लोक कोणत्याही हेतूनें लढाई करीत असोत, त्याची चौकशी करण्याचें कारण नाहीं; ते आपले राजे आहेत आणि आपण त्यांची प्रजा आहों, तेव्हां आपण त्यांच्या संबंधानें पूर्ण राजनिष्ठा दाखवून सकाळ संध्याकाळ त्यांचेंच अभीष्टचिंतन केलें पाहिजे. ही राजनिष्ठेची कल्पना आमच्या मनांत फार प्रबळ असल्यामुळें तिच्यापुढें नैसर्गिक कारणांचा कधींही जोर चालावयाचा नाहीं हें अगदीं उघड आहे. व म्हणून त्या राजनिष्ठेच्या जोरामुळें आणि

आपल्या साम्राज्याच्या अभिमानामुळें हिंदुस्थानवासीयांच्या मनां-त जी सहानुभूति उत्पन्न होते ती इंग्लंडसाठींच होतें, ट्रान्सव्हा-लसाठीं होत नाहीं. आणि म्हणूनच आम्ही हिंदुस्थानचे लोक आ-पलें सैन्य दक्षिण आफ्रिकेंत इंग्लिशांच्या मदतीला पाठवितों, आणि इंग्लिशांना जय मिळो म्हणून आम्ही देवापाशीं प्रार्थना करितों, हें कोणीही विसरतां कामा नये.

जुन्या इमारतींचें नव्या राजांनीं काय करावें ?

थोड्या दिवसांपूर्वी कर्झनसाहेब उत्तर हिंदुस्थानांत प्रवास करीत असतां त्यांनीं एके प्रसंगीं असें बोलून दाखविलें होतें कीं, तुमच्या देशांतील ज्या भव्य आणि उत्कृष्ट इमारती आहेत त्या जशाच्या तशाच राखण्याविषयीं मी काळजी घेईन. कर्झनसाहेब हे स्वभावतःच फार सज्जन माणूस आहेत. आणि इमारतींच्या बाबतींतच काय, पण इतरही अनेक बाबतींत त्यांनीं आपला चांगूलपणा आणि गुणज्ञपणा आजपर्यंतच्या थोडक्याशा अवधींत पुष्कळ वेळां व्यक्त करून दाखविला आहे. व कर्झनसाहेबांसारखे सगळे साहेब लोक असते तर हिंदुस्थानाच्याच काय, पण सर्व जगाच्या इतिहासांत पुष्कळ फरक पडला असता. पण खुद्द कर्झन साहेबांनीं त्याच भाषणांत कबूल केलें आहे कीं, याच्यापूर्वी कांहीं लोकांकडून अविचारानें पुष्कळ इमारतींची नासधूस झाली आहे.

कर्झनसाहेबांच्या वर प्रदर्शित केलेल्या भाषणांतील मुद्यांवरून असें उघड होतें कीं, जुन्या इमारतींचें नव्या राजांनीं काय करावें या प्रश्नाला दोन बाजू आहेत. कित्येकांच्या मतानें जुन्या इमारतींचा

नाश करून टाकावा हें योग्य आहे. व दुसऱ्या किल्येकांचें मत असें आहे कीं, त्या जशाच्या तशाच कायम राखाव्या. या दोन मतांपैकीं कोणतें अधिक सयुक्तिक आहे याचा आपण थोडक्यांत विचार करूं.

जेव्हां एखादा राजा दुसऱ्या राजाला जिंकून त्याचा देश आपल्या स्वाधीन करून घेतो, तेव्हां तो बाकीच्या सर्व वस्तूंची कांहीं तरी वाट लावूं शकतो. जुना राजा असतो, त्याला फांशीं देतां येतें, एखाद्या किल्ल्यांत कैदेंत ठेवितां येतें, किंवा चार पैशांचें विष देऊन त्याला मारून टाकितां येतें. जुना प्रधान असला तर त्याला नवा प्रधान करतां येतें किंवा अंधार कोठडींत कोंडून ठेवितां येतें. तसेंच जुने सरदार असतात त्यांपैकीं कोणाला फितूर करून घेतां येतें, कोणाला लांच देतां येतो, किंवा निदान त्या सर्वांना हद्दपार तरी करितां येतें. अशा रीतीनें प्रत्येक जुन्या वस्तूची नवीन राजाला कांहीं तरी विल्हेवाट लावितां येते. परंतु जुनी इमारत ही एक अशी चमत्कारिक वस्तु आहे कीं, तिचें काय करावें याविषयीं पुष्कळ नवीन राजांना मोठें गूढ पडतें. जुन्या राजांचे राजवाडे, किल्ले, वगैरे इमारती पाहून ' यांचें आतां मी काय करूं ? ' ह्याबद्दलची काळजी नवीन राजाला रात्रीं स्वस्थ झोप लागूं देत नसेल. या इमारतींना विष देऊन ठार करितां येत नाहीं, यांना अंधारकोठडींत कोंडून ठेवितां येत नाहीं, यांना फितुर करितां येत नाहीं,किंवा यांना हद्दपार करितां येत नाहीं ! तर मग मी यांचें करूं तरी काय, असल्या विचारांनीं वैतागून गेलेले नवे राजे कांहीं थोडे थोडके नसतील !

पण येथें कोणी अशी शंका काढील कीं, बिचाऱ्या जुन्या इमारतींसंबंधानें इतकें वैतागून जाण्याचें राजांना काय कारण आहे ? त्यांनीं असा काय अपराध केला आहे ? परंतु याजवर उत्तर असें आहे कीं, नवीन राजे या जुन्या इमारतींसंबंधानें इतके वैतागून जातात, तें अगदीं योग्य आहे. कारण त्या इमारती तसाच अपराध करीत असतात. नव्या राजाच्या मनुस्मृतींत राजद्रोहा इतका मोठा अपराध दुसरा कोणता असणार ? आणि त्या राजद्रोहाचा

अपराध या इमारतींच्या हातून क्षणोक्षणीं घडत असतो. आणि त्यांत विशेष वाईट तें हें असतें कीं, एखाद्या मनुष्यानें राजद्रोहाचा अपराध केला तर त्याला जशी शिक्षा देतां येते तशी या इमारतींना देतां येत नाहीं. आधीं कायद्यांतील राजद्रोहाचें कलमच त्यांना लागूं पडत नाहीं. कारण त्या इमारती निर्जीव असल्यामुळें त्या शब्दानें, खुणेनें, किंवा कृतीनें राजद्रोह उत्पन्न करतात असें कायद्याच्या दृष्टीनें ठरूं शकत नाहीं. आणि तसें ठरलें अशी कल्पना केली, तरी त्या कलमाखालीं सांगितलेल्या शिक्षांची अंमलबजावणी या इमारतींवर करतां येत नाहीं. मनुष्याला तुरुंगांत टाकणें फार सोपें. पण या इमारतींना तुरुंगांत टाकावयाचें म्हणजे माणसाप्रमाणें या आपण होऊन तुरुंगांत चालत जाणाऱ्या नसल्यामुळें तुरुंगाच्या भिंती यांच्या भोंवतीं आणून उभाराव्या तेव्हां या तुरुंगांत पडल्या असें होणार ! पण असल्या तुरुंगाच्या योगानें एखाद्या मिथ्याराजद्रोही देशभक्ताप्रमाणें यांना उलटी अधिकच शोभा आणि बळकटी मात्र येईल. तेव्हां अशा प्रकारानें शिक्षेची भीति ज्याला कधीं शिवत नाहीं अशा प्रकारचा राजद्रोह या इमारती राजरोसपणें करीत असतात. त्यामुळें तर त्यांचें स्वरूप नवीन राजांना फारच भयंकर भासूं लागतें. नवीन राजा नवीन मुलखांत जो घुसलेला असतो तो इतक्या अन्यायानें घुसलेला असतो कीं, त्यामुळें त्यांचें मन अतिशयच साशंक झालेलें असतें. तो इतक्या लोकांचीं डोकीं तुडवून आपल्या नवीन सिंहासनाजवळ आलेला असतो कीं, आपल्या बाजूला एकही डोकें स्वामिभक्तीनें युक्त असण्याची त्याला आशा नसते. ' माझें खरें आहे, आणि म्हणून त्याला भीति नाहीं, ' असला उदात्त निर्भयपणा त्याच्या स्वप्नींही नसतो. त्याचें सारें आयुष्य संशयानें ग्रस्त झालेलें असतें. कोणी कांहीं कुजबुजला कीं याला वाटलेंच कीं तो आपल्याबद्दलच कांहीं बोलत असला पाहिजे. त्याला वायूच्या चलबिचलींत राजद्रोह आणि ढगांच्या उलाढालींत बंड दिसूं लागतात. कारण ज्यानें खाल्लेलें असतें त्याला खवखवतही

असतेंच. अशा रीतीनें संशयरूपी मद्य प्यालेल्या मर्कटांना दंश करणारे उत्तम वृश्चिक ह्मटले ह्मणजे त्यांचे गुप्त हेर होत. हे गुप्त हेर जरी मनुष्यांच्या कृतींतील राजद्रोह पकडूं शकले, तरी या इमारतींचा राजद्रोह पकडण्याच्या कामीं त्यांचें कसब अगदीं व्यर्थ होतें. संशयी राजांच्या संशयाला या इमारतीही पात्र होतात, व लोकांना पूर्वीच्या राजाबद्दल या इमारती काय काय गोष्टी सांगत असतील कोण जाणें, अशी भीति सदोदित त्यांच्या मनाला खात असते. परंतु त्या काय काय गुप्त गोष्टी सांगतात, त्या लोकांचीं मनें कशा रीतीनें खवळून टाकितात, आणि त्या स्वदेशाबद्दल भक्ति आणि जुलमी राजाबद्दल द्वेषबुद्धि कशी जागृत करितात, हें पाहण्यासाठीं जरी त्यांजवर आपल्या गुप्त हेरांचा त्या राजानें प्रयोग करण्याचा प्रयत्न केला, तरी त्याची स्वतःची आणि त्याच्या गुप्त हेरांची पूर्ण निराशा झाल्यावांचून कधींही रहात नाहीं. सारांश या जुन्या इमारतींतून अशा कांहीं विलक्षण ज्वाळा निघत असतात कीं, त्या नवीन राजाचें काळीज प्रत्यहीं होरपळून काढीत असतात, परंतु त्यांतील एखादी लहानशी ठिणगीदेखील त्या राजाच्या जिवलग गुप्तहेरांना विझवितां येत नाहीं.

वाचक हो, जुन्या इमारतींच्या या अद्भुत शक्तीचा अनुभव तुह्मांला कधीं आला आहे काय? रात्रीच्या अंधुक चांदण्यांत एखाद्या भयंकर अरण्यांतील ओसाड किल्ल्याचे भयाण बुरुज जर तुह्मी कधीं पाहिले असतील, किंवा मावळणाऱ्या सूर्याच्या किरणांमुळें चकचकणारें असें एखाद्या मोडकळीस आलेल्या राजवाड्याचें सोनेरी शिखर जर तुह्मी कधीं पाहिलें असेल, तर त्या किल्ल्यानें किंवा राजवाड्यानें तुमचे मनोविकार प्रक्षुब्ध केल्यावांचून तुह्मांस कधीं सोडिलें नसेल, यांत अगदीं संशय नको. पुष्कळ लोकांची अशी तक्रार असते कीं, या जुन्या इमारती आमच्याशीं एक अक्षर सुद्धां बोलत नाहींत. पण मित्रहो, त्यांचा स्वभावच असा आहे. सद्गुणी स्त्रियांप्रमाणें त्याही भलत्याशीं कधीं बोलत नसतात. तुह्मी इतिहास वाचल्यावांचून त्यांच्याशीं बोलावयाला जाल, तर त्या तुमच्याकडे

ढुंकून सुद्धां पाहणार नाहींत. तुमचें मन इतर गोष्टींत व्यग्र झालेलें आहे असें त्यांना कळलें, तर त्या आपलें रहस्यनिवेदन तुमच्यापाशीं कधींही करणार नाहींत. इतिहासज्ञान आणि चित्ताची एकाग्रता हीं साधनें घेऊन तुह्मी त्यांच्या जवळ जा, ह्मणजे त्या आपलें हितगुज तुह्मांला सांगतील. मग किल्ल्याचा एखादा पडका बुरुजही तुमच्या बाहूंत स्फुरण उत्पन्न करील, एखादें कारंजें तुमच्या डोळ्यांतून पाणी कांढील, व एकादें भुयार तुमच्या अंगावर शहारे आणील. या जुन्या इमारती जरी सर्व दगड, विटा, आणि चुना यांनीं बनलेल्या असतात, तरी त्यांना योग्य मनुष्य भेटला ह्मणजे त्याच्यापाशीं त्या हजारों तोंडांनीं बोलूं लागतात, आणि प्रत्येक दोन दगडांच्या सांध्यामध्यें जणूं काय एक एक जिभ त्यांना फुटते असा भास होतो, व सर्वत्र सामसुम झाल्यानंतर या इमारती आपल्या गत वैभवाबद्दल इतका भयंकर आक्रोश करितात कीं, त्यावेळीं जवळ असणाऱ्या इसमाची छाती अगदीं फाटूनच जाते. अशा रीतीनें या इमारती स्वदेशभक्तीचे मनोविकार जागृत करितात इतकेंच नव्हे, तर कधीं कधीं त्या आपल्या शत्रूला भयानें गर्भगळित करून सोडण्याचेंही साहस करितात. मध्यरात्रीच्या काळोखांत एखाद्या किल्ल्याच्या दिल्लीदरवाजासमोर कोणी शिपाई फितूर होऊन शत्रूसाठीं त्या किल्ल्याच्या रखवालीचें काम करीत असला, तर त्याला त्या किल्ल्याचे पूर्वीचे खरे मालक त्या काळोखांत दिसूं लागतात, आणि मी जें हें अधमपणाचें आणि फितूरीचें काम पत्करिलें आहे त्या माझ्या अपराधाबद्दल या दरवाजाच्या कमानीचे दगड माझ्या डोक्यावर कोसळून पडतील कीं काय अशा भीतीनें तो दरवाजापासून दूर दूर पळूं लागतो. सारांश पाहणाराचें मन तल्लीन झालेलें असलें ह्मणजे या जुन्या इमारतींतील प्रत्येक दगड आणि प्रत्येक वीट हीं पूर्वींचा सर्व वृत्तांत प्रत्यक्षवत् भासवितात व त्यामुळें पूर्वींच्या वैभवाविषयीं पाहणाराच्या मनांत अतिशय उत्सुकता उत्पन्न होते.

पूर्वींच्या विषयीं उत्सुकता आणि हल्लींच्या विषयीं द्वेष यांच्यांत

फारसें अंतर नसल्यामुळें जुन्या इमारती नवीन राजांच्या विरुद्ध राजद्रोह उत्पन्न करण्याला पुष्कळ अंशीं कारणीभूत होतात असें ह्मणण्यास हरकत नाहीं. व जर त्या राजद्रोह उत्पन्न करितात तर त्यांना त्यांच्या अपराधानुरूप शासन मिळणें हें जरूर आहे. आतां या इमारतींना शासन ह्मटलें ह्मणजे त्या जाळणें किंवा पाडून टाकणें हें होय. व ही शिक्षा जुन्या इमारतींवर आजपर्यंत शेंकडों राजांनीं बजाविली आहे. नवीन राजांच्या त्वेषानें त्यांचा नाश केला नसता तर आज नव्या इमारतींना बांधण्याला जागा नाहीं इतका जुन्या इमारतींनीं पृथ्वीचा पृष्ठभाग झांकून टाकिला असता. या मातीच्या आणि चुन्याच्या इमारती जाळण्याला कांहीं हरकत आहे असेंही कोणाला वाटण्याचें कारण नाहीं. भव्य इमारत, अतोनात खर्च, अपरिमित मानवी श्रम, इत्यादि गोष्टींबद्दलची कींव साधारण लोकांना येवो. पण नवीन राजांना त्यांची कींव येण्याचें कांहीं कारण नाहीं. आपल्या इमारती फार उत्तम झाल्या तर संगमरवरी दगडांच्या असतात. पण मयासूर या नांवाच्या एका दैत्यानें एक लोखंडानें, दुसरें रुप्याचें, आणि तिसरें सोन्याचें, अशीं तीन नगरें बांधिलीं होतीं. परंतु शंकरानें तीं तिन्हीं धातुमय नगरें–त्यांतील मातीचीं आणि विटकराचीं घरें नव्हेत–जाळून भस्म केलीं. ही पुराणांतरची गोष्ट होय. पण हिचें अनुकरण पुराणावर विश्वास ठेवणारे आणि न ठेवणारे असे दोघेही सारख्याच रीतीनें करीत आहेत. औरंगजेबानें हिंदूंचीं अनेक देवळें पाडिलीं आणि इंग्रजांनीं हिंदूंचे अनेक किल्ले जायबंदी करून टाकिले. हीं सर्व वरील प्रकाराचींच उदाहरणें आहेत. या बाबतींत इंग्लिशांचें अगदीं ताजें उदाहरण ह्मटलें ह्मणजे ५७ सालीं झांशीच्या किल्याची आणि शहराची त्यांनीं जी वाट लाविली तें होय. वास्तविक पाहतां असेंच प्रकार अन्यत्रही व्हावयास पाहिजे होते. ह्मणजे तें नवीन राजांनाही बरें आणि खुद्द त्या इमारतींनाही बरें. नवीन राजांना बरें कां हें वर सांगितलेंच आहे. आतां इमारतींना कां बरें याचें कारण असें आहे कीं, त्यांचा मालक नाश पावल्यानंतर त्यांनीं कायम

असून काय करावयाचें आहे? पाठीमागें जगून दुसऱ्याच्या ताब्यांत रांड होऊन राहण्यापेक्षां आपल्या धन्याबरोबर आपलें दहन करून घेणें हें जसें सतींना तसेंच इमारतींनाही एक प्रकारें भूषणास्पद आहे. माझा राजा अमुक ठिकाणीं बसत असे, अमुक ठिकाणीं निजत असे, या ठिकाणीं त्याचा खजिना असे, आणि त्या ठिकाणीं त्याचा जनाना असे, या सर्व गोष्टी एखाद्या फितुरी बदमाषाप्रमाणें सर्व जगाला सांगण्यासाठीं एखाद्या राजवाड्यानें तीन चारशें वर्षें जिवंत राहण्यापेक्षां आपल्या धन्याबरोबरच तोही जमिनींत गाडला गेला असता तर काय वाईट झालें असतें? आग्र्याच्या किल्ल्यांतील अकबराच्या ज्या राजवाड्यांत हवेंतील पक्ष्यांना सुद्धां जाण्याची बंदी, त्या ठिकाणीं जर आतां एक रुपया दिला तर पाहिजे त्याला खुद्द अकबराच्या राण्या जेथें जलविहार करीत असत तेथें जावयास सांपडतें, पुण्याच्या ज्या शुक्रवा-रच्या वाड्यांत अत्तराचे दिवे जळत असत त्या ठिकाणीं जर शहर म्युनिसिपालिटींतील भंग्यांच्या नांवनिशीचीं बुकें ठेविलीं जात आहेत, तर अशी मानहानि सहन करण्यापेक्षां त्या त्या इमारती त्या त्या वेळींच आपल्या यजमानाबरोबर लयाला गेल्या असत्या तर काय वाईट झालें असतें? ज्या किल्ल्याच्या तटावर एका राजाच्या यशाची नौबद दुमदुमत होती त्या किल्ल्यानें दुसऱ्याचें निशाण आपल्यावर फडकूं देण्याचे ऐवजीं त्याचे तट आणि बुरूज हे कोसळून पडून त्याच्या भिंती जमिनदोस्त झाल्या तर त्यांत वाईट तें काय? आपलीं बायका मुलें शत्रूंच्या हातीं लागूं नयेत ही जशी रजपुतांची इच्छा होती तशीच आपले किल्ले आणि वाडे हेही शत्रूंच्या हातीं लागूं नयेत अशी त्यांची इच्छा असे. आणि ह्मणूनच ते आपल्या बायकामुलांना, किल्ल्यांना व वाड्यांना एकाच वेळीं अग्नीच्या स्वाधीन करीत असत.

या प्रमाणें नव्या राजांच्या आणि जुन्या इमारतींच्या दोघांच्याही फायद्याच्या दृष्टीनें पाहिलें असतां जुन्या इमारतींचा नाश व्हावा हेंच उचित आहे. तरी पण नवीन राजांच्या लोभामुळें इमारतीं-नाही कधीं कधीं अनुचित उपयोगाला प्राप्त व्हावें लागतें. कोठें

राजवाड्यांचें तुरुंग केले जातात, कोठें मशिदींच्या जागेंत कागदांचे रुमाल ठेविले जातात, कोठें विलासाकरितां तयार केलेल्या महालांतून बड्या अधिकाऱ्यांना राहण्याला जागा दिली जाते, कोठें निमाज पढण्याच्या जागा येणाऱ्या जाणाऱ्या लोकांस राहण्यास दिल्या जातात, कोठें गोपुरांतून प्रार्थनेच्या जागा केल्या जातात, आणि कोठें देवळांतून शाळा आणि कचेऱ्या भरविल्या जातात. नवीन राजाचें जुन्या इमारतींविषयीं फारसें प्रेम असत नाहीं, परंतु त्याला तरी आपल्या कचेऱ्या वगैरे ठेवण्यासाठीं कांहीं इमारती पाहिजेच असतात. त्या नवीन पैसे खर्च करून बांधण्यापेक्षां जुन्या इमारतींतच त्यांची सोय करणें अधिक फायदेशीर वाटून नवीन राजे जुन्या इमारतींचा उपयोग करून घेण्याला प्रवृत्त होतात. परंतु त्यांत त्यांचें परिणामीं नुकसानच होतें. जुन्या राजवाड्यांतील शाळेंत मुलगा शिकावयास गेला तर प्रथमतः त्याचें लक्ष अभ्यासापेक्षां त्या राजवाड्याकडेसच अधिक गुंग होऊन जातें. हा राजवाडा कोणी बांधला, तो बांधणारा आतां कोठें आहे, हल्लीं वाडा कोणाच्या स्वाधीन आहे, आणि तो त्याच्याकडे कसा आला, हे प्रश्न तो मुलगा त्या शाळेंत अधिक उत्सुकतेनें आपल्या मनाला विचारित असतो. जुन्या राजवाड्यांतील एखाद्या कचेरींत पैसे भरण्यासाठीं कोणी कुणबी येतो, पण तो तेथें येऊन जें कांहीं देतो त्याच्यापेक्षां तो तेथून पुष्कळ अधिक बाहेर नेतो, यांत शंका नाहीं. त्या कुणब्याच्या मनावर त्याच्या झोंपडींत जो प्रकाश कधींच पडला नव्हता तो हा राजवाडा पाहून त्याच्या मनावर एकदम पडतो. व नंतर तेथील प्रत्येक गुळगुळीत दगड त्याच्या पायाला बोंचूं लागतो आणि तेथील प्रत्येक दूरची भिंत त्याच्या छातीवर आदळूं लागते, आणि त्याचें येथील खासगी काम समाधानकारक झालें असलें तरी तो कुणबी त्या राजवाड्याच्या दरवाज्यांतून दुःखाचे सुसकारे टाकित आणि डोळयांत आसवें आणित बाहेर पडतो. असे अनेक दुरुपयोग होण्याची भीति असते. म्हणून जुन्या इमारतींचा उपयोग करून घेण्याच्या भानगडींत न पडतां त्या जाळाव्या आणि पाडाव्या

ह्याच उत्तम मार्ग होय. आतां असें केलें तर कदाचित् लोक नवीन राजाला जुलमी राजा ह्मणतील. पण त्यानें ह्या दोषाला कां भ्यावें? नवीन राज्य बळकाविणें हा कांहीं जुलूम नव्हे, आणि जुन्या इमारती जाळणें हा मात्र जुलूम आहे, असें कोणाला तरी मनःपूर्वक वाटत असेल काय? मग हा वृथा लपंडाव पाहिजे कशाला?

कित्येक लोक या बाबतींत दयेचें एक कारण पुढें आणीत असतात. पण त्यांतही मानभावीपणाचा आणि ढोंगीपणाचा पुष्कळ अंश आहे. निर्जीव इमारतीवर दया कसली? ज्यांच्यावर दया करावयाची त्यांच्यावर केली नाहीं, त्यांचीं डोकीं ठेंचलीं, त्यांना जाळलें, पोळलें, आणि त्यांनीं एका ठिकाणीं गोळा केलेल्या दगडांवर आणि विटांवर दयेचा वर्षाव! तेव्हां असली दया खरी ह्मणावी किंवा खोटी ह्मणावी? तेव्हां दयेचें पांघरूण घेऊन जुन्या इमारती आपल्या उपयोगासाठीं, नव्हे तर लोकांच्या खुशामतीसाठीं, आपण राखित आहों, असें बाह्यत्कारी दाखविण्यापेक्षां त्यांची जाळून रांगोळी करणें फार उत्तम.

आतां जुन्या इमारतींची नवीन राजांना सदोदित सारखीच भीति असते असें नव्हे. युधिष्ठिराचा जयस्तंभ, किंवा बौद्ध राजांचीं डोंगरांतील कोरींव लेणीं, यांची आजकालच्या राजांना भीति बाळगण्याचें कारण नाहीं. कालमानाप्रमाणें ही भीति उत्तरोत्तर कमी होत जाते. आणि यामुळेंच वॉरन हेस्टींग्जला किंवा लॉर्ड कॉर्नवालिसला जे उद्गार काढितां आले नसते, ते आज आपल्या लोकप्रिय कर्झन साहेबांना निर्धास्तपणें काढतां आले आहेत. १७८४ मध्यें जर कर्झन साहेब हिंदुस्थानचे व्हाईसराय असते, तर त्यांनीं असें उद्गार काढिले नसते. यावरून कर्झनसाहेबांच्या उद्गारांपासून वरील सिद्धांताला कोणत्याही रीतीनें बाध येतो असें मुळींच नाहीं, हें कोणाच्याही लक्षांत येण्यासारखें आहे.

रिलीफ कामें काढण्यांतील उद्देश.

कोणतेंही कृत्य करावयाचें ठरलेलें असलें ह्मणजे तें कां करावें असा त्याबद्दल साहाजिक प्रश्न उत्पन्न होतो. असल्या प्रश्नासंबंधानें इंग्रजी तत्त्ववेत्त्यांमध्यें दोन पक्ष आहेत. एका पक्षाचें ह्मणणें असें आहे कीं, अमुक एक गोष्ट स्वभावतःच सर्व मनुष्यांना करावीशी वाटते, व मनुष्याची सदसद्विवेकबुद्धि ती गोष्ट करण्याला त्याला प्रवृत्त करते, ह्मणून आपण ती गोष्ट करतों. आणि दुसऱ्या पक्षाचें असें ह्मणणें आहे कीं, ती गोष्ट करण्यापासून आपला कांहीं तरी फायदा होणार आहे असें वाटून आपण ती गोष्ट करण्याला तयार होतों. खरें बोलण्याकडे मनाची स्वाभाविकच प्रवृत्ति होते, व खरें बोलणें हें आपलें कर्तव्यकर्म आहे, अशी मनुष्याला साहाजिक स्फूर्ति होते, ह्मणून मनुष्य खरें बोलतो, असें पहिल्या पक्षाच्या ह्मणण्यांतील तात्पर्य होय. आणि एकंदरींत सारासार विचार करून पाहतां खोटें बोलण्यापेक्षां खरें बोलण्यापासून अधिक फायदा होतो, असें अनुभवावरून आढळून आलें असल्याकारणानें मनुष्याची अधिक फायद्यासाठीं खरें बोलण्याकडे प्रवृत्ति होते, असा दुसऱ्या पक्षाच्या ह्मणण्यांतील अभिप्राय होय.

हे दोन्ही पक्ष आपल्या इकडील शास्त्रांतही मधून मधून उपलब्ध होतात. मीमांसा, धर्मशास्त्र, वगैरे संबंधींच्या ग्रंथांतून अमुक कर्म अदृष्टफल आहे, व अमुक दृष्टफल आहे, असे उल्लेख आढळतात. ह्मणजे त्या कर्माचें फल अदृष्ट आहे तरी पण ज्या अर्थीं शास्त्रानें तें सांगितलें आहे त्या अर्थीं तें केलेंच पाहिजे, व दुसऱ्या एका कर्माचें फल काय होणार हें दिसत आहे ह्मणून त्या फलासाठीं तें कर्म केलें पाहिजे, असे दोन पक्ष आपल्यांतही आहेत. परंतु आपल्यामध्यें दृष्टफलवादी (Utilitarian) लोकांच्या मतांचा प्रसार

कधींच फारसा झालेला नाहीं. कर्मापासून प्राप्त होणाऱ्या फलाची इच्छा मनांत न धरितां तें आपलें कर्तव्यकर्म आहे ह्मणून तें करावयाचें अशा भावार्थाचा 'अनाश्रितः कर्मफलम्' इत्यादि भगवद्गीतेंतील वचनांतून जो उपदेश केलेला आढळतो, त्याचेंच प्रावल्य हिंदुलोकांच्या मनावर जास्त आहे, असें त्यांच्या धार्मिक व लौकिक आचरणावरून अगदीं स्पष्ट होतें. परंतु पाश्चात्य लोकांमध्यें दृष्टफलवादी मंडळींचा भरणा विशेष. व याच मताच्या अनुरोधानें त्यांचीं बहुतेक कृत्यें घडत असतात, असें वेळोवेळीं आपणास दिसून येतें.

रिलीफ कामें काढण्यांतील मूळचे हेतु काय असावेत या प्रश्नाविषयीं चर्चा करतांना वरील विचार लक्षांत बाळगणें जरूर आहे. अन्नावांचून लोक उपाशी मरूं लागले तर त्यांना अन्न देऊन त्यांचे प्राण वांचवावेत अशी स्वाभाविक इच्छा मनुष्याच्या मनांत उत्पन्न होते. व त्याप्रमाणें तो गरिबांना अन्नदानही करितो. परंतु गरीबांना अन्न दिल्यापासून मी मोठा धार्मिक आहें अशी माझी लोकांत प्रख्याति होईल, लोक माझी स्तुति गातील, व ईश्वर अस्तित्वांत असेल तर त्याच्या घरीं मला पुण्य लागेल, इत्यादि अन्नदानापासून होणारे फायदेही कित्येकांना दिसतात. आणि त्यामुळें ते गरीबांना अन्न वांटतात. किंवा तिसरा असा ही एक वर्ग मानितां येईल कीं, ज्यांच्या मनांत वरील दोन्ही प्रकारचे विचार एकदम येऊन ते गरिबांना अन्न देण्याला प्रवृत्त होतात. परंतु हे सामान्य लोकांच्या नीतीचे नियम होत. हे राजाच्या नीतीशीं कितपत जुळतील ह्याची शंकाच आहे. उदाहरणार्थ, हल्लींचीं रिलीफ कामें काढण्याविषयीं आपल्या सरकारची प्रवृत्ति कां होते याचा आपण विचार करूं लागल्यास सरकारच्या मनांत तसें करण्याबद्दल स्वाभाविक स्फूर्ति (Intuition) होते असें आपल्याला कधींही ह्मणतां येणार नाहीं. कारण हल्लीं जसें आपलें सरकार आहे तसें सरकार घेतल्यास त्यांच्या ठिकाणीं आधीं मन या वस्तूचाच जर पूर्ण अभाव असतो, तर मग तेथें मनांतील स्वाभाविक स्फूर्ति तरी कोठून संभवणार ? पूर्वींचे आपले राजे ह्मटले ह्मणजे स्वतंत्र एक एक व्यक्ति असत.

त्यामुळें त्यांच्या मनांत स्वाभाविक स्फूर्ति उत्पन्न होणें शक्य होतें. परंतु हल्लीचें आपलें सरकार म्हटलें म्हणजे एक व्हाईसरॉय आणि त्यांचे दहा पांच कौन्सिलर मिळून झालेलें असतें. अशा या अनेक व्यक्ति मिळून बनलेलें जें एक सरकार त्या सरकारचें एक निराळें मन कोठें प्रसिद्ध आहे काय? व जर दहा पांच असामी मिळून बनलेल्या सरकारचें एक निराळें मन म्हणून प्रसिद्ध नाहीं, तर मग त्या मनांत उत्पन्न होणारी स्वाभाविक स्फूर्ति तरी कोठून संभवणार? पण याशिवाय प्रत्यक्ष प्रमाणानेंही असें उघड सिद्ध होत आहे कीं, सरकार रिलीफचीं कामें काढण्याला स्वाभाविक स्फूर्तीनें प्रवृत्त होत नाहीं. आपण असें पाहतों कीं, दुष्काळाच्या कायद्यांत रिलीफ कामें काढावीं असें कलम असल्यामुळें सरकार तीं कामें काढतें. आतां कायदा जो केलेला असतो तो स्वाभाविक स्फूर्तीनें केलेला असतो असें कधींही म्हणतां यावयाचें नाहीं. अमुक केल्यापासून तोटा आहे आणि अमुक केल्यापासून फायदा आहे म्हणून अमुक करूं नये आणि अमुक करावें, अशा पद्धतीच्या विचारानें कायदेकौन्सिलचे मेंबर कायदा तयार करीत असतात. तेव्हां असल्या कायद्यांत सांगितलेलें रिलीफ कामें काढण्याचें कृत्य अर्थात् सहेतुक आणि कांहीं तरी फलाच्या आकांक्षेनेंच सांगितलेलें असें असलें पाहिजे. 'दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे। देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्विकं स्मृतम्॥' अशा प्रकारचें रिलीफ कामावरील अन्नदान खात्रीनें नव्हे, हें त्यावरून उघड होत आहे. तेव्हां कोणत्याही फलाची आकांक्षा मनांत न धरितां सरकार रिलीफ कामावर खर्च करीत आहे असें कोणालाही म्हणतां यावयाचें नाहीं, हें सिद्ध झालें.

आतां जर सरकारच्या मनांत फलाची आकांक्षा आहे, तर ती कोणत्या फलाची आकांक्षा असली पाहिजे हा प्रश्न आपणापुढें येतो. पण येथें कोणी अशी शंका काढील कीं, ज्या सरकारनें बदरीकेदारपासून रामेश्वरपर्यंत आणि द्वारकेपासून जगन्नाथपर्यंत सर्व हिंदुस्थान पादाक्रांत केलें आहे त्या सरकारला आणखी कोणत्या फलाची आकांक्षा असूं शकणार आहे? पण ही

शंका काढणारांना राजांच्या काळजावर ज्या काळज्या रात्रंदिवस चोंची मारीत असतात त्यांची मुळींच कल्पना नसावी असें दिसतें. राज्य मिळालें नाहीं तोंपर्यंत तें मिळेल कसें आणि मिळाल्यानंतर तें टिकेल कसें, या चिंता राजाच्या मनाला (त्याचें राज्य जाऊन तो निश्चित होईपर्यंत) कधींही सोडीत नाहींत. तेव्हां राज्यपदाधिरूढ लोकांनाही ज्याची आकांक्षा करावी लागते अशीं कांहीं फलें आहेत. राजांनीं राज्य संपादन केल्यानंतरही तें कायम राहण्यासाठीं त्यांना कित्येक गोष्टी कराव्या लागतात. राजा नवीन राज्य जिंकतांना न्याय अन्यायाकडे फारसें पाहत नाहीं. पण राज्य जिंकल्यानंतर तें टिकविण्यासाठीं त्याला न्यायाच्या अदालती उघडाव्या लागतात. व त्याच कारणासाठीं रिलीफ कामें उघडण्याचीही अवश्यकता त्याच्यावर येऊन पडते.

राज्यावर जसे बाहेरून शत्रु येतात तसे आंतूनही ते उत्पन्न होतात. त्या आंतील शत्रूंपैकीं भूक हा एक अतिशय भयंकर शत्रु आहे. प्रत्येकाला भूक लागते. पण तिचें समाधान करण्याचें साधन बहुतेकांपाशीं ज्या दिवसांत असतें त्या दिवसांत तिचें भयंकर स्वरूप दृष्टोत्पत्तीस येत नाहीं. परंतु दुष्काळाच्या वेळीं त्या सुसरीचे दांत किती तीक्ष्ण आहेत याचा अनुभव येऊं लागतो. प्रत्येकाची भूक निरानिराळी घेतली तर ती इतकी भयंकर नसते. परंतु शेंकडों, हजारों, किंबहुना, लाखों बुभुक्षित लोकांची भूक एकत्र करून पाहिली तर ती अत्यंत उग्र, असह्य, आणि भयप्रद अशी भासल्यावांचून कधींही राहणार नाहीं. ही समष्टिरूप क्षुधादेवता अशा वेळीं फारच भेसूर स्वरूप धारण करिते. डोळे खोल गेलेले, गालफडें बसलेलीं, दांतांच्या कवळया बाहेर आलेल्या, झिंज्या अस्ताव्यस्त सोडलेल्या, पोटाला भाकाळ्या पडलेल्या, पाठीचीं हाडें बाहेर निघालेलीं, नखें वाढलेलीं, कंबर वांकलेली, हातपायांच्या काड्या झालेल्या, पावलें रक्तबंबाळ झालेलीं, सर्वांगावर वाकळा पांघरलेल्या, गळ्यांत झोळी घातलेली, आणि हातांत फुटकें खापर किंवा धडकी करवंटी घेतलेली, अशें

अकाळविक्राळ स्वरूप धारण करून ही समष्टिरूपी क्षुधादेवता जिकडे तिकडे सैरावैरा धावूं लागते. व ती वखवखलेली देवता आपल्यापुढें जें येईल तें भक्षिण्यासाठीं आपला जबडा पसरून हें खाऊं कीं तें खाऊं असें करीत जेव्हां श्रीमंतांच्या दारावर धक्के मारूं लागते तेव्हां तिला पाहून कोणाची पांचावर धारण बसणार नाहीं ? व कोणाच्या अंगावर शहारे उभे रहणार नाहींत ? ही क्षुधादेवता आतां मला खाऊन टाकील कीं काय अशी भीति प्रत्येक श्रीमंताच्या मनाला वाटूं लागते; व ज्याअर्थीं राजा हा सर्व श्रीमंतांतील श्रीमंत त्याअर्थीं या क्षुधादेवीची त्याला सर्वांत अतिशय धास्ती घेऊन पडते. आणि हिच्या तावडींतून आतां मी कसा सुटतों या विचारानें अंतर्यामीं थरथर कांपत तो तिच्या शांतवनार्थ तिच्या घशांत कोट्यावधि रुपये ओतण्याला तयार होतो. प्रत्येक गरीबाची भूक त्याच्या झोंपडीच्या पडक्या भिंतींच्या आंत आहे तोंपर्यंत ठीक आहे. पण सर्व गरीबांची भूक रस्त्यावर येऊन उभी राहिली आणि ओरडूं लागली ह्मणजे मात्र ती काय करील आणि काय न करील याचा नेम नाहीं. राज्यावर आलेलें परचक्र पुरवेल, पण राज्यांत उत्पन्न झालेली भूक पुरवणार नाहीं. शत्रूच्या सैन्याला अन्नसामग्री ज्या प्रमाणानें ज्यास्त त्या प्रमाणानें तें सैन्य ज्यास्त भयंकर. परंतु भुकेची गोष्ट त्याच्या अगदीं उलट आहे. कारण भुकेला अन्नसामग्री ज्या प्रमाणानें कमी त्या प्रमाणानें ती अधिक भयंकर होते. पाण्यानें सर्व अग्नि विझतात, परंतु वडवाग्नि हा पाण्यानें न विझतां उलट वृद्धिंगतच होतो; त्याप्रमाणेंच अन्नसामग्रीच्या कमतरपणामुळें जरी सर्वांचा जोर कमी होतो तरी या क्षुधारूपी रिपूला त्यामुळें कमजोरपणा न येतां उलट त्याचा जोर अधिकच वृद्धिंगत होतो. असा हा विलक्षण प्रकारचा रिपु उत्पन्न झाला ह्मणजे तो प्रथमतः मुख्य किल्ल्याच्या बाहेरच्या बुरुजांच्या रांगांवर हल्ले करतो, व एक एक बुरुज हस्तगत करीत करीत तो अखेरीस मुख्य किल्ल्यापुढें मोरचे बांधून उभा राहतो. भिकारी लोक भीक मागून पोट भरेनासें झालें ह्मणजे साधारण

श्रीमंतांचीं घरें फोडूं लागतात, व तेवढयानेंही पोट जळत नाहीं असें झालें म्हणजे ते बड्या श्रीमंतांचे किल्ले फोडूं लागतात. अशा रीतीनें भुकेपासून राज्यांत चोऱ्यामाऱ्या आणि बंडाळी उपस्थित होऊं लागतात. व त्यांचा जर योग्य बंदोबस्त केला नाहीं तर त्यापासून अखेरीस राज्याला धोका येण्याचा संभव असतो. ह्मणून स्वसंरक्षणासाठींच राजांना या क्षुधादेवीची तृप्ति करावी लागते, व हें एक राजांचें कर्तव्यकर्म होऊन बसतें. ज्याप्रमाणें परशत्रूपासून आपल्या राज्याचें रक्षण करण्यासाठीं राजाला लष्करी खात्याकडे कांहीं खर्च करावा लागतो, त्याप्रमाणेंच या क्षुधारूपी शत्रूपासून आपल्या राज्याचें रक्षण करण्यासाठीं त्यानें गरीब लोकांना अन्न देण्याच्या कामीं कांहीं पैसे खर्च करणें जरूर असतें. त्यांत तो कांहीं परोपकार करतो किंवा लोकांवर दया करतो अशी मुळींच गोष्ट नाहीं. त्यानें कितीही पैसे खर्च केले तरी ते स्वार्थासाठींच होत, परार्थासाठीं नव्हेत, हें अगदीं उघड आहे.

वरील सामान्य विवेचनावरून हें लक्षांत येईलच कीं, रिलीफ कामें काढण्यांत आपलें सरकारही ज्या फलाची आकांक्षा करीत असतें तें फल ह्मटलें ह्मणजे स्वराज्यसंरक्षण हें होय. व दुर्भिक्षासारख्या संकटसमयीं चोऱ्यामाऱ्या आणि बंडाळी यांजपासून स्वराज्यसंरक्षण नीट रीतीनें व्हावें या उद्देशानेंच रिलीफसारखीं कामें काढलेलीं असलीं पाहिजेत. अन्नासाठीं हापापलेलीं जिवंत भूतें आपल्या राजधानीच्या रस्तोरस्तीं आणि गल्लोगल्लीं भटकण्यापेक्षां, चुकारपणा करीत आणि गमतच कां होईनात, रिलीफ कामावर एकत्र कोंडून राहिलीं तरी त्यांत फायदा आहे, ही गोष्ट कोणाच्याही ध्यानांत आल्यावांचून राहणार नाहीं.

एक नवीन कारखाना.

एका बातमीपत्रांतील पुढील मजकूर वाचकांस मनोरंजक वाटल्यावांचून राहणार नाहीं असें समजून तोच आज आह्मी आपल्या वाचकांपुढें मांडीत आहों.

"+++++++++ मलातें मुळींच खरें वाटेना. मी आपल्या मित्राच्या बोलण्यावर कधींच अविश्वास केला नव्हता. पण या कारखान्याच्या बाबतींत तो अगदीं निव्वळ थाप मारतो आहे असें मला वाटलें. कांहीं केल्यानें माझी खात्री होईना. तेव्हां रामभाऊ मला ह्मणाले, 'असें कशाला पाहिजे? तुह्मी प्रत्यक्ष तेथें जाऊन पहा ह्मणजे झालें.' ही गोष्ट मला पसंत पडली आणि मी तो कारखाना पाहण्यासाटीं लागलाच निघालों.

रामभाऊंनीं सांगितलेल्या खुणेप्रमाणें शोध करीत करीत मी सदर बाजारांतून चाललों असतां एकाएकीं एक विस्तीर्ण आणि भव्य साइनबोर्ड (पाटी) माझ्या दृष्टीस पडला. त्याच्यावर सभ्य गृहस्थ तयार करण्याचा कारखाना अशीं अक्षरें कोरलेलीं होतीं. तीं पाहून रामभाऊंनीं थाप मारली नाही एवढा माझी खात्री झाली; पण ही पाटी लावणारे कारखानेवाले सभ्य गृहस्थ तयार करून देण्याविषयींची थाप मारीत नाहींत याबद्दल माझी खात्री होईना. तरी पण एकाएकीं त्या कारखानेवाल्यांची कांहीं लबाडी असावी असें मानण्याचेंही मला धैर्य होईना. त्या साईनबोर्डकडे पाहून मी आश्चर्यचकित झालों आणि आपल्या मनांत ह्मटलें, 'काय? ह्या विसाव्या शतकांत सभ्य गृहस्थ करण्याचीं देखील यंत्रें निघालीं आहेत काय?' पण हें शक्य कसें होईल, याबद्दल फिरून मनाला शंका वाटण्यास सुरवात झाली. त्या शंकेचें समाधान सभ्य गृहस्थ तयार करण्याची यांत्रिकरचना आपण प्रत्यक्ष

डोळ्यानें पाहिल्यावांचून व्हावयाचें नाहीं असें समजून मीं कारखान्यांत जाण्याचा निश्चय केला.

कारखान्याच्या दरवाज्याशीं जातों तों मला एका खाजगी संत्र्यानें मज्जाव केला, तेव्हां रुप्याच्या एका वर्तुळाकृति लहानशा तुकड्यावर आपल्या राणी सरकारचें कोरलेलें एक चित्र माझ्यापाशीं होतें तें मीं त्याला नजर केलें. त्याचा त्यानें अतिशय राजनिष्ठेनें आणि स्वामिभक्तीनें स्वीकार केला. व मज्जाव करते वेळीं रुंद केलेली छाती किंचित् आकुंचित करून तो मला ह्मणाला, 'येथें सभ्य गृहस्थ कसा बनविला जातो त्याची कृति पाहून ती कदाचित् कोणी बाहेर फोडील ह्मणून पाहिजे त्याला आंत जाण्याची परवानगी नसते. याच कारखान्यांत तयार होऊन गेलेले एक सभ्य गृहस्थ + + नंबरच्या बंगल्यांत राहतात. त्यांची चिठ्ठी आणल्यावांचून कोणाला आंत सोडण्याचा हुकूम नाहीं. पण तुह्मी आंत जा. कांहीं हरकत नाहीं.' सभ्य गृहस्थ बनविण्याच्या कारखान्याच्या दारावर असलेल्या त्या सभ्य गृहस्थाचें वर्तन पाहून मला फार आश्चर्य वाटलें !

मी आंत जाऊन पाहिलें तेव्हां त्या कारखान्याचा अवाढव्यपणा पाहून तर मी अगदीं थक्क झालों. कारखान्याचें काम फारच विस्तीर्ण होतें. त्याच्या दोन बाजूला दोन मोठाले दरवाजे होते. एकांतून कच्चा माल कारखान्यांत येत असे. व तेथील कृतीनें त्याचा सभ्य गृहस्थ बनला ह्मणजे तो गाडींत घालून दुसऱ्या दरवाज्यानें बाहेर पाठविण्यांत येत असे. कापसाचीं बोंडें सुताच्या गिरणींतील यंत्रांत गेलीं ह्मणजे त्यांचें जसें सूत होऊन बाहेर पडतें त्याप्रमाणें मी जर एखाद्या यंत्रांत सांपडलों तर सभ्य गृहस्थ होऊनच बाहेर पडेन, अशी मला फार भीति वाटत होती. ह्मणून मी बाहेरून बाहेरूनच प्रेक्षण करीत होतों. इतक्यांत त्या कंपनीचा मुख्य म्यानेजर कोठें आसपास होता.त्याची नजर माझ्यावर गेली, तेव्हां तो धांवत मजजवळ येऊन ह्मणाला, 'काय, तात्या, तुह्मांला जंटल्मन व्हावयाचें आहे काय ?' या प्रश्नाचें मी उत्तर देणार,

इतक्यांत कच्चा मालाचे बोजे उचलून कारखान्यांत नेऊन टाक-ण्याचें काम ज्यांच्याकडे होतें असे चार पांच कुली माझ्या जवळ येऊन मला उचलूं लागले. आतां हे मला कोठल्या तरी एंजिन-मध्यें नेऊन घालणार हें खास, आणि आतां सभ्य गृहस्थ होण्याचें आपल्या कपाळचें कांहीं केल्यानें चुकत नाहीं, असें वाटून मी अगदीं गयावया करूं लागलों; व त्या म्यानेजरच्या पायां पडून त्याला ह्मटलें कीं 'मी सभ्य गृहस्थ होण्यासाठीं आलों नाहीं, मला उचलून नेऊं पाहणाऱ्या या सभ्य गृहस्थांच्या हातून जर आपण माझी सुटका कराल तर आपले मजवर फार आभार होतील.' तो म्यानेजर सभ्य गृहस्थ होता. पण तो त्या कारखान्यांत तयार झालेला नव्हता. तो घरगुती रीतीनें तयार झालेला होता. ह्मणून त्याला माझी करुणा आली, व त्यानें माझ्या भोंवती जमलेल्या घाटी हमालांना दुसऱ्या कामाला जावयास सांगितलें. नंतर मी म्यानेजर साहेबांस सांगितलें कीं, 'मी स्वतः सभ्य गृहस्थ व्हा-वयास आलों नाहीं, परंतु दुसरे लोक येथें सभ्य गृहस्थ कसे बनविण्यांत येतात त्याची कृति जर पहावयास मिळेल तर ती पाह-ण्यासाठीं मी येथें आलों आहे.' म्यानेजर ह्मणाले, 'चला या माझ्या बरोबर. मी तुह्मांला सर्व गिरणी दाखवितों.'

असें बोलून आह्मी दोघे चालूं लागलों. म्यानेजर साहेब फारच मोकळ्या मनाचे दिसले. ह्मणून मी त्यांस आपल्या शंका स्पष्टपणें विचारण्याची सुरवात केली. 'माझी पहिली शंका अशी आहे कीं,' मी विचारिलें, 'यांत्रिक सामर्थ्यानें सभ्य गृहस्थ कसा तयार करतां येईल?' 'कां बरें?' ते ह्मणाले, 'ऑक्सिजन आणि हैड्रोजन यांच्यापासून पाणी होतें असें आपल्याला कळल्या-वर आपल्याला पाणी तयार करतां यावयाचें नाहीं काय? साबणा चे किंवा सोडावॉटरचे घटकावयव काय आहेत हें कळलें ह्मणजे ज्याप्रमाणें त्यांचे कारखाने काढितां येतात, त्याप्रमाणें सभ्य गृ-हस्थाचे घटकावयव कळल्यानंतर सभ्य गृहस्थ तयार करण्याचा कारखाना काढतां येणें कां शक्य नाहीं? कोणताही माल उत्तम

प्रकारचा तयार होण्याला त्यांत घटकद्रव्यें कोणकोणतीं असावीं आणि तीं कोणत्या प्रमाणानें असावीं, हें कळणें फार जरूरीचें आहे. व सभ्य गृहस्थ तयार करण्याच्या बाबतींत तर या गोष्टीकडे विशेष लक्ष द्यावें लागतें. व हें फार खर्चाचें काम आहे. ज्या ज्या संस्थांतून सभ्य गृहस्थांचा उपयोग करण्यांत येतो त्या त्या सर्व ठिकाणीं जाऊन सभ्य गृहस्थांच्या अंगीं काय काय गुण असतात, हें बारकाईनें पाहून त्यावरून आह्मी हल्लींची ही कृति ठरविली आहे. क्लबांत आणि सभांत, घरीं आणि कचेरींत, वादविवादाच्या बैठकींत आणि व्याख्यानाच्या ठिकाणीं, मित्रमंडळींत आणि परकीय लोकांत, वेश्यागृहांत आणि कलालाच्या दुकानांत, नाटकगृहांत आणि दरबारांत, घरच्या मेजवान्यांत आणि वेटिंगरूममधील उपहारांत, अशा अनेक प्रसंगीं अनेक सभ्य गृहस्थांच्या अंगचे जे गुण आढळून येतात त्यांवरून उत्तम रसायनशास्त्रवेत्त्यांच्याकडून सभ्य गृहस्थामधील घटकावयव काय काय असावेत हें ठरवून घेऊन नंतर आह्मीं हा कारखाना काढला आहे. आह्मीं सुमारें तीस केमिस्टस् मुद्दाम या कामाकरितां पन्नास वर्षें कामावर लाविले होते. त्यांनीं पुष्कळ एक्सपेरिमेंटस् करून पाहिले. पहिल्यापहिल्यानें तर त्यांनीं जे सभ्य गृहस्थ तयार केले होते, तो माल लोकांच्या अगदींच पसंतीस उतरेना. पुढें त्या केमिस्टस्ना असें आढळून आलें कीं, सभ्य गृहस्थ तयार करण्याचा रांधा करतांना त्यांत स्वाभिमानाचा अर्क जास्त टाकला जातो, त्यामुळें भट्टी बिघडते. ही चूक लक्षांत येऊन आमच्या रसायनशास्त्रवेत्त्यांनीं त्याप्रमाणें दुरुस्ती केली. तरी पण जो माल तयार होई त्यांत एक प्रकारचा चिवटपणा आणि कठिणपणा रहात असे; त्यामुळें आमच्या गिरणींतील सभ्य गृहस्थांचा खप मुंबईसारख्या मोठमोठ्या व्यापाराच्या शहरीं मुळींच होत नसे. तेव्हां अतिशय मऊ सभ्य गृहस्थ बनविण्याकडे आमचें सारें लक्ष लागलें. व पुढें आह्मी कापुस, शेण, चिंध्या, पेंढा, लांकडाचा भूस, या द्रव्यांपासून आपला सभ्य गृहस्थ तयार करूं लागलों. तेव्हां आमचा माल

बाजारांत जरासा पसंत पडूं लागला. व त्याचा थोडा जास्ती खपही होऊं लागला. त्यांतही उत्तरोत्तर आमच्या रसायनशास्त्राच्या गुरुजींनीं सुधारणा करून आज मितीला आमचा कारखाना इतक्या उदयाला आणून सोडला आहे कीं, आमच्या येथल्या सारखा जटल्मन दुसऱ्या कोठेंच तयार होत नाहीं. एवढा वेळपर्यंत मी सांगितलेले शोध हे सभ्य गृहस्थाच्या अंतस्थ रचनेबद्दल होत. परंतु त्याच्या बाह्य स्वरूपांतही अलिकडे आह्मी पुष्कळ सुधारणा केल्या आहेत. पूर्वी अशी एक खोटी कल्पना प्रचलित झालेली होती कीं, सभ्य गृहस्थ हा मनुष्य आहे आणि त्याचा सभ्यपणा हा त्याच्या मनावर अवलंबून असतो. पण ही कल्पना हल्लीं बहुतेक लयाला गेलेली आहे. आणि सभ्यपणाचा मनाशीं कांहीं संबंध आहे असें जर हल्लीं कोणी प्रतिपादन करील तर त्याची मूर्खांत गणना झाल्यावांचून रहाणार नाहीं. हल्लीं सभ्य गृहस्थामध्यें मन हा पदार्थ घातलेला असतो असें कोणीही मानीत नाहीं. सभ्य गृहस्थाचा सभ्यपणा हा केवळ त्याच्या बाह्य स्वरूपावर अवलंबून असतो, असा हल्लींचा सिद्धांत आहे. आणि या सिद्धांतावरच आह्मी सभ्य मनुष्य तयार करण्याची रीत बसविलेली आहे.'

या लांबलचक उत्तरानें माझें फारसें समाधान झालें नाहीं. तरी पण दुसऱ्या शंकांचें समाधान करून घेण्याची मला विशेष उत्कंठा असल्यामुळें मी म्यानेजर साहेबांस पुन्हां असें विचारिलें कीं, 'तुमच्या कारखान्याला कच्च्या मालाचा पुरवठा कसा होतो? कागदाच्या गिरणीला गवत, पेंढा व फाटके कागद लागतात. कांचेच्या कारखान्याला फुटक्या कांचा गोळा कराव्या लागतात. व साखरेच्या कारखान्यासाठीं गुरांचीं हाडकें वेंचावीं लागतात. त्याप्रमाणें तुमच्या कारखान्यांत जो कच्चा माल लागतो, तो तुह्मी कोठून पैदा करितां?' यावर म्यानेजरनीं उत्तर दिलें कीं, 'कच्चा माल गोळा करण्यासाठीं आह्मांला मुळींच बाहेर जावें लागत नाहीं. येथें आपल्या पायानें चालत आलेला कच्चा माल रोजच्या रोज तयार होऊन बाहेर कसा पडेल याचीच आह्मांला काळजी असते.

इतकें पुष्कळ काम नेहमीं आमच्याकडे कसें येतें याचें कारण मीं तुह्मांला सांगतों. अलीकडे सरकारनें आपल्या पैशाच्या पिशवीचा गळा अतिशय दावून धरला आहे, आणि किताबाच्या पिशवीचा दोरा अतिशय ढिला सोडला आहे; त्यामुळें सरकारपासून लोकांना फुकट पदव्या मात्र मिळतात, परंतु त्या पदव्यांची खरी योग्यता राखण्याला लागणारे पैसे सरकारांतून मिळत नाहींत. त्यामुळें ज्याला ज्याला ह्मणून पदवी मिळते, मग ती कितीका क्षुल्लक असेना, त्याला त्याला कोरडा दिखाऊ भपका करावा असें वाटतें. शिवाय आज चार वर्षें हिंदुस्थानांत प्लेग असल्यामुळें प्लेगच्या वेळीं युरोपियन अधिकाऱ्यांना पगार वांटून सरकारचे पैसे खर्च झाल्यामुळें सरकारनें नेटिवांना बऱ्याच पदव्या दिल्या आहेत. शिवाय अशी एक गोष्ट आहे कीं, सरकारचा स्वतःच्या कर्तबगारीवर फार थोडा भरवंसा असल्यामुळें कीं काय कोण जाणें, अलीकडे सरकारची जरा कोणी तरफदारी केली कीं त्याला पदवी मिळाली ह्मणून समजावेंच. सरकार दुसऱ्याच्या पाठबळासाठीं आणि स्तुतीसाठीं इतकें भुकेलेलें पूर्वीं कधींच नव्हतें. त्यामुळें अलिकडे पदव्या फार स्वस्त झाल्या आहेत. व त्या बहुधा अयोग्य मनुष्यांच्याच वांट्याला येत आहेत. ज्यांच्या अंगांत मोठेपणाचे कांहीं देखील गुण नसतात, पण ज्यांनीं एखादे वेळीं सहज कोठें एखादी गुप्त गोष्ट कोणाच्या कानांत सांगितली असेल, किंवा सरकारच्या वतीनें एखादें पुस्तक लिहिलें असेल, किंवा प्लेगमध्यें सरकारचें फुकट, आणि लोकांचें विकत, काम केलें असेल, ते एखादे दिवशीं अंथरुणांतून उठून जागे होऊन पाहतात तों त्यांना असें आढळून येतें कीं, त्यांच्यापैकीं कोणी रावबहादूर झाले आहेत, कोणी ऑनरेबल झाले आहेत, कोणी जे. पी. झाले आहेत, व कोणी खान बहादुर झाले आहेत. अशा प्रकारें अयोग्य माणसांवर एकदम या पदव्यांचा बोजा येऊन पडला ह्मणजे ते अगदीं भांबावून जातात. व आतां आपल्याला सभ्य गृहस्थ झालें पाहिजे असें त्यांस वाटूं लागतें. व ते सर्व लोक सभ्य गृहस्थ होण्यासाठीं आमच्या

कारखान्यांत येतात. तेव्हां जोपर्यंत हिंदुस्थानांत प्लेग आहे, व इनॉक्यूलेशन हा जोंपर्यंत त्याचा उपाय ह्मणून मानला जात आहे, व त्यामुळें जोंपर्यंत गचाळ आणि अयोग्य लोकांना पैशाच्या ऐवजीं पदव्या मिळत आहेत, तोंपर्यंत तरी निदान आमच्या गिरणीला कच्च्या मालाचा तोटा पडणार नाहीं, अशी माझी समजूत आहे. मात्र सरकारच्या हस्तें आमच्या या कारखान्याला उत्तेजन मिळत आहे ही गोष्ट तुह्मी बाहेर फोडूं नका. नाहीं तर पैशाच्या अडचणींत सांपडलेलें सरकार आमच्या या कारखान्यावर एकादी नवीन 'ड्यूटी' मात्र बसवील. शिवाय आमच्या गिऱ्हाई-कांचा आणखी एक वर्ग आहे. कोणाला कलेक्टरला भेटावयाचें असतें, कोणाला कमिशनरकडे जावयाचें असतें, कोणाला कौन्सिल-रची गांठ घ्यावयाची असते, कोणाला लेव्हीला जावयाचें असतें, किंवा कोणाला बॉलचें बोलावणें असतें. अशीं हजारांचीं हजार कामें असतात. व या नेटिवांना सभ्य गृहस्थांच्या चाली रीति माहित नसल्यामुळें ते सर्व येथें येतात.'

अशा रीतीनें बोलत चाललों असतां आह्मी एका मोठ्या दालना-मध्यें आलों. तेथें कमींत कमी सात आठशें शिंपी काम करीत असलेले मी पाहिले. ते पाहून मला मोठें आश्चर्य वाटलें. व सभ्य गृहस्थ तयार करण्याच्या कारखान्यांत शिंप्यांचें काय काम, आणि काम असलेंच तरी इतके शिंपी कशाला, ह्मणून मी म्यानेजर-साहेबांना प्रश्न विचारला. तेव्हां ते ह्मणाले. 'वः! हाच तर आमच्या कारखान्यांतील मुख्य भाग! हा एक भाग आणि या शिवाय दुसरा एक भाग आहे, हे दोन भाग काय ते आमच्या कारखान्यांत मुख्य.' असें ह्मणून त्यांनीं मला माडीवरील एका भव्य दिवाणखान्यांत नेलें. तेथें चारी बाजूंनीं आरसे लाविलेले होते. व त्या दिवाणखान्यांत ज्या खुर्च्या मांडलेल्या होत्या त्यांपैकीं कांहीं वर कित्येक न्हावी बसलेले होते. त्यांच्याकडे बोट दाखवून म्यानेजर ह्मणाले, 'हे पाहिलेत! या कारागिरांच्या हातून सभ्य गृहस्थ बनला जातो; व बाकी राहिलेला भाग तुह्मी नुकत्याच पाहिलेल्या शिंप्यांकडून पुरा

केला जातो. किरकोळ कामासाठीं दुसऱ्या कारागिरांची गरज लागते. पण मुख्यत्वें करून सभ्य गृहस्थ हे न्हावी आणि शिंपी यांच्या कर्तबगारीचें फळ आहे. न्हावी सभ्य गृहस्थाचा चेहरा गुळगुळीत आणि सुंदर करतो, आणि शिंपी सभ्य गृहस्थाच्या अंगच्या सर्व दुर्गुणांवर पांघरूण घालतो. अहाहा! देवाचे आपल्यावर किती उपकार आहेत कीं, त्यानें न्हावी आणि शिंपी ह्या दोन जिनसा निर्माण केल्या आहेत! आज न्हावी आणि शिंपी नसते तर सभ्य गृहस्थ नसते! आणि जेथें सभ्य गृहस्थ नाहींत तें शहर कसलें? किंवा राष्ट्र कसलें? जगांत न्हावी आणि शिंपी नसते तर जगाची काय भयंकर स्थिति झाली असती! सगळ्यांच्या दाढीमिशा वाढलेल्या आणि सगळे उघडया अंगानें फिरणारे अशी स्थिति झाली असती!

हें आमचें बोलणें चाललें आहे इतक्यांत कांहीं हमालांनीं एक खटारा भरून कच्चा माल आणल्याची वर्दी म्यानेजरास दिली. ती पोंचतांच ते व मी खालीं आलों. खटाऱ्यामध्यें सभ्य गृहस्थ होण्यासाठीं आलेले बरेच लोक एकावर एक आडवे तिडवे घातलेले होते. व घोटाळा होऊं नये ह्मणून प्रत्येक जण कां सभ्य गृहस्थ होत आहे याबद्दल प्रत्येकाच्या गळ्यांत एकेक चिठ्ठी अडकविलेली होती. या चिठ्ठ्यांचा उपयोग, म्यानेजरनें मला असें सांगितलें, न्हाव्याच्या डिपार्टमेंटमध्यें फारसा होत नाहीं, कारण तेथें सगळ्यांची सारखीच हजामत करावयाची असते. परंतु शिंप्यांच्या दालनांत यांची फार जरूर लागते! कारण रावसाहेब झाल्यामुळें जर कोणी सभ्य गृहस्थ होण्यास आला असेल तर त्याचा पोषाख निराळा, रावबहादूर झाल्यामुळें आला असेल तर त्याचा पोषाख निराळा, हायकोर्टाचा वकील ह्मणून आला असेल तर त्याचा पोशाख निराळा, डाक्टर ह्मणून आला असेल तर पोशाख निराळा, जज्य असेल तर पोशाख निराळा, आणि व्यापारी असेल तर पोशाख निराळा. सगळी खुबी काय ती पोशाखांत आहे.

अशा रीतीनें म्यानेजरचें भाषण ऐकून सभ्य गृहस्थ करण्याच्या

कृतीबद्दल मला बरीच कल्पना आली. व नंतर आह्मी दोघेजण जिकडून माल तयार होऊन बाहेर पडतो त्या दरवाजाकडे गेलों. सभ्य गृहस्थ तयार करण्याला अथपासून इतिपर्यंत लागणारें यच्चयावत् सामान म्यानेजरनीं आपल्या कांपाऊंडमध्यें आणून ठेविलें होतें. बुटांचीं दुकानें, घड्याळांचीं दुकानें, हातरुमाल व त्याच्यावर शिंपडावयाचीं विलायती अत्तरें, हातांत धरावयाच्या छड्या गळ्यांतील कॉलर, व डोळ्यांवरील चष्मे, या सर्वांचीं दुकानें, उत्तम ब्रँडीचीं दुकानें, फर्स्टक्लास भाड्याच्या गाड्या, व त्या गाड्यांवर पुढें पाठीमागें बसणारे लिव्हरी घातलेले भाड्याचे नोकर, या सर्व जिनसांचे कारखाने पहात पहात आह्मी दरवाजापाशीं येऊन पोंचलों. त्यावेळीं एक सभ्य गृहस्थ पूर्णपणें तयार होऊन गाडींत घालून बाहेर पाठविण्यांत येत होता. त्याच्यांत कांहीं तरी कमतरपणा राहिला आहे असें म्यानेजरच्या नजरेस येऊन त्यांनीं ती गाडी थांबविली. व त्या सभ्य गृहस्थाला तपासून पाहतां म्यानेजरना असें दिसून आलें कीं, त्याच्यामध्यें खरेपणा, निस्पृहीपणा, स्पष्टवक्तेपणा, स्वाभिमान, स्वदेशभक्ति, इत्यादि पुष्कळच दोष राहिले होते. ते त्यांनीं त्याच्या कानांत फुंकर घालून घालून सर्व बाहेर काढले, आणि मग त्याची गाडी जाऊं दिली. गाडी गेल्यावर म्यानेजर आपल्याशीं पुटपुटले, 'मूर्ख बेटा ही घाण डोक्यांत घेऊन हा कमिशनर साहेबांकडे चाकरी मागण्यासाठीं जात होता! अशानें याला जागा मिळेल काय?' असें म्हणत त्याच्या डोक्यांतून काढलेला खरेपणा, निस्पृहीपणा वगैरे जिन्नसांच्या म्यानेजर साहेब पुड्या करूं लागले. तेव्हां मी त्यांना विचारिलें, याचा तुह्मी काय उपयोग करितां? तेव्हां ते ह्मणाले, हे जिन्नस आमच्या कारखान्यांत मुळींच लागत नाहींत. याचा खप गरिबगुरीब लोकांत मात्र होतो.

यानंतर म्यानेजरनीं मला त्या कारखान्यांतील औषधिसंग्रहालयांत नेलें. व तेथें त्यांनीं मला कित्येक चमत्कारिक औषधि दाखविल्या. स्तुतिपाठाच्या गोळ्यांची एक बाटली दाखवून मला ते ह्मणाले,

यांतील एक गोळी तोंडांत धरून जर कोणी सभ्य गृहस्थ साहेबाकडे जाईल तर सबंध एक तासभर साहेबांची स्तुति करूनही आपल्याला थकवा आला आहे असें त्याला वाटावयाचें नाहीं. व त्या गोळ्यांचा खप स्मारकाची वगैरे धामधुम कोठें चालली असली तर त्या वेळीं अतिशय होतो असें त्यांनीं मला सांगितलें.

असेच आणखीही कित्येक चमत्कार त्यांनीं मला सांगितले व दाखविले. परंतु यांत्रिक पद्धतीवर सभ्य गृहस्थ बनवितां येणें शक्य आहे या चमत्काराबद्दलचें मला सर्वांत अतिशय आश्चर्य वाटलें. व या नवीन शोधानें थक्क होऊन म्यानेजरसाहेबांची रजा घेऊन मी आपल्या घराकडे येण्यासाठीं निघालों."

प्रार्थना.

नुकतीच एक अतिशय महत्वाची सभा भरली होती. व त्या सभेच्या महत्वाच्या मानानें तिच्यांतील सभासदही मोठे दिव्य व विलक्षण पुरुष होते. या सभेच्या अधिनिवेशनासाठीं आकाशरूपी भव्य मंडपाची योजना करण्यांत आली होती. चारी बाजूंनीं इंद्रधनुष्याच्या कमानी लावल्या असल्यामुळें त्या मंडपाला अतिशय शोभा आली होती. आकाशांतून उडत असतांना मध्येंच थकल्यामुळें विश्रांति घेण्याकरितां काळ्याभोर ढगांवर बसलेल्या पक्ष्यांनीं त्यांच्यावर चंचुप्रहार केल्यामुळें त्यांच्या मधून कारंजाच्या ज्या सहस्रावधि धारा मोठ्या सोसाट्यानें उंच उडत होत्या, त्यांच्या योगानें त्या मंडपाच्या सभोंवतालचा प्रदेश अतिशय थंडगार झालेला होता. त्या मंडपाच्या सभोंवार व मधून मधून नक्षत्ररूपी मोत्यांच्या झालरी लटकावून दिलेल्या असल्यामुळें त्या मंडपाला विशेषच प्रेक्षणीयता प्राप्त झालेली होती. विजेच्या प्रकाशानें तो सर्व मंडप प्रज्वलित केलेला होता. अत्यंत मृदु अशा पांढऱ्या

शुभ्र ढगांच्या गाद्या सर्व सभामंडपभर पसरलेल्या होत्या. मध्य-भागीं गारांच्या लहान लहान तुकड्यांनीं एक उंच सिंहासन बनविलेलें होतें, व त्याच्यावर विजेचें तेज प्रतिबिंबित झालेलें असल्यामुळें ते सिंहासन मोठमोठ्या हिऱ्यांचेंच केलेलें आहे कीं काय असा भास होत होता. त्या मुख्य सिंहासनच्या दोन बाजूला अशाच प्रकारच्या लहान लहान आसनांच्या दोन रांगा तयार केलेल्या होत्या.

त्या सभामंडपांतील व्यवस्था ठेवण्याचें काम व कोणाचीं पत्रें, निरोप वगैरे आल्यास तो ज्याला त्याजपाशीं पोंचविण्याचें काम मरुद्गणांकडे होतें. सभा भरण्याला अवकाश होता, म्हणून कांहीं मरुद्गण आपलें मनोरंजन करण्यासाठीं इकडे तिकडे फिरत होते. त्यांतील दोघेजण फिरतां फिरतां एका ढगाच्या अगदीं टोंकाशीं आले. तेथें तो ढग संपून तेथून खालीं अतिशय खोल कडा तुटलेला होता. मनुष्यांनीं तेथून खालतीं पाहिलें असतें तर त्यांना भोंवळ आल्यावांचून खात्रीनें राहिली नसती. त्या ढगाच्या टोंकावरून निर्धास्तपणें खालीं पाय सोडून ते दोघे मरुद्गण तेथें एकमेकाशीं बोलत बसले. त्यावेळीं तेथून एका बाजुला आपली पृथ्वी दिसत होती, तिच्याकडे त्या दोघांचें सहज लक्ष गेलें. तेव्हां तेथील प्रदेशांचें निरीक्षण करतांना त्यांच्या असें दृष्टोत्पत्तीस आलें कीं, अनेक ठिकाणीं अनेक लोक परमेश्वराची प्रार्थना करण्यांत निमग्न झालेले आहेत. तें पाहून त्यांतील एक मरुद्गण सद्गदित अंतःकरणानें म्हणाला, "अहाहा ! हे लोक मोठे पुण्यवान् आहेत ! यांची प्रौढि काय वर्णावी ! परमेश्वराची प्रार्थना करण्यांत हे किती तरी निमग्न झाले आहेत पहा. हे इतके पुण्यवान असून यांना परमेश्वरानें अजून मृत्युलोकांत कसें ठेविलें आहे कोण जाणे. कोणी गुडघे टेकित आहेत, कोणी डोळे मिटीत आहेत, कोणी नाक घाशीत आहेत व कोणी हात जोडीत आहेत ! अहाहा काय ही ह्यांची भक्ति आणि काय हा ह्यांचा भाविकपणा ! अलिकडे जगांत नास्तिक लोक फार झाले आहेत, अशी कोणी येथें कंडी उठविली

आहे, पण ती अगदीं खोटी असली पाहिजे. इतके घट्ट डोळे मि-टून धरणारे लोक जर नास्तिक असतील तर मग भाविक कोणाला ह्मणावयाचें हें निदान मला तरी समजत नाहीं. मला तर हे लोक अतिशय श्रद्धाळू, धार्मिक, दयाळु, आणि विरक्त असे दिसत आहेत !" याच्यावर त्याचा सोबती कांहीं बोलणार, इतक्यांत तिसरा एक मरुद्गण त्यांच्याजवळ येऊन ह्मणाला, "वा ! अजून तुह्मी येथेंच आहां काय ? तिकडे सभेला सुरवात झाली हें तुह्मांला माहित नाहीं कसें ?" हें ऐकून ते दोघेही घाबरून उठले आणि सर्वजण सभामंडपाकडे अतिशय त्वरेनें चालते झाले.

सभेला आधींच सुरवात झालेली होती. तेथें फार मंडळी न-व्हती. निवडक निवडक मंडळीच जमली होती. व त्यांतल्या त्यां-तही प्रमुख ह्मटले तर खिस्त महंमद, झोरअॅस्टर, वगैरे होते. अध्यक्षस्थान परमात्म्यानें स्वीकारिलेलें होतें. व वर सांगितलेली प्रमुख मंडळी अध्यक्षाच्या कानाशीं लागून कांहीं गुप्त खलबतें करण्याच्या कामांत गुंतलेली होती. व त्यांचें मन विचारांत अगदीं गढून गेलें होतें असें दिसत होतें. इतक्यांत एकाएकीं तेथें मोठा गोंगाट ऐकूं येऊं लागला. व वाढतां वाढतां त्याचा कलकलाट अतिशयच वाढला. ह्या सभेंत एकमेकांच्या शेजारीं बसलेल्या मंडळींचें सुद्धां एकमेकांना बोलणें ऐकूं येईनासें झालें. परमात्मा आणि वर सांगितलेली इतर मंडळी जो कांहीं एकांत करीत होते त्याला व्यत्यय आला. परमात्मा स्तब्ध बसला. खिस्ताची मुद्रा त्रासलेली दिसली. आणि महंमद तर आपल्या विचारांत व्यत्यय आला ह्मणून रागानें लाल झाला. व त्यानें मरुद्गणांना विचारिलें, "ही कटकट कोणी चालविली आहे ?" मरुद्गणांनीं तपास काढून अशी बातमी आणिली कीं, हल्लीं पृथ्वीवर ब्रिटिश आणि बोअर या दोघांमध्यें जी लढाई चालली आहे तिच्यामध्यें ब्रिटिश लोकांना जय मिळावा ह्मणून पृथ्वीवरील कांहीं लोक आपल्याकडे प्रार्थना करीत आहेत. "हे कोण जातीचे लोक आहेत,"असा महंमदानें प्रश्न केल्यावरून मरुद्गणापैकीं एकजण ह्मणाला, "महाराज ते कांहीं

आह्मांला ओळखत नाहीं. पण त्यांच्या बाह्य स्वरूपावरून ते तुमच्या-सारखे दिसत आहेत. तेव्हां तुह्मी प्रत्यक्ष त्यांना पाहिलें तर ते कोण जातीचे आहेत हें तुह्मांला कदाचित् कळेल." असें करण्या-विषयीं ख्रिस्तानेंही शिफारस केल्यावरून महंमदानें ज्या ढगाच्या भोंकांतून तो गोंगाट वर येत होता त्यांतून डोकावून खालीं पाहिलें. पण कांहीं वेळानें वर डोकें काढून महंमद ह्मणाला, "बाह्य स्वरूपा-वरून हे कांहींसे माझ्या सारखे दिसतात खरे. पण हे प्रार्थना करीत आहेत किंवा कोणाला शिव्या देत आहेत हें मला कांहींच कळत नाहीं. कारण हे लोक हा गोंगाट कोणत्या भाषेंत करीत असतील तो करोत, ते आरबी भाषेंत बोलत नाहींत हें खास. ख्रिस्त महाराज, तुह्मी तरी जरा यांत डोकें घालून पहा बरें." त्याप्रमाणें ख्रिस्तानें डोकें घालून पाहिलें. व त्या भोंकांतून मान वर काढल्यानंतर ख्रिस्त ह्मणाला, "काय! अजून दोन हजार वर्षें पुरीं झालीं नाहींत तों जगांतील भाषेंत इतका फरक पडावा काय? यांच्या या कलकलाटांत यहुदी किंवा लाटिन् भाषेचें एक अक्षर सुद्धां दिसत नाहीं. जगांतील लोक आपल्या भाषा इतक्या लवकर बदलूं लागले तर मग आम-च्या सारख्या, त्यांनीं मानलेल्या, देवांना निरनिराळ्या भाषांच्या डिक्शनऱ्यांचीं पन्नास कपाटें सुद्धां पुरावयाचीं नाहींत. बॅबिलोनचा टॉवर उभारण्याच्या पूर्वीं सगळ्या लोकांची एक भाषा होती ती वेळ देवांना मोठी सोईस्कार होती. युनिव्हर्सिटींतल्या विद्यार्थ्यां-प्रमाणें देवांनींही दोन दोन तीन तीन भाषा शिकाव्या ह्मणजे याचा अर्थ काय? आपल्याला कांहीं ह्या गोंगाटांतील शब्द उकलत नाहींत. झोरोॲस्टर महाराज, तुह्मी तरी पहा बरें, ही तुमच्या लोकांची प्रार्थना आहे काय." "आमच्या लोकांची प्रार्थना! आणि ती इतक्या उशीरानें!" झोरोॲस्टर तिरस्कारयुक्त मुद्रेनें ह्मणाला, "माझे लोक या कामांत इतके मागें कधींच रहावयाचे नाहीत. लढाई सुरू झाल्याबरोबर पहिली प्रार्थना माझ्या लोकांची आहे. लढाई सुरू झाल्यापासून चार महिन्यांनीं प्रार्थना करण्याची आठवण होण्याइतकें राजनिष्ठेच्या टापटिपीचें अज्ञान

माझ्या लोकांत मुळींच नाहीं. हे मूर्ख आणि आळशी लोक तुमच्या पैकींच कोणाचे तरी असले पाहिजेत. ते तुमचे तुह्मीच ओळखून घ्या." हीं सगळीं संभाषणें ऐकून परमात्म्याला किंचित् हसूं आलें व तो या सर्व घोंटाळ्यांचें निराकरण होण्यासाठीं आपल्या आपणाला सुरवात करण्याच्या बेतांत होता.

इतक्यांत एक मरुद्गण हातांत लखोटा घेऊन सभामंडपांत आला. व त्याजवरील पत्ता वाचीत वाचीत ह्मणाला, "येथें एकेश्वर या नांवाचा देव कोण आहे बुवा? येथें तर कोणी नाहीं." असें म्हणून त्यानें तो लखोटा अध्यक्षाखेरीज करून इतर सर्व जणांना दाखविला, व हा तुमचा आहे काय ह्मणून विचारिलें. परंतु त्या लखोट्याचा धनी कोठेंही सांपडेना. तेव्हां ख्रिस्त ह्मणाला, "अरे तो लखोटा फिरून एकदा माझ्याकडे आण पाहूं." असें ह्मणून तो लखोटा त्याच्या हातांतून घेऊन ख्रिस्त आपल्याशीं म्हणाला, "यांत आहे तरी काय हें मला आधीं पाहूं द्या." असें ह्मणून त्यानें त्या लखोट्यांतील मजकूर पाहिला व नंतर तो ह्मणाला. "हं! हें एक प्रार्थनापत्रच आहे. व इंग्रजांना जय मिळावा ह्मणून यांत प्रार्थना केली आहे. यांतील प्रार्थनेच्या झोंकावरून असें दिसतें कीं, ही माझ्याच लोकांची प्रार्थना असावी; इतकी हुबेहुब ही वठली आहे. शिवाय ही प्रार्थना डोळे मिटून केलेली असली पाहिजे. कारण त्याशिवाय या प्रार्थनेंत इतक्या चुका कशा झाल्या असत्या? तेव्हां हा लखोटा माझाच असेल काय? पण माझें नांव एकेश्वर कोठें आहे? नांवाशिवाय बाकी सर्व माझ्याशीं जुळतें. तेव्हां मला वाटतें माझ्या सारखा कोणी तरी तोतया देव या लोकांना फसवीत असला पाहिजे यांत संशय नाहीं." असें ह्मणून संतापानें तो लखोटा ख्रिस्तानें खालीं फेंकला. तेव्हां परमात्मा तो लखोटा उचलून घेत असलेल्या मरुद्गणाला ह्मणाला, "तुम्हांला सर्वांना मी एकदांच सांगून ठेवितों कीं कोणत्याही देवाच्या नांवानें लखोटे आले तरी ते मला पोंचले ह्मणजे ते त्या त्या देवांना

पोंचल्यासारखेच आहेत. एकेश्वर मीच, ख्रिस्त मीच, महंमद मीच, झोरोॲस्टर मीच, सर्व कांहीं मीच आहें. माझ्या व्यतिरिक्त दुसरें कांहीं नाहीं. कोणाची प्रार्थना कोणत्याही भाषेंत असो, मला ती समजते. मला आरबी येतें, यहुदी येतें, लॅटिन येतें, व फारशीही येतें.आजपर्यंत लोक ज्या ज्या भाषा बोलले व यापुढें बोलतील त्या सर्व भाषा मला समजतात. मला समजत नाहीं असें कांहींही नाहीं.

अशा रीतीनें परमात्म्याचें भाषण चाललें असतां एक मरुद्गण सभामंडपांत येऊन महंमदाकडे वळून ह्मणाला, "महाराज आतांच्या आतां असा चमत्कार झाला कीं, माझ्या पाया खालचा ढग एकाएकीं डळमळूं लागला, व त्याचें कारण काय ह्मणून मी इकडे तिकडे पाहूं लागलों तों माझ्या पायाजवळच त्या ढगाला एक मोठें भोंक पडलें, व त्यांतून एक प्रार्थना एकदम वर घुसली. या प्रार्थना कोणाकडून येतात हें कळण्याला येथें बरीच पंचाईत पडते हें मी नुकतेंच पाहिलें होतें, ह्मणून ती प्रार्थना वर पाठविणारांना मी तेथल्या तेथेंच विचारिलें कीं ही प्रार्थना कोणाची आहे ? तेव्हां ते ह्मणाले, ही मुसलमानांनीं केलेली महंमदाची प्रार्थना आहे. तेव्हां महंमदमहाराज, ती आपण येऊन ऐकावी." नंतर त्या ढगांतील भोंकाजवळ जाऊन महंमद कान लावून ती प्रार्थना ऐकूं लागला. इतक्यांत दुसरा एक मरुद्गण धांवत येऊन महंमदाला ह्मणाला, "महाराज मी उभा होतों तेथील ढगाला भोंक पडून त्यांतून एक प्रार्थना आपल्याकडे येत आहे. ती ऐकावयाला आपण चला." याचें बोलणें संपलें नाहीं तों आणखी दहा पंधरा मरुद्गण धापा टाकित व महंमद कोठें आहे, महंमद कोठें आहे, असें विचारित तेथें आले,व महंमदाला पाहून सांगूं लागले कीं,"महाराज, आमच्या जवळच्या ढगाची तर शुद्ध चाळण झाली आहे. त्याला इतकीं बारीक भोकें पडत चाललीं आहेत कीं त्यांतून आतां किती प्रार्थना वर येत आहेत याचा आह्मांला कांहीं देखील अंदाज लागत नाहीं. तेव्हां आपण तेथें चलावें." या एकावर

एक बातम्या आलेल्या ऐकून महंमद अगदीं गांगरून गेला आणि ह्मणाला, "इतक्या प्रार्थना एकदम आल्या तर त्या ऐकणाऱ्याच्या तरी कशा? देवांना किती कान असतात म्हणून या लोकांना वाटतें कोण जाणे!"

ही धांदल उडालेली पाहून परमात्म्यानें महंमदाला हांक मारून सांगितलें, "तूं स्वस्थ आपल्या जाग्यावर येऊन बैस. एका वेळीं दहा पंधराच काय, पण लक्षावधि प्रार्थना जरी आल्या तरी त्या ऐकण्याला मी समर्थ आहें. आपल्याला प्रार्थनाच पाहिजे आहेत. पण त्या आहेत कोठें? प्रार्थना करणारे लोक हल्लीं इतके दुर्मिळ झाले आहेत कीं—

ज्या मरुद्गणानें पृथ्वीवर चाललेल्या प्रार्थना नुकत्याच पाहिल्याचें वर सांगितलें आहे त्याच्यानें परमात्म्याचें वरील भाषण ऐकवेना, व ह्मणून तो मध्येंच ह्मणाला, "महाराज, आपल्याविरुद्ध बोलण्याचा माझा अधिकार नाहीं, पण मी पृथ्वीवरील देखावा नुकताच पाहिलेला असल्यामुळें माझ्यानें बोलल्यावांचून राहवत नाहीं. महाराज, जेथें जेथें देऊळ, मशीद, आग्यारी, किंवा चर्च ह्मणून आहे, तेथें तेथें हल्लीं अनेक लोक जमून आपली प्रार्थना करीत आहेत. त्यांच्यासारखे पुण्यवान्, पवित्र. आणि दयाळु लोक दुसरे कोठेंही नसतील." "काय! या लोकांना तूं पुण्यवान्, पवित्र आणि दयाळु ह्मणतोस!" परमात्मा ह्मणाला, "या पृथ्वीवरील लोकांचें खरें स्वरूप तुह्मांला कळावयास पाहिजे असेल तर त्या पलीकडच्या समुद्रामध्यें जमिनीचा जो एक त्रिकोणाकृति तुकडा दिसतो आहे त्यांतील एका कोपऱ्यांत काय चाललें आहे तें पहा." तेव्हां तें पाहण्यासाठीं सभेतील सभासद व मरुद्गण वगैरे गेले. तों तेथें इंग्लिश आणि बोअर यांच्यामध्यें चाललेली लढाई त्यांच्या दृष्टीस पडली. व माणसें माणसांची डोकीं उडवितांना त्यांनीं पाहिलीं. ख्रिस्त, महंमद वगैरे सर्व मंडळींच्या अंगावर शहारे आले, व 'हें अघोर कर्म आतां बंद करा' ह्मणून त्यांनीं पुष्कळ ओरडून सांगितलें. पण त्यांच्या सांगण्याकडे तेथें कोणीच लक्ष देईना. व तोफेच्या आवाजापुढें ख्रिस्ताच्या आवाजाचें मुळींच तेज पडेना. शिवाय तेथें रक्ताच्या पाटांच

आणि मेलेल्या माणसांच्या डोक्यांच्या ढिगाची इतकी दुर्गंधि येऊं लागली कीं, तेथें उभें रहाणेंच अशक्य झालें. तरी पण खिस्त वगैरे ‘ लेंकरांनों, भांडूं नका ’ असा उपदेश करीत उभे होतेच. इतक्यांत अगदीं नवीन शोध करून काढलेल्या एका तोफेचा गोळा इतका उंच उडाला कीं तो फुटून त्यांतील चाकू, कातऱ्या आपल्या अंगावर येऊन आपल्याला जखमा करतात कीं काय अशी सर्वांना भीति वाटली. व त्यामुळें सर्व मरुद्गण वगैरे मंडळी धांवत धांवत माघारी आली. तेव्हां परमात्म्यानें त्यांना विचारिलें, ‘ कां, झाली खात्री ? ’ व त्यानंतर फिरून परमात्मा ह्मणाला, “ अहो त्या प्रार्थनांवरून या लोकांना पवित्र ह्मणणें किती चुकीचें आहे हें आतां तुमच्या लक्षांत आलेंच आहे. या प्रार्थनांत कांहींच अर्थ नाहीं. हे लोक या प्रार्थना देवासाठीं करीत नाहींत, तर आपल्या राजासाठीं करीत आहेत; भक्तीनें करीत नाहींत, तर भीतिनें करीत आहेत. त्यांनीं दिवसांतून दोनदा संध्या करावी, किंवा तीनदा निमाज पढावा, किंवा आठवड्यांतून एकदा तरी प्रार्थना करावी ह्मणून ठरविलेलें आहे. परंतु त्या ठरावाप्रमाणें हजारांतून एकजण वागत असेल तर शपथ ! आणि तेच लोक आतां दिवसांतून दहा वेळ प्रार्थना करीत आहेत. तेव्हां अशा लोकांना भाविक कसें ह्मणावें ? शिवाय हे लोक प्रार्थनेसाठीं जमतात, तेव्हां तरी ते आपल्या पापाचीं चिन्हें आपल्यापासून दूर ठेवितात काय ? नाहीं. प्रार्थना करण्यासाठीं जमलेल्या डाव्या बाजूच्या याच मेळ्याकडे पहा ! एकाच्या खिशांत चोरीचे पैसे आहेत. दुसऱ्याच्या जिभेवर असत्य भाषणाचे डाग पडलेले आहेत. तिसऱ्याच्या गालावर त्याच्या वेश्येनें घेतलेल्या चुंबनाचा छाप स्पष्ट दिसत आहे. त्या चौथ्याच्या तोंडाला शराबची दुर्गंधि येत आहे. त्या इसमाच्या हाताला निरपराधी माणसाच्या रक्ताचे डाग पडलेले आहेत. आणि त्याच्या पलीकडील इसमाच्या अंगावर लाचाच्या पैशांनीं विकत घेतलेला दुपेटा आहे. हे लोक देवची प्रार्थना करणार होय ! पातकाच्या सर्व चिन्हांनीं नखशिखान्त नटलेले जे लोक त्यांची प्रार्थना कोण

ऐकेल ! यांच्या पातकांपासून देवांनाही भय वाटल्यावांचून रहाणार नाहीं. आपल्या ह्या वरकरणी प्रार्थनांपासून देवाच्या घरीं कांहीं फायदा होणार नाहीं हें या प्रार्थना करणारांपैकीं पुष्कळ जण समजून आहेत. पण त्यांना देवाच्या घरचा फायदा नकोच आहे. राजाच्या घरचा फायदा मिळाला ह्मणजे त्यांचें काम झालें. त्यांच्या या प्रार्थना पदव्यांसाठीं आहेत. पण देवाच्या घरीं पदव्या कोठच्या ? एखाद्या गलबताप्रमाणें वारा लागेल तशी पाठ फिरविणारे हे तोंड-पुजे लोक आपल्या तोंडपुजेपणानें जसे राजांना फजवितात तसे ते आपल्या प्रार्थनांनीं देवांनाही कदाचित् फसवूं पहात असतील. पण राजांमध्यें आणि देवांमध्यें पुष्कळ अंतर आहे, हें त्यांनीं लक्षांत बाळगलें पाहिजे. बरें, इंग्रजांचा जय व्हावा अशी हे लोक प्रार्थना करितात, ह्मणजे अर्थात बोअर लोकांचा पराजय होऊन ते मरावे अशी हे प्रार्थना करतात असें होतें. पण त्या बिचाऱ्या बोअर लोकांनीं मरावें अशी प्रार्थना करण्याइतकें त्यांनीं यांचें काय बरें वाईट केलें आहे ? त्यांनीं यांच्यावर कधीं जबर कर बसाविले आहेत ? किंवा यांच्या बायकांवर बलात्कार केले आहेत ? किंवा कधीं यांना गोळ्या घालून त्यांनीं मारिलें आहे ! असें कांहीं एक नसतांना त्या बोअर लोकांनीं मरावे अशी प्रार्थना कांहीं मनुष्यांनीं देवापाशीं करावी यांत या लोकांचा नीचपणा किती आहे तो दिसून येत नाहीं काय ? मनुष्यानें राजानिष्ठ असलें पाहिजे. ' नाविष्णुः पृथिवीपतिः ' हें वचन मचि लिहून ठेविलेलें आहे. पण राजनिष्ठेबरोबरच दुसऱ्याही कांहीं चांगल्या गोष्टी जगांत वास्तव्य करीत आहेत, हें मनुष्यांनीं विसरतां कामा नये. जगांतील मनुष्यांचें दुःख कसें कमी होईल याविषयीं विचार करीत आपण सर्व आज बसलों असतांना येथें आपल्या पुढें ' बोअर लोक मरावे ' ह्मणून हे लोक प्रार्थना करीत आहेत यांना काय ह्मणावें ! लोकांना मारण्याचा धंदा देवानें पतकरला असें यांना कोणीं सांगितले कोण जाणें. असो. असल्या ह्या मूर्खपणाच्या प्रार्थनांकडे आपण सर्वांनीं दुर्लक्ष करावें हेंच बरें ! " असें परमात्म्यानें सांगितले व तीच गोष्ट सर्वांना

पसंत पडली. नंतर पूर्वी हातीं घेतलेल्या मनुष्यदुःखनिवारणाच्या कामासाठीं फिरून केव्हां जमावयाचें हें ठरवून झाल्यानंतर सभा बरखास्त झाली. सर्व सभासद अदृश्य झाले. ढगांच्या घातलेल्या बैठकी वाऱ्यानें काढून टाकल्या. आणि आकाश नेहमीं प्रमाणें स्वच्छ झालें.

अनाथांवर दया.

ट्रान्सव्हालमध्यें लढाई सुरू होऊन पांच महिने होत आले. इतक्या मुदतींत, अदमासें इंग्रजांकडील दहा हजार आणि बोअर लोकांकडील दहा हजार शिपाई मेले असतील. बोअर लोकांच्य' बाजूचे शिपाई कदाचित् यापेक्षां कमी मेले असतील किंवा कैदी झाले असतील. परंतु अदमासानें दहा हजार ही संख्या खरी असें धरून आपण चालकों तर या दहा हजारांचा काय अर्थ होतो ? याचा अर्थ असा होतो कीं, दक्षिण आफ्रिकेंतील दहा हजार कुटुंबें आज अगदीं बसल्यासारखीं झालीं, दहा हजार ईश्वरानें निर्माण केलेले प्राणी मनुष्यरूपी राक्षसानें गिळून टाकिले, दहा हजार बोअर स्त्रिया विधवा झाल्या, दहा हजार घरांत दुःख आणि शोक यांच्या शिवाय आज दुसरा कसलाही आवाज ऐकूं येत नाहीं, व प्रत्येकाला सरासरीनें दोन मुलें असें प्रमाण धरिलें तर आज दक्षिण आफिकेमध्यें वीस हजार मुलें आपल्या बापांच्या मरणामुळें पोरकीं आणि अनाथ होऊन रडत बसलीं आहेत. इतका मोठा हा दुःखाचा समुद्र आफ्रिकेच्या दक्षिण भागामध्यें लढाईच्या योगानें चोहोंकडे पसरला आहे. प्लेग आणि दुष्काळ यांच्या योगानें हिंदुस्थानांत हल्लीं ठिकठिकाणीं अशाच प्रकारचे दुःखाचे समुद्र पसरत चालले आहेत. परंतु हिंदुस्थानासंबंधीं आनंदाची गोष्ट ही आहे कीं, येथील दुःखसमुद्र आटवून कोरडा

करण्याला इंग्रजसरकार समर्थ आहे. पण हिंदुस्थान आणि दक्षिण आफ्रिका यांच्याशिवाय आणखीही एका देशावर दुःखाच्या समुद्राच्या लाटा उसळत आहेत. व तो देश इंग्लंड हा होय. दक्षिण आफ्रिकेच्या सारखीच इंग्लंडची स्थिति झालेली आहे. याप्रमाणें दक्षिण आफ्रिका, हिंदुस्थान, आणि इंग्लंड हे तीन देश प्रमुखत्वानें आज दुःखांत सांपडलेले आहेत. यांपैकीं हिंदुस्थान देश हा ईश्वरी कोपामुळें दुःखांत सांपडला आहे. आणि दक्षिण आफ्रिका व इंग्लंड हे मानवी कोपामुळें दुःखांत सांपडलेले आहेत. परंतु कोणी कोणत्याही कारणानें दुःखांत सांपडलेला असो, त्याच्या दुःखाचें परिमार्जन करणें या गोष्टीकडे दयाळु मनुष्याची स्वभावतःच प्रवृत्ति होते. कोणत्या कारणानें दुःख प्राप्त झालें आहे, याची पंचाईत दया करीत बसत नाहीं; तर कोणत्या रीतिनें हें दुःख नाहींसें होईल याचा विचार करणें हें दयेचें काम आहे. कोणी कशामुळेंही अनाथ होवो, पण अनाथ झाला कीं तो दयेच्या ताव्यांत आलाच. मग दया त्याला सोडणार नाहीं. व याच तत्त्वावर मनुष्याच्या मनाला दयेचा पाझर फुटत असतो. पण जेथें जेथें दुःखी माणसाबद्दल करुणा दाखविली जाते तेथें तेथें ती खरोखर दयेपासूनच उत्पन्न झालेली असते असें ह्मणतां येत नाहीं. दयेबरोबर आणखीही कित्येक गोष्टी त्यांत मिसळलेल्या असतात. दक्षिण-आफ्रिकेंतील लढाईंत नवरे मेल्यामुळें झालेल्या विधवांसाठीं आणि बाप मेल्यामुळें झालेल्या पोरक्या पोरांसाठीं हिंदुस्थानांतील राजांनीं इंग्लंडमध्यें जे पैसे पाठविले ते दयेनें तर खरेच. पण त्या दयेबरोबर आणखीही कित्येक कारणें असलीं पाहिजेत हें कोणासही सांगावयास नको. त्याचप्रमाणें हिंदुस्थानांतील दुष्काळपीडित लोकांना मदत करण्यासाठीं जो मॅन्शन हाऊस फंड गोळा होत आहे तोही एकटी दया गोळा करीत आहे असें नाहीं, तर तिच्याबरोबर आणखीही कित्येक हेतु खटपट करीत आहेत. परंतु कोणत्याही कारणानें कां होईना, आज हिंदुस्थान आणि इंग्लंड येथील अनाथांना कशी तरी मदत मिळत आहे हें खास.

पन दक्षिण आफ्रिकेंतील अनाथ अजून अनाथच आहेत. जिचा नवरा मेल्याची तार येऊन महिना देखील झाला नसेल अशा इंग्रजी शिपायाच्या विधवेला पेन्शन मिळून ती आपल्या पुढल्या उद्योगाला लागली देखील असेल. पण बोअर शिपायाच्या विधवेच्या डोळ्यांतील अश्रु अजून तसेच वाहत असतील. इंग्लंडमधील पोरक्या पोरांना च्यारिटी फंडांतून वगैरे पैसे मिळून ते कोठल्या तरी बोर्डिंग हाऊसमधून खुशाल राहण्यास गेले असतील; परंतु बोअर शिपायांच्या पोरक्या पोरांच्या डोळ्यांपुढील त्यांच्या बापाची मूर्ति अजून जशीच्या तशीच कायम असेल. अशा प्रकारच्या या आफ्रिकेंतील स्थितीचें चित्र जर कोणी आपल्या डोळ्यांपुढें कल्पनासृष्टीनें निर्माण करील तर त्याच्या डोळ्यांतून अश्रु वाहूं लागल्यावांचून कधीं रहाणार नाहींत. अशा स्थितींत तीं असतील, तर त्यांना आपण मदत करावी, असा विचार कोणाच्याही मनांत येणें अगदीं साहजिक आहे. फ्रान्समध्यें अशा प्रकारच्या बोअर लोकांना मदत करण्याकरितां वर्गणी गोळा करण्याचा प्रयत्न चालला आहे असें इंग्रजी पत्रांवरून समजतें. आयर्लंडमध्यें तर बोअर लोकांबद्दल विशेषच सहानुभूति असल्यामुळें तेथें त्यांना मदत करण्यासाठीं वर्गणी गोळा झाली तर त्यांत नवल नाहीं. पण खुद्द इंग्लंडमध्येंही बोअर लोकांच्या वतीनें नुकतीच एक सभा भरविण्यांत आली होती असें प्रसिद्ध झालें आहे.

पण अशा प्रकारची गोष्ट कोणी आपल्याकडे काढल्यास त्याजवर मुख्य आक्षेप हा येणार कीं, ही गोष्ट इंग्रजांना आवडणार नाहीं. पण असा आक्षेप काढणाराकडून एक चूक होत आहे ती अशी. बोअर लोकांच्या सैन्याला मदत करणें हें खरोखर इंग्रजांच्या विरुद्ध आहे. व तसें त्यांच्या अमलांतील कोणी करूंही नये. पण त्यांच्या शिपायांच्या विधवा आणि पोरकीं पोरें अशा अनाथ माणसांना कोणाच्या हातून कांहीं मदत झाल्यास त्याबद्दल इंग्रजांना विषाद वाटेल असें मुळींच नाहीं. हिंदुस्थानाजवळ शिपाई आणि घोडे असतील तर इंग्लंड जेव्हां ट्रान्सवालशीं लढाई

सुरू करील तेव्हां ते हिंदुस्थानानें इंग्लंडला द्यावे, हें इंपीरियल राजनिष्ठेचें पहिलें कर्तव्यकर्म आहे. पण हें इंपीरियल राजनिष्ठेचें पहिलें कर्तव्यकर्म केल्यानंतर जर हिंदुस्थानापाशीं पैसा असेल तर तो अनाथदु:खनिवारणाकडे हिंदुस्थानानें खर्चूं नये, असें ती राजनिष्ठा कसें ह्मणूं शकेल ? इंग्लंडांतील विधवांना आणि पोरक्या पोरांना मदत करण्यासाठीं हिंदुस्थानानें जे पैसे दिले ते राजनिष्ठेनें सांगितलें ह्मणून दिले किंवा दयेनें सांगितलें ह्मणून दिले ? या बाबतींत राजनिष्ठेचा कांहींच संबंध नाहीं. कारण इंग्लंडांतील एकाद्या सोजिराची विधवा किंवा त्याचा पोरका पोर यांपैकीं कोणीही हिंदुस्थानचा राजा नाहीं. राजाला आपण कर देतों. पण हिंदुस्थानांतील राजांनीं इंग्लंडांतील विधवाफंडाला जे पैसे दिले आहेत तो कर नव्हे. तर धर्म आहे. या गोष्टीवरून हें उघड होतें कीं, विधवाफंडाला पैसे देण्यांत राजनिष्ठेचा कांहीं एक संबंध नाहीं तें सर्व दयेचें फळ आहे. आणि हें जर खरें आहे तर अमुकावरच दया कर आणि अमुकावर करूं नको, असें सांगण्याचा अधिकार राजनिष्ठेच्या मर्यादेच्या पलीकडचा आहे. राजनिष्ठेचा प्रदेश आणि दयेचा प्रदेश हे अगदीं भिन्न भिन्न आहेत. राजनिष्ठेची हद्द कायम राखून दयेनें दोन भराऱ्या जास्त मारल्या तरी तिला अडथळा करण्याचें राजनिष्ठेला कांहीं कारण नाहीं.

आतां इंग्रजी विधवांची आणि पोरक्या पोरांची हिंदुस्थानाला दया येते ही गोष्ट हिंदुस्थाननें विधवा फंडाला पैसे दिले आहेत यावरून स्पष्ट होते. पण इंग्रजी विधवांची आणि पोरक्या पोरांची दया येते ती त्या विधवा आणि तीं पोरें इंग्रजी आहेत ह्मणून नव्हे; तर त्यांपैकीं कोणाचे नवरे मरून आणि कोणाचे बाप मरून तीं अनाथ झालीं आहेत ह्मणून त्यांची दया येते. व हें जर खरें आहे तर ज्या ज्या कोणी विधवा असतील आणि जीं जीं कोणी पोरकीं पोरें झालीं असतील, मग तीं इंग्लिश असोत किंवा बोअर असोत, त्या सर्वांबद्दल सारखीच दया मनांत उत्पन्न झाली पाहिजे. व अशा दृष्टीनें पाहिलें तर इंग्लंडांतील विधवाफंडाला मदत कर-

[illegible] राजांनीं आणि महाराजांनीं ट्रान्सवालमधील विधवांना मदत कां करूं नये, हें समजत नाहीं. बोअरलोक हे इंग्रजांचे, व इंग्रजांमुळें आमचे शत्रु होत, पण ते मेल्यानंतर त्यांच्या अनाथ विधवा आणि त्यांचीं अनाथ मुलें यांच्याशीं वैर करण्याइतके नीच आह्मीं खास नाहीं. खुद्द इंग्रज त्यांच्यांशीं वैर करणार नाहींत मग आह्मी कां वैरें करावें ? इतके नीच आणि निष्ठुर आपण आहों काय ? ज० क्रांजेच्या बरोबर जीं बायकामुलें वगैरे होतीं त्यांना सुरक्षितपणें परत पोंचतीं केल्याबद्दल रॉबर्टसाहेबांची वाहवा व्हावी आणि बोअर लोक हे इंग्रजांचे शत्रु एवढ्याच कारणासाठीं बोअर विधवा आणि पोरकीं पोरें यांना मदत करण्याची दयेनें आपल्या मनांत उत्पन्न केलेली स्फूर्ति आपण जागच्या जागीं दावून टाकावी हें केवढें आश्चर्य आहे. रेडक्रॉस, ह्मणजे तांबडें निशाण, घेऊन जखमी लोकांना उचलून नेण्याकरितां किंवा औषध देण्याकरितां जर कोणी लढाईंत गेला तर त्याला इजा न करण्याचा लढाईचा नियम आहे व या नियमाचा फायदा घेऊन पुष्कळ मिशनरी लोक लढाईमध्यें परोपकाराचीं कामें करण्यासाठीं जातात. अशा प्रकारचे बरेच रशियन लोक हल्लींच्या लढाईंत गेले आहेत. आतां इंग्लंड आणि ट्रान्सवाल यांच्यामधील लढाईसंबंधानें पाहतां रशिया हा अगदीं तिऱ्हाईत आहे. तरी पण तो तिऱ्हाईतपणा रशियाचे कांहीं लोक रेडक्रॉस घेऊन लढाईंत गेल्याकारणानें यत्किंचितही नष्ट झालेला नाहीं. त्याचप्रमाणें हिंदुस्थानांतील कोणी लोकांनीं ट्रान्सवालांतील कांहीं विधवांना आणि पोरक्या पोरांना मदत केली तर त्यापासून हिंदुस्थानच्या राजनिष्ठपणाला कांहीं व्यत्यय येतो असें होण्याचा मुळींच संभव नाहीं. ज्यांना लढाई करून एकमेकांचे जीव घ्यावे यांतच भूषण वाटत असेल त्यांनीं खुशाल तसें करावें. पण परोपकारासारखें पुण्य नाहीं असें ज्यांना वाटत असेल त्यांना त्या सत्कर्मांत कोणत्याही मिषानें कोणीही अडथळा करतां कामा नये, व करणारही नाहीं. लम्स्डेनच्या घोडेस्वारांच्या पलटणीला हजारों रुपयांच्या रकमा देणें, इंग्रजी शिपायांच्या सामानाचे खटारे

ओढण्यासाठीं घोडे देणें, व राबर्टस् साहेबांनीं जय मिळविला ह्मणजे आपण टाळ्या वाजविणें, हीं आपलीं कर्तव्यकर्मे आहेतच. पण यांच्याबरोबरच अनाथांवर दया करणें हेंही आपलें कर्तव्यकर्म आहे. व या सर्व कर्तव्यकर्मांत आपण सारखेंच पुढें सरत जावें हें आपल्याला भूषणास्पद आहे. लम्स्डेनला रुपये दिले किंवा ट्रान्सवालमध्यें घोडे पाठविले, तर तें इंग्रजांच्या भीतीसाठीं किंवा खुशामतीसाठीं केलें असें कदाचित् कोणी ह्मणेल. पण ट्रान्सवालांतील अनाथांच्या मदतीसाठीं कोणी पैसे खर्चल्यास त्याजवर असले क्षुद्र आणि आपलपोटेपणाचे आक्षेप न येतां उलट खऱ्या दयेबद्दल त्याची कीर्ति होईल. शिवाय ट्रान्सवालच्या लढाईसाठीं इंग्लिशांना मदत करणें याला आपण राजनिष्ठा ह्मणूं, स्वामिभक्ति ह्मणूं, काय हवें तें चांगलें नांव देऊं. पण देवाच्या घरीं याला इतकें चांगलें नांव मिळेल किंवा नाहीं याची शंका आहे. तरी पण अनाथांवर आपण दया केली, तर त्याबद्दल देवाच्या घरीं आपल्याला पुण्य लागेल इतकेंच नव्हे तर पृथ्वीवरील आपले देव जे इंग्लिश त्यांनाही त्यापासून आनंदच होईल.

सरटिफिकीट.

शंभर वर्षांपूर्वी हिंदुस्थानांत चाकरीचा पेशा पुष्कळ कमी होता. बहुतेक लोक शेतकीवर आणि इतर व्यापार धंद्यावर आपला चरितार्थ चालवित असत. व त्या वेळच्या राजांनाही हल्लींच्या इतके नौकर लागत नसत. अशा वेळच्या लोकांना सरटिफिकीट ह्या वस्तूची कल्पनाही माहित नव्हती, तर मग किंमत कोठून माहित असणार! सरटिफिकीट ही वस्तु इंग्रजांबरोबर हिंदुस्थानांत आली. व इंग्रजी कारकीर्दीमध्यें सेव्यसेवकभावाचा जो अत्यंत अभ्युदय झाला त्याच्या बरोबर सरटिफिकीटाचा चोहोंकडे झपाट्यानें प्रसार होऊं लागला.

साहेब लोक हिंदुस्थानांत आले आणि त्यांनीं येथील लोकांना चाकरीस ठेवलें. त्या चाकरींत पगार, बढती, पेनशन, वगैरे आमिषें होतींच; पण त्याशिवाय सरटिफिकिटाचेंही एक आमिष त्यांनीं उत्पन्न केलें. या आमिषाची आजकाल लोकांना इतकी गोडी लागून राहिली आहे कीं, चाकरीचा फांस गळ्याला टोंचूं लागला तरी सरटिफिकिटाच्या आमिषाची आशा नौकर लोकांच्या मनांतून कधींही नाहींशी होत नाहीं. एक वेळ पेनशन मिळालें नाहीं तरी हरकत नाहीं, पण साहेबाची चांगली चाकरी केल्याबद्दल सरटिफिकिट मिळालें पाहिजे, अशी पुष्कळांची महत्वाकांक्षा असते. व साहेबाचें सरटिफिकीट मिळालें नाहीं तर इतकीं वर्षें चाकरी करून अखेरीस आपण आपला जन्म फुकट घालविला ह्मणून कित्येक खरोखर रडत बसतात. एकाही साहेबाचें सरटिफिकीट आपल्यापाशीं नाहीं, तेव्हां आतां आपल्याला या जगांत कोण थारा देणार, अशा विचारांनीं कित्येक अतिशय उदास आणि उद्विग्न होऊन जातात. एखादा साहेब बदलून जावयाचा असला तर त्याच्यापासून सरटिफिकीट घेऊन ठेवण्याविषयीं बाप आपल्या मुलाला मोठ्या आग्रहानें सांगत असतो. आणि चाकरी सोडण्याच्या आधीं साहेबाचें सरटिफिकीट घेऊन ठेवण्याविषयीं बायको आपल्या नवऱ्याला सल्ला देत असते. अशा प्रकारचें सरटिफिकिटाचें विलक्षण माहात्म्य माजलें आहे. हें सरटिफिकीट मिळविण्याविषयीं जितकी आस्था असते तितक्याच आस्थेनें तें जपून ठेविण्यांत येत असतें. कोणी उत्तम लेखकांकडून त्याच्या प्रती करून ठेवितात. कोणी त्याच्या छापील प्रती काढवितात. कोणी तें सुंदर रीतीनें लिहून त्याच्या भोंवतीं सुंदर वेलबुट्टी काढितात. कोणी तें रुपेरी नळकंड्यांत ठेवितात, आणि कोणी तें सोनेरी चौकटीच्या तसबिरींतून बसवून सहज सर्वांच्या नजरेस पडेल अशा ठिकाणीं ठेवितात. बहुतेक लोक आपल्या सरटिफिकिटाला बिलकुल विसंबत नाहींत. ते कोणत्याही कामाकरितां बाहेर निघाले तरी साहेबाचें सरटिफिकीट त्यांच्या खिशांत असावयाचेंच. शिवाय सरटिफिकीट ही अशी कांहीं अजब चीज अलीकडे

झाली आहे कीं, लोकांना तिचा वीट ह्मणून कधीं येत नाहीं. प्रत्येका-पाशीं निदान पंधरा वीस साहेबांचीं सरटिफिकिटें असतात. तरी पण आणखी असतीं तर बरें झालें असतें असें त्यांच्या मनाला वाटत असतेंच. एक उमेदवार साहेबाकडे चाकरी मागण्यासाठीं परगांवीं आगगाडीनें जात होता, परंतु सर्व सरटिफिकिटें स्वतःच्याबरोबर घेणें ज्यास्त भाड्याच्या भीतिस्तव शक्य नसल्यामुळें त्यानें आपल्या सरटि-फिकिटांचें ओझें गुड्स करून माल गाडीनें पाठविलें व आपण पॅसेंजर गाडीनें गेला. परंतु मालाची गाडी वेळेवर न आल्यामुळें साहेबाच्या हाताखालची जागा भरून गेली, आणि त्या बिचाऱ्या पांसष्ट वर्षांच्या पेनशनर उमेदवाराला आपल्या सरटिफिकिटांचें गुड्स करून फिरून माघारें पाठवावें लागलें, अशी सरटिफिकिटांची कित्येकांना अनावर आवड असते.

एकानें केलें ह्मणजे दुसरा करतो आणि दुसऱ्याचें पाहून ति-सरा करतो. व अशा रीतीनें बहुतेक लोक गतानुगतिक असल्या-मुळें अनेक मूर्खपणाच्या कल्पना लोकांच्या हाडामांसांत खिळून जातात. साहेबांनीं सही केलेल्या सरटिफिकिटांच्या चिटोऱ्यांचे जे देव्हारे माजले आहेत तेही अशानेंच. पण या चिटोऱ्यांचा अर्थ काय, याचा कोणीच विचार करीत नाहीं. साऱ्या दिवसभर शेत नांगरून झालें ह्मणजे शेतकरी आपल्या बैलाच्या मानेवरील जोखड काढून घेतो आणि त्या बैलाच्या पाठीवर तो "भले शाबास!" असें ह्मणून थाप मारतो. त्यांत आणि या सरटिफि-किटांत फारसा फरक आहे असें नाहीं. सरटिफिकीट ह्मणजे जन्मभर नोकरी करून पुढें आणखी नोकरी करण्याला निरुप-योगी झालेल्या बैलाच्या पाठीवर त्याच्या धन्यानें मारलेली था-पच होय. आणखी दुसऱ्या एका अर्थानेंही सरटिफिकीट ह्मणजे थापच होय. कारण त्यांत तथ्यांश बेताबाताचाच असतो. सर-टिफिकीट हें आपल्या कर्तबगारीपेक्षां आपल्या गुलामगिरीचेंच अ-धिक द्योतक आहे. आपलें सरटिफिकीट आपण गुलाम आहों हें लोकांना आधीं सांगतें, आणि मग पाठीमागून आपले गुण सांगतें.

मूर्खाला आपल्या गुणांचा गौरव सरटिफिकिटांत केला आहे असें वाटतें; पण हें सरटिफिकीट ह्मणजे आपल्या गुलामगिरीचा ताम्रपट असें शहाण्या माणसाला वाटून तो तें हातांत सुद्धां धरीत नाहीं. गुलामगिरीचीं कामें करण्यांत हा मनुष्य फार कुशल आहे असा ज्या सरटिफिकिटांचा मथितार्थ निघतो, तीं मोठ्या प्रौढीनें आणि फुशारकीनें लोकांपुढें मांडून “ पहा मी कसा उत्तम गुलाम आहे.” ह्मणून त्यांची खात्री करण्याचा प्रयत्न करणें हें किती मूर्खपणाचें लक्षण आहे ! कोणी जर त्या सरटिफिकिटावर विश्वास ठेवित नाहीं असें आढळलें, ह्मणजे आपण गुलामगिरीचें काम उत्तम केलें हें कोणी कबूल करीत नाहीं असें आढळलें, तर “काय ? मला गुलामगिरी चांगली साधली नाहीं असें ह्मणतां? थांबा, मीं उत्तम गुलाम होतों अशाबद्दल दुसऱ्या एका वड्या साहेबाकडून तुह्मांस सिद्ध करून देववितों” असें ह्मणून दुसरें सरटिफिकीट पुढें मांडण्यांत येतें. असल्या कृतीला काय नांव द्यावें हें ठरविणें कठीण आहे. जें सरटिफिकीट ह्मणजे आपल्या वंशपरंपरेच्या गुलामगिरीची जणूं काय सनदच तें घेऊन लोकांपुढें नाचण्यांत आपल्याला लाज वाटली पाहिजे. ‘ तूं गुलाम आहेस ’ असें ज्यांत लिहिलेलें आहे त्याच्या भोंवतीं आपण वेलवुट्या काय काढाव्या ! आणि त्याला सोनेरी तसबिरींत तरी काय बसवून ठेवावें ! आपली गुलामगिरी लोकांपुढें मांडण्यांत काय अर्थ आहे ! गुलामगिरी ही वस्तु शेखी मिरविण्यासारखी नाहीं. ती झांकून ठेवण्यालाच योग्य होय. मान सांगावा जनांत आणि अपमान सांगावा मनांत, ह्या जुन्या ह्मणींत नवीन लोकांनीं घेण्यासारखें पुष्कळ आहे. मित्रहो, हीं गुलामगिरीचीं सरटिफिकिटें तुह्मी झांकून ठेवा. तीं कोणाच्या नजरेस पडूं देऊं नका. त्यांना सोनेरी चौकटीच्या तसबिरींतून काढून जेथें काळाकुट्ट काळोख असेल तेथें हजारों दडपणांखालीं दडपून ठेवा. किंवा जेथें त्यांना सहज कसर लागेल, किंवा बायकापोरें सहज नासून टाकतील, अशा कोठें तरी त्यांना पडूं द्या. किंवा त्यांचे तुकडे तुकडे करून वाऱ्यावर फेकून द्या. कांहीं करा, पण हे गुलामगिरीचे शिक्के प्रमुखस्थानीं नकोत.

कारण या सरटिफिकिटांना—या गुलामगिरीच्या कागदी अलंकार-भूषणांना—तुह्मी इतके चाहतां, आणि इतका मान देतां हें पाहून गुलामगिरी ही एक मोठी स्पृहणीय वस्तु आहे असा भलताच ग्रह पुढील पिढींत उत्पन्न करण्याला तुह्मी कारणभूत व्हाल. उत्तम गुलामगिरीबद्दल तुह्मी संपादन केलेलीं हीं मानपत्रें तुह्मी आपल्या मुलांपासून दडवून ठेवा. कारण, नाहीं तर आपला बाप गुलामगिरींत फार वाकबगार आहे असें त्यांना समजून येऊन ते तुह्मांला खचित कमी मान देऊं लागतील तसेंच ह्या तुमच्या दास्यत्वकुशलतेची वार्ता तुमच्या स्त्रियांच्याही कानावर जितकी न जाईल तितकी बरी. कारण, नाहीं तर त्यांतील वीरपत्नी या नांवाला शोभणाऱ्या अशा कित्येक स्त्रियांना आपल्या हातांनीं गुलामांना आलिंगन देण्याची खरोखर लाज वाटूं लागेल. याकरितां या सरटिफिकिटांचा गवगवा जितका कमी होईल व यांच्यावरची भक्ति जितकी कमी होईल तितकें फार चांगलें.

सरटिफिकीट या शब्दामध्यें हल्लीं ज्या कल्पनेचा मुख्यत्वेंकरून अंतर्भाव होतो, तिचा परिस्फोट एवढा वेळपर्यंत वर केला आहे. पण त्यांत आणखीही एका जबर कल्पनेचा अंतर्भाव होत आहे. दुसरा मला चांगलें ह्मणेल तर मी चांगला, नाहींतर मी चांगला नव्हे, असा आपल्या सद्गुणांबद्दल आपला अविश्वास हा सरटिफिकिटाच्या कल्पनेंत मोठा अवगुण आहे. ‘ बलवदपि शिक्षितानामात्मन्यप्रत्ययं चेतः ’ या कालिदासाच्या ह्मणण्यांत बरेंचसें सौजन्य आणि थोडेंसें तथ्य आहे खरें. पण सर्वस्वी दुसऱ्याच्या शब्दावर आपल्या गुणाची किंमत अवलंबून ठेवणें हा एक प्रकारचा कमीपणाच आहे. आपण चांगलें तेंच करावयाचें आणि दुसऱ्याच्या चांगलें ह्मणण्याची अपेक्षा ठेवावयाची नाहीं, यांत जो एक प्रकारचा जोर आहे, तो साहेबानें चांगलें ह्मटलें तरच चांगलें या मतांत नाहीं. दुसऱ्याच्या सरटिफिकिटावर चालणारा मनुष्य काठीच्या आधारावर चालणाऱ्या मनुष्याप्रमाणें पंगू समजला पाहिजे. त्याला स्वतःच्या जोरावर चालण्याची धमक मुळींच रहात नाहीं. मनु-

घ्यानें हें लक्षांत बाळगिलें पाहिजे कीं, दुसऱ्याचें सरटिफिकीट आपल्यास कितीसें उपयोगी पडणार आहे? आपण आपल्या अंगच्या गुणांवरच भिस्त ठेविली पाहिजे. परमेश्वरानें जेव्हां आपणांस जन्मास घातलें, तेव्हांच त्यानें आपल्याला सरटिफिकीट देऊन ठेविलेलें आहे. परमेश्वरानें तें आपल्या चेहऱ्यावर लिहून ठेविलें आहे. आणि आपल्या डोळ्यांतील लहानशा बुबुळावर अतिशय विस्तीर्ण अक्षरांनी परमेश्वरानें आपले सर्व गुण आणि अवगुण लिहून ठेविलेले आहेत. तीं आपलीं खरीं सरटिफिकिटें होत. आपलें सरटिफिकीट आपल्या मनगटांत आहे, आणि आपल्या चेहऱ्यावर आहे. तें सरटिफिकीट ज्याच्यापाशीं नाहीं त्याच्यापाशीं साहेबाच्या सहीचीं छप्पन चिटोरीं असूनही त्यांचा कांहीं उपयोग नाहीं. शिवाय हीं ईश्वरदत्त सरटिफिकिटें आपण जेथें जेथें जाऊं तेथें तेथें आपल्या बरोबर असतात. व आपण बोलण्याच्या आधीं तीं आपले गुण अवगुण लोकांना कळवितात. पण इतर सरटिफिकिटांची तशी स्थिति नाहीं. आपल्या सँडहर्स्ट साहेबांचेंच उदाहरण घ्याना. ते उत्तम राज्यकार्यधुरंधर म्हणून आपण त्यांचा पुतळा करून त्यांना सरटिफिकीट दिलें. पण तें दगडी सरटिफिकीट राहणार हिंदुस्थानांत! तेव्हां चांगल्या गव्हर्नरचें सरटिफिकीट जर सँडहर्स्ट साहेबांच्या चेहऱ्यांत परमेश्वरानें लिहून ठेविलेलें नसेल तर या हिंदुस्थानांतील दगडांचा त्यांना प्रसंग पडल्यास कांहीं तरी उपयोग आहे काय? एकाएकीं क्रांति झाली, किंवा उद्यांपासून मागील सर्व भेदाभेद मोडून टाकून जगाच्या व्यवहाराला पहिल्यापासून प्रारंभ करावयाचा असें ईश्वरानें मनांत आणिलें अशी कल्पना केली, तर मिनतवारीनें, हांजीहांजीपणानें, धाकानें, दपटशहानें, किंवा भिडेनें मिळविलेल्या हल्लींच्या सरटिफिकिटांचा काय उपयोग होणार आहे? सारांश आपल्या पाणीदार डोळ्यांतील अकल आणि आपल्या पिळदार मनगटांतील जोर हें प्रत्येकाचें खरें सरटिफिकीट आहे. तें विसरून साहेबांच्या सहीचीं चिटोरीं तसबिरींत बसविण्यांत काय भूषण आहे?

असल्या उत्सवांची भीति कशाला पाहिजे ?

पुण्याचा नानाफडणीसांचा उत्सव सोमवारीं रात्रीं संपला. आणि मंगळवारीं सकाळीं रिकामटेकड्या लोकांच्या गप्पांना सुरवात झाली. एकजण ह्मणाला, " मी लेक्चरला गेलों होतों, तेथें माझ्या शेजारीं एक डिटेक्टिव्ह पोलीस बसला होता व तो लेक्चरामधील कांहीं शब्द टिपून घेत होता. " दुसरा एकजण सांगूं लागला कीं, मोरोबादादाच्या दिवाणखान्यांतील दुसऱ्या खांबाच्या सावलींत जो एक गृहस्थ पागोटें घालून बसला होता तो पुराण आणि कीर्तन ऐकण्यापेक्षां दुसऱ्या कांहीं तरी निराळ्या उद्देशानें आला असला पाहिजे, अशी त्याच्या मुद्रेवरून माझी पक्की खात्री झाली. तिसरा अतिशय गंभीर मुद्रेनें आणि अतिशय हळू स्वरानें आपल्या एका जिवलग मित्राच्या कानाशीं गुणगुणला, " माझा एक स्नेही पोलीसामध्यें आहे, तो मला विचारित होता कीं, हा उत्सव कोणी उपस्थित केला आणि मोरोबा दादांच्या वाड्यांत उत्सवाला जागा कशी मिळाली ? अशा प्रकारच्या गप्पांनीं पोलीसाच्या आधीं हे गप्पा मारणारे गृहस्थच लोकांच्या मनांत एक प्रकारची भीति उत्पन्न करीत होते. आतां ह्या गप्पा जरी खोट्या असल्या तरी सरकारच्यासाठीं पोलिस चौकशी करीत असेल हें कांहीं खोटें नव्हे. पण सरकारनें असल्या उत्सवांची इतकी धास्ती कां बाळगावी कोण जाणें, यापेक्षां सरकारला किंवा सरकारच्या पोलिसांना अधिक महत्वाचीं आणि अधिक लोकोपयोगी कांहीं कामें नाहींतच कीं काय ? असल्या उत्सवांबद्दल सरकारनें साशंक कां व्हावें ? यांत सरकारच्या गंभीर मनाच्या शांततेचा भंग करण्यासारखें काय आहे ?

आपल्या शेतांतील धान्याचें संरक्षण करण्याकरितां शेतकरी लोक पेंढ्याचें बाहुलें तयार करितात व त्याला मडक्याचें डोकें लावून त्याला एका काठीवर शेताच्या मध्यभागीं उभें करितात. त्याला पाहून अज्ञानी पांखरें हा खरोखरच मनुष्य आहे आणि आपण शेतांतील धान्य खाल्लें तर हा आपल्याला मारील असें मानून दूर उडून जातात. सरकारनें आपल्या कृतीनें आपण त्या पांखरां-इतकेच अज्ञानी आहों असें जगाला कधींही दाखवूं नये, अशी आमची मनापासून इच्छा आहे. पेंढ्याचे हातपाय आणि मडक्याचीं डोकीं यांना काय भ्यावें ! त्यांच्या हातून काय व्हावयाचें आहे ! हीं जीं हजारों बुजगावणीं प्रत्येक शेतांतून काठीवर उभीं केलीं जातात त्यांचे हातपाय पेंढ्याचे आणि डोकें मडक्याचें असलेलें सरकारला अजून समजलें नसेल, तर आमच्या सरकारासारखें अज्ञानी सरकार दुसरें कोणतेंही नसेल. पण ही गोष्ट सरकारला जर समजली असेल तर ती समजूनही हीं मडक्यांचीं डोकीं काय कल्पना काढतील आणि हे पेंढ्याचे हातपाय काय शौर्य गाजवितील अशी सरकारला भीति वाटत असेल, तर आमच्या सरकारासारखें भित्रें सरकार दुसरें कोण-तेंही नसेल, असें ह्मणावें लागतें.

हे उत्सव लोक मजेखातर करितात. मनुष्य हा उत्सवप्रिय प्राणी आहे, असें जें सुधारकांचें मत आहे तें अगदीं खरें आहे. व जहाल पक्षाचे लोक बोलण्यांत सरकारच्या विरुद्ध जहाल गेले नसते, तर नेमस्त वर्गांतील सुधारक प्राणीही आपल्या अंगचा उत्सवप्रियता प्रकट करून क्षणभर मजा मारण्याकरितां दुसऱ्या पक्षाशीं सामील झाले असते. कारण सुंदर तजबिरा, फुलांच्या माळा, केळीचे खांब, अशो-काचे टहाळे, हंड्याझुंबरांचा प्रकाश, गुलाल, बुक्का, तंबुरा, टाळ, पेटी, खिरापत, वगैरे गोष्टी दोन्ही पक्षांनाही सारख्याच गोड लागणा-ऱ्या आहेत. असल्या सुखवस्तु उत्सवांवर सरकारनें आपली करडी नजर ठेवावी हें कांहीं चांगलें नाहीं. चार लोक एके ठिकाणीं जमतात, कांहीं इकडच्या तिकडच्या चार गप्पा टप्पा मारितात, आणि संध्याकाळीं जेवणाला उशीर झाला किंवा रात्रीं झोंप येऊं लागली

कीं, ते आपआपल्या घरोघर जातात. याबद्दल त्यांच्यावर सरकारची वक्र दृष्टि ! सरकारच्या मनांत त्यांच्याबद्दल कांहीं पाप येत असेल. पण सरकारच्याबद्दल त्यांच्या मनांत कधींही पाप येत नाहीं. अशा उत्सवांना लोक दोन्ही कान उघडे ठेवून जातात, त्यामुळें एका कानांतून जें कांहीं आंत शिरतें तें दुसऱ्या कानानें पार बाहेर निघून जातें. त्यांतील एक थेंबही हृदयाच्या बाजूला उतरत नाहीं. कारण दोन्हीं कान एकमेकांच्या समोरासमोर असल्यामुळें जवळची वाट टाकून हृदयाकडच्या आडवाटेला कोण कशाला जाईल ? तेव्हां सरकारनें आमच्या लोकांबद्दल भलभलत्या शंका मनांत बाळगणें चांगलें नाहीं. चार लोक एकत्र जमून हौस मौज करित आहेत, खेळ खेळत आहेत, बाजाच्या पेट्या वाजवीत आहेत, ते वाजविनात बापडे ! त्यांच्या काळजीनें सरकारची झोंपमोड होण्याचें काय कारण आहे ? लहान मुली भातुकली खेळतात, शाळेंतलीं मुलें पंतोजीचें सोंग आणून शाळेचा खेळ खेळतात, नाटकवाले राजांचीं सोंगे आणून नाटकें करितात, एक पैशासाठीं दांत विचकणारा गारोडी ओंजळभर रुपये निर्माण करून जादूगिरीचा खेळ खेळतो, आणि हिंदुस्थानांतील लोक राष्ट्रीयसभा, सामाजिक परिषद, शिवाजी उत्सव, नानांची पुण्यतीथ, वगैरे देशाभिमानाचे खेळ खेळतात. पण या सगळ्या खेळांच्यामुळें सरकार आपली झोंपमोड करून घेऊं लागलें, तर तें जागरणानें अगदीं कृश होऊन जाईल; आणि या प्रत्येक खेळांत जर सरकार आपले गुप्त पोलिस पाठवूं लागेल, तर कर देणाऱ्या लोकांपेक्षां त्यांच्या करावर पोसल्या जाणाऱ्या निरुपयोगी गुप्त पोलिसांचीच संख्या अधिक वाढेल. या उत्सवाच्या मजलशांतून देशाभिमान भरलेला असेल असें जर सरकारला वाटत असलें तर तें अगदीं चुकीचें आहे. दुष्काळपीडितांना मदत करण्याकरितां नुकत्याच मुंबईस भरलेल्या फॅन्सीबाजारामध्यें पैसे ओतणाऱ्या गृहस्थांच्या मनांत जितकी गरिबांबद्दल दया, तितकीच या उत्सवांतील लोकांच्या मनांत देशाभिमानबुद्धि असली पाहिजे, या गोष्टी सरकारला दुसऱ्या कोणी सांगितल्या पाहिजेत असें नाहीं. या उत्सवांतून

देशाभिमान ह्मणून जो दिसतो तो खरा देशाभिमान नव्हे, तो देशाभिमानाची सावली मात्र आहे. सावलीला लहान मुलें भितात. आमच्या सरकारनें असल्या सावलीला भिऊन दचकूं नये. पुनर्विवाहाचा प्रघात जारीनें सुरु होऊन हल्लीं जसे पाऊणशें वर्षांचे ह्मातारे चवदा वर्षांच्या पोरींशीं लग्नें करितात, त्याप्रमाणें जेव्हां पाऊणशें वर्षांच्या ह्मातान्या चवदा वर्षांच्या पोरांशीं पुनर्विवाह लावतील, जेव्हां महारांचांभारांच्या घरीं ब्राम्हण रोटीचा आणि बेटीचा व्यवहार मनसोक्त करूं लागातील, व जेव्हां सुधारकचमूंतील योद्धे सुधारणेचे धवळ विजयध्वज घेऊन चोहोंकडे नाचूं लागतील, तेव्हां, ह्मणजे सुमारें हजार दोन हजार वर्षांनीं, सुधारकवीर नेमस्त भाषणांनीं व मर्जीचा कल पाहून उच्चारलेल्या शब्दांनीं जो शिवाजीचा आणि नानांचा उत्सव करतील त्यांत मात्र खरा देशाभिमान, खरी निरपेक्षता, खरें धैर्य, वगैरे गुणांचा विकास व्हावयाचा आहे. त्यांच्याबद्दल मात्र सरकारनें संभाळून असावें, अशी आह्मी राजनिष्ठापूर्वक सूचना करितों. जर कोणत्या उत्सवाला भ्यावयाचें असेल, तर सरकारनें त्या सुधारणेच्या पायावर रचलेल्या उज्वल, पण नेमस्त उत्सवाला भ्यावें. हल्लींच्या या देशाभिमानाच्या सावलीला भिण्याचें कांहीं कारण नाहीं.

शिवाय या उत्सवाला भिण्यासारखें या उत्सवामध्यें अझून सरकारच्या दृष्टोत्पत्तीस काय आलें आहे ? नानांच्या कर्तबगारीची मुख्य रंगभूमि जें पुणेंशहर तेथें—खुद्द त्या पुणें शहरांत—उत्सवाचा समारंभ चालला असतां ती गोष्ट ज्यांच्या कानावर आली नाहीं किंवा आली असूनही जे त्याबद्दल निष्काळजी होते असे हजारों लोक गेल्या सोमवारीं उत्सवाला न जातां रस्त्यानें भटकत फिरत नव्हते काय ? मग इतक्यांत सरकार कशाला भितें आहे ? नानांचा वाडा किंवा बेलबागेचें देऊळ अशा सारखीं नानांचीं खुद्द ठिकाणें अस्तित्वांत असतां नानांचा उत्सव दुसऱ्या कोठें तरी इतर लोकांच्या जाग्यांत झाला नाहीं काय ? मग इतक्यांतच सरकार भितें आहे ह्मणतात तें कशाला ? नानांचें

अन्न खाल्लेले, व नानांच्या वंशांत उत्पन्न झालेले पुण्यांत कोणी नव्हते असें नाहीं; पण त्यांतून कोणी उत्सवाला आले होते काय ? शिवाय तो उत्सव जहाल वाटला तर त्यांनीं दुसरा नेमस्त उत्सव तरी केला काय ? नानांच्या वंशांत आणि नानांच्या अन्नावर वाढलेले लोकही ज्या उत्सवाला आले नाहींत त्या उत्सवाला सरकारनें काय ह्मणून भ्यावें ? नानांच्या वेळच्या सरदारांचे वंशज पुण्यांत नाहींत असें नाहीं; तसेंच ऐतिहासिक दृष्ट्या नानांची योग्यता ओळखणारे सुशिक्षित लोकही पुण्यांत थोडेथोडके आहेत असें नाहीं. पण यांपैकीं कोणाला तरी नानांच्या उत्सवासाठीं येण्याला बनलें होतें काय ? नाहीं. तर मग एव्हांशींच सरकारनें याला कां भ्यावें ? पांचपन्नास पागोटीं आणि शें दोनशें टोप्या यांच्यांत आमच्या सरकारला भेवडावण्यासारखें कांहींएक नाहीं. व त्याला सरकारनें भिऊंही नये. कोणतीही देशाभिमानाची इमारत सुधारणेच्या भक्कम पायावर व नेमस्तपणानें उभी केलेली नसली तर ती ढासळणारच, हा आधीं सुधारकांचा सिद्धांत आहेच. त्यांतून याला सरदार, सुशिक्षित वगैरे लोकांचें पाठबळ नाहीं. व जे थोडेसे लोक जमतात तेही बहुतेक संध्याकाळीं फिरावयाला जावयाचें ते व्याख्यानाला येतात, आणि रात्रीं झोंप येत नाहीं ह्मणून कथेला येतात. अशा प्रकारची स्थिति असतांना सरकारनें उगीच या उत्सवांना भिण्याचा आव घालणें बरोबर नाहीं. या उत्सवांतून वास्तविक पाहतां असें काय आहे कीं, ज्यासाठीं सरकारला खरोखर भीति वाटली पाहिजे ?

शके १५७१ सालीं फाल्गुन वद्य २ ला देहूस तुकारामबुवा देहासहवर्तमान विमानांत बसून स्वर्गस्थ झाले. त्यानंतर दुसऱ्या वर्षीं तुकारामबुवांची भक्तमंडळी एकत्र जमून त्यांनीं प्रतिवर्षीं फाल्गुन वद्य २ ला त्यांची पुण्यतिथि करण्याचा प्रघात सुरू केला. तेव्हां देवांना कांहीं वर्षेपर्यंत अशी भीति पडली होती कीं, आतां या पुण्यतिथीच्या दिवशीं टाळ कुटून हे सगळे लोक आपल्या घाणेरड्या देहांसह स्वर्गांत येऊन आह्मांला गर्दी करतात कीं काय ? पण अनुभवानें ही देवांची भीति निराधार ठरली. लक्षावधि टाळकुट्ये शके १५७१

[illegible]सून शके १८२१ पर्यंत टाळांच्या कोंब काढित आहेत आणि विण्यांच्या तारा तोंडीत आहेत. पण त्यांतून सदेह विमानांत बसून स्वर्गस्थ झालेला एकही नाहीं. या गोष्टीपासून आमच्या सरकारनेंही धडा शिकावा. त्यांनीं या राजकीय टाळकुट्यांना खुशाल टाळ कुटूं द्यावे. शिवाजीचा उत्सव करून शिवाजी उत्पन्न होणार नाहीं, किंवा नानांचा उत्सव करून नाना उत्पन्न होणार नाहींत. जो शिवाजीचा आणि नानांचा उत्सव करण्याला प्रवृत्त होतो, तो शिवाजीपेक्षां आणि नानांपेक्षां अर्थात् कमी प्रतीचा असला पाहिजे. शिवाजी उत्पन्न झाला त्यानें कोणत्या शिवाजीचा उत्सव केला होता ? किंवा नानांनीं आपल्या पूर्वींच्या कोणत्या नानांचा शतसांवत्सरिक उत्सव केला होता ? शिवाजी आणि नाना यांना त्यांचे उत्सव उत्पन्न करूं शकणार नाहींत. व ते उत्पन्न व्हावयाचेच असले तर सरकारचे गुप्त पोलिस त्यांचा प्रतिबंधही करूं शकणार नाहींत. अशा स्थितींत भलत्याच गोष्टीबद्दल भलतीच भीति सरकारानें मनांत बाळगणें ठीक नव्हे.

हे उत्सव केवळ गमतीखातर आहेत. लहान मुलांना खेळण्याकरितां जसे रबराचे साप केलेले असतात, किंवा वाघ म्हणजे कसा असतो हें त्यांना माहित होण्यासाठीं जसें त्यांच्या बुकांत वाघाचें चित्र काढून दाखविलेलें असतें, तसे हे उत्सव होत. असल्या उत्सवांनीं गडबडून जाण्याचें काय कारण आहे ? लावीपक्षीण ज्या शेतांत राहिली होती त्या शेताचा मालक बहिर्दिशेला जाण्याकरितां सकाळचा बाहेर पडला म्हणजे शेताच्या बांधाभोंवतीं एक खेप घालून जात असे. व “आतां शेत कापावयाला झालें आहे,” “आतां आपल्या सोयऱ्यांना बोलाविलें पाहिजे,” असें तो जातां जातां म्हणत असे. पण ती लावीपक्षीणसुद्धां इतकी शहाणी होती कीं, त्या मालकाच्या त्या शिळोप्याच्या गप्पांनीं ती मुळींच गडबडून न जातां ‘तुह्मी स्वस्थ रहा’ असा ती आपल्या पिलांना शांतपणानें उपदेश करीत असे; या लावी पक्षिणीपासून ज्यांना शहाणपण शिकतां येण्यासारखें असेल त्यांनीं तें अवश्य शिकावें.

इनकमटॅक्स

आणि

सोशिॲलिझम.

इनकमटॅक्स ह्मणजे प्राप्तीवरील कर हें अलीकडे अगदीं साधारण लोकांनासुद्धां माहित झालेलें आहे. कारण साधारण खाऊन पिऊन बरा असून ज्याला इनकमटॅक्स द्यावा लागत नाहीं असा मनुष्य विरळाच आढळून येईल. प्राप्ती खरोखर फारशी मोठि असो किंवा नसो, प्राप्तीवरील कराच्या तडाक्यांतून बहुधा कोणी सुटलेला नाहीं. आतां इनकमटॅक्स ह्मणजे काय हें ज्याप्रमाणें पुष्कळांना माहित झालेलें आहे त्याप्रमाणेंच त्याचा विनियोग दुष्का-ळाकडे होत असतो हेंही पुष्कळांना माहित असलें पाहिजे. पण येथें प्रश्न असा उपस्थित होतो कीं, इनकमटॅक्सचेच पैसे दुष्काळाकडे लावण्याचें कारण काय असावें ? दुष्काळांत गरीब लोकांच्या पोटापाण्याची वगैरे सर्व तजवीज सरकार आपल्या शिरावर घेतें व त्याबद्दलचा सर्व पैसा सरकारच्या तिजोरींतून खर्च होतो. असें जर आहे तर मग अमुक एक कराच्या योगानें सरकारच्या तिजोरींत येऊन पडलेला पैसाच दुष्काळाकडे खर्चावा असा जो निर्बंध केलेला दिसतो, त्यांतील हेतू काय असावा ? इनकमटॅक्सचेच एक कोट रुपये दुष्काळासाठीं खर्चावे आणि मिठाच्या करापैकीं किंवा जमीनमहसुलापैकीं खर्चू नयेत अशी जी विशेष व्यवस्था ठरविण्यांत आलेली आहे, तिच्या मुळाशीं कांहीं विशेष कारण आहे काय ? रुपये म्हटले ह्मणजे सर्व सारखेच. त्यांतून दुष्काळांतील लोकांना देण्यासाठीं इनकमटॅक्सच्या रुपयांनीं धान्य घेतलें तर तें ज्यास्त

येतें आणि मिठावरील किंवा दुसऱ्या एखाद्या कराच्या रुपयांतून धान्य घेतलें तर तें कमी येतें असा प्रकार मुळींच नाहीं. असें जर आहे तर मग इनकमटॅक्स हा दुष्काळासाठींच होय, असें म्हणण्यांतील तात्पर्य काय ?

वरील प्रश्न फार महत्वाचा आहे व त्या प्रश्नाच्या मुळाशीं जें एक तत्व आहे, तें फार उदात्त, आणि अत्यंत लोकहितकारक असें आहे. या तत्वाकडे लक्ष्य पोहोंचवून हिंदुस्थान सरकारनें हिंदुस्थानांत तें प्रचारांत आणण्याचा प्रयत्न चालविला आहे याबद्दल तें स्तुतीस पात्र आहे. तें तत्व म्हणजे सोशिॲलिझमचें होय. मराठीमध्यें याला चांगलासा प्रतिशब्द देतां येणार नाहीं. तरी पण या शब्दांत काय अर्थ आहे याची कल्पना मराठी वाचकांस येणें फारसें कठीण नाहीं. सोशिॲलिझम म्हणजे काय याच्याबद्दल इंग्लिश, फ्रेंच, आणि जर्मन अशा पुष्कळ लेखकांनीं पुष्कळ व्याख्या केल्या आहेत. परंतु त्यांपैकीं जॅनेट याची व्याख्या आपल्या प्रस्तुतच्या स्थितीला विशेष जुळण्यासारखी आहे. जॅनेट म्हणतो:- "We call socialism every doctrine which teaches that the state has a right to correct the inequality of wealth which exists among men and to legally establish the balance by taking from those who have too much in order to give to those who have not enough, and that in a permanant manner, and not in a particular case, a famine for instance, or some public calamity." वरील उताऱ्यांतील भावार्थ असा आहे कीं, जगांत कोणी श्रीमंत असतात आणि कोणी गरीब असतात, हा जो संपत्तीच्या संबंधानें फरक असतो तो मोडून टाकणें इष्ट आहे; व ज्यांच्यापाशीं अतिशय संपत्ति असते त्यांच्यापासून त्यांतील कांहीं भाग घेऊन, ज्यांना पोटाला देखील पुरेसें मिळत नाहीं त्यांना तो देऊन सर्व लोकांमध्यें एक प्रकारची समता उत्पन्न

करणें जरूर आहे; व या गोष्टी घडवून आणण्याचा हक्क राजाला आहे. अशा प्रकारचें मत ज्या पंथाकडून प्रतिपादिलें जातें त्याला सोशिॲलिझम असें ह्मणतात. सोशिॲलिझमच्या व्याख्येंतील हा जो सारांश दिला आहे त्यावरून दुष्काळपीडितांच्या मदतीसाठीं इनकमटॅक्सचाच कां उपयोग करण्यांत येतो या प्रश्नाचा थोडासा उलगडा झाल्यावांचून राहणार नाहीं. दुष्काळांत उपाशी मरणाऱ्या लोकांचें संगोपन करण्याची जबाबदारी वर निर्दिष्ट केलेल्या तत्वाप्रमाणें श्रीमंत लोकांवरच येऊन पडते. ह्मणून त्यांच्या पैशांतून कांहीं थोडासा भाग घेऊन तो गरीब लोकांच्या क्षुधेच्या शमनार्थ खर्च केला जावा हें अगदीं स्वाभाविक आहे. व अशा दृष्टीनें पाहिलें ह्मणजे प्राप्तीवरील कराचाच या कामीं विनियोग व्हावा हें अगदीं बरोबर आहे. दुसरा कोणताही कर या कामाला योग्य नाहीं. उदाहरणार्थ मिठावरील कर घ्या. मनुष्य श्रीमंत असो किंवा गरीब असो, त्याला मिठाची अवश्यकता ही आहेच. मिठावांचून कोणाचेंही चालावयाचें नाहीं. ह्मणजे याचा अर्थ असा कीं, श्रीमंत व गरीब या सर्व लोकांना मिठावरील कर प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्ष रीतीनें कसा तरी द्यावा लागत आहे. या कराचा उपयोग दुष्काळाकडे केला तर त्याचा अर्थ असा होईल कीं, गरीबांना पोसण्याचें काम गरीबांच्याच डोक्यावर लादण्यांत येतें. असें जर झालें तर याच्यासारखा दुसरा कोणताच अन्याय होणार नाहीं. व मिठावरील कराप्रमाणेंच इतर करांचीही गोष्ट होणार आहे. ह्मणून दुष्काळाच्या कामासाठीं इनकमटॅक्सची जी योजना झाली आहे ती अगदीं यथायोग्य झाली आहे असें ह्मटलें पाहिजे.

हें जें सोशिॲलिझमचें तत्व वर सांगितलें आहे, तें युरोपखंडामध्यें जरी अलीकडे विशेष प्रबल झालें असलें तरी आपल्यामध्येंही तें तत्व पूर्वीपासून प्रचलित झालेलें आहे असें दिसतें. 'भुंजते ते त्वघं पापा ये पचंत्यात्मकारणात्' या महाभारतांतील वचनांत असें सांगितलें आहे कीं, जे फक्त आपल्यासाठींच अन्न शिजवितात

ह्मणजे देव, धर्म, अनाथ, अतिथि, अभ्यागत, इत्यादिकांकडे त्या अन्नांतील कांहीं भागाचा विनियोग न करितां जे आपणच एकटे त्याजवर ताव मारितात, ते पापाचे वांटेकरी होतात. त्याचप्रमाणें श्रीमद्भागवतामध्यें पुढील श्लोक आढळतो. ‘ यावद्भ्रियेत जठरं तावत्स्वत्वं हि देहिनाम् । अधिकं योऽभिमन्येत स स्तेनो दंडमर्हति ॥ ’ आपलें स्वतःचें पोट भरण्याला जितकें अवश्य पाहिजे आहे तितक्यावरच कायती प्रत्येकाची वास्तविक सत्ता होय. त्यापेक्षां अधिक द्रव्यावर जर कोणी आपली सत्ता चालवील तर त्याच्यावर त्याची खरी सत्ता नाहीं. व ज्या च्यावर त्याची सत्ता नाहीं असें द्रव्य जर त्याच्यापाशीं असलें तर तें चोरीचें द्रव्य होय. व तें चोरीचें द्रव्य बाळगणारा एका दृष्टीनें चोर होय. व त्याला चोर ह्मणून जी योग्य शिक्षा असेल ती मिळणें अवश्य आहे. या श्लोकांतील विचाराची मजल तर सोशिॲलिस्ट लोकांच्या विचाराच्या पलीकडे जाऊन युरोपखंडांतील याच पंथाच्या अनार्किस्ट वगैरे ज्या शाखा आहेत त्यांच्यापर्यंत येऊन धडकली आहे. राज्यांत लोकांना खावयाला मिळेनासें झालें ह्मणजे दरवडे पडतात, बंडें उठतात, आणि राज्यक्रांत्या होतात, हें सर्वांना माहित आहेच. व वरील भागवतांतील श्लोकांत वर्णन केलेल्या चोरांना जी शिक्षा मिळणें योग्य ह्मणून सांगितलें आहे, ती अशाच प्रकारची असली पाहिजे असें दिसतें. परंतु अशी खडतर शिक्षा देण्याचे प्रसंग कोणावर केव्हांही येऊं नयेत ह्मणून आपल्यामध्यें गरीबांना दानधर्म करण्याचा प्रघात आपल्या पूर्वजांनीं पाडून दिला आहे. अशा प्रकारचें आपल्या समाजामध्यें सोशिॲलिझमला स्वरूप आलेलें आहे.

आपल्या इकडे आपण प्रत्येकजण यथाशक्ति गरीबांना दानधर्म करितों. परंतु इंग्लंडमध्यें तसा चाल नाहीं. तिकडे गरीबांची संरक्षण करण्याची सर्व जबाबदारी राजा आपल्या शिरावर घेतो. व आपल्या प्रजेपासून Poor rates [गरीबांसाठीं कर] चे पैसे वसूल करून व Poor laws [गरीबांसाठीं कायदे] पास करून

देऊन तेथील राजा आपल्या राज्यांतील गरीबांची सोय लावतो. याप्रमाणें हिंदुस्थान आणि इंग्लंड या दोन देशांतील गरीबांच्या संबंधानें कळची व्यवस्था आहे. परंतु हल्लीं हिंदुस्थानांत जी राज्यपद्धति सुरू आहे तिजमुळें तेथील लोकांवर दुबार ओझें पडत आहे. आपल्या वाडवडिलांनीं घालून दिलेल्या पद्धतीप्रमाणें व आपल्या शास्त्रांनीं सांगितल्याप्रमाणें हिंदुस्थानांतील लोक गरीबांना दानधर्म करीत आहेतच, पण त्याशिवाय हल्लीं हिंदुस्थानावर सुदैवानें परकीयांचे राज्य असल्यामुळें इंग्रजसरकार इंग्लंडातील poor rates प्रमाणें आमच्या इकडे लोकांवर इन्‌कमटॅक्स बसवून गरीबांना मदत करण्यासाठीं आह्मांपासून पैसे वसूल करून घेत आहे. असो. आमच्यापासून दुबार पैसे गेल्याचें दुःख नाहीं. पण आमच्या पदरचे पैसे जाऊन दुष्काळासाठीं ह्मणून काढलेल्या रेल्वेनें इंग्लंडांतील व्यापारी श्रीमंत न होतां हिंदुस्थानांतील गरीबांचीं पोटें भरावीं ह्मणजे झालें.

वरील एकंदर विवेचनावरून हें लक्षांत येईल कीं, सोशिॲलिझमच्या तत्वाप्रमाणें प्रत्येक श्रीमंतानें आपल्या प्राप्तीपैकीं कांहीं भाग गरीबांना द्यावा हें उचित आहे. व हा नियम हल्लीं हिंदुस्थानांतील सर्व लोकांना लागू करून त्यांच्यापासून इन्‌कमटॅक्स वसूल केला जात आहे. पण येथें प्रश्न असा येतो कीं, गरीबांसाठीं जर श्रीमंत लोकांनीं आपल्या प्राप्तींतील कांहीं भाग द्यावा, तर त्या लोकांपेक्षां लक्षावधि पटीनें श्रीमंत अशा सरकारनेंही कां देऊं नये? प्रजेनें तेवढा आपल्या उत्पन्नांतील वांटा गरीबांना द्यावा आणि सरकारनें देऊं नये, असें सोशिॲलिझमनें कोठें सांगितलें आहे? गरीबांचें दुःख निवारण करणें हें ईश्वरप्रतिपादित कर्तव्यकर्म आहे. तें लोकांनीं तेवढें करावें आणि सरकारनें करूं नये असें मुळींच नाहीं. हल्लीं आपलें सरकार जें कांहीं करीत आहे तें एवढेंच कीं, आपल्यापैकीं जे श्रीमंत असतील त्यांच्यापासून इन्‌कमटॅक्स घेऊन तो आपल्यापैकीं जे गरीब लोक आहेत त्यांना वांटून देत आहे. परंतु डोळ्यांतलें पाणी काढून डोळ्याला लावणें किंवा अचळांतील दूध काढून अच-

झाला लावणें हा कांहीं मोठासा प्रशस्त मार्ग नव्हे. सरकारनेंही आपल्या प्राप्तीच्या मानानें आपला वांटा लोकांच्या इन्‌कमटॅक्समध्यें भरीस घालून गरीबांना वांटला पाहिजे. परंतु सरकार तसें स्वतः करीत नाहीं व लोकांपासून मात्र इन्‌कमटॅक्स वसूल करून घेतें. हें अगदीं गैरशिस्त आहे. दुष्कांळांत गरीबांसाठीं सरकारचे कांहीं पैसे खर्च होतात हें खरें आहे. पण सरकार त्या पैशाला अगदीं निराळें नांव देतें. इतरांप्रमाणें आम्हीही इन्‌कमटॅक्स दिला पाहिजे व तो आम्ही या रूपानें देतों, असें सरकार कधींही म्हणत नाहीं. मात्र उलट सरकार अशी घमेंड मारीत असतें कीं, पहा आम्ही किती उदार आहों ते! आमच्यासारखे दयाळु अंतःकरणाचे राजे तुम्हांला पूर्वीं कधीं मिळाले होते काय! आम्ही तुमच्या जीवितरक्षणासाठीं केवळ औदार्यबुद्धीनें कोट्यावधि रुपये खर्च करीत आहों! अशा प्रकारचे एखाद्या साहेबाच्या तोंडचे उद्गार ऐकिले म्हणजे पुष्कळ बावळट नेटिव लोकांना इंग्रजांबद्दल गहिंवर येतो. पण इंग्रज सरकार दुष्काळांत जे पैसे खर्च करितात तें त्यांचें औदार्य नव्हे, व तें त्यांच्या दयाळु अंतःकरणाचें चिन्हही नव्हे. त्यांनीं इतरांप्रमाणें आधीं इन्‌कमटॅक्स् द्यावयास पाहिजे होता. आणि मग तो टॅक्स देऊन त्याशिवाय त्यांनीं आणखी पैसे दिले असते, तर तें त्यांचें औदार्य होय असें आपल्याला म्हणतां आलें असतें. पण आपल्या सरकारची तशी कृति आहे कोठें? लोकांपासून सरकार एक रुपयाच्या प्राप्तीवर चार पै कर याप्रमाणें इन्‌कमटॅक्स वसूल करतें. त्याच दरानें, सरकारपासून इन्‌कमटॅक्स वसूल केला गेला असता, तर दुष्काळामध्यें गरीब लोकांची किती तरी चैन झाली असती. आम्हांला दुष्काळासाठीं किती तरी रुपये खर्चावे लागतात अशी रड गाऊन त्यांतल्या त्यांत हळूच आपल्या औदार्याची स्तुति गाणाऱ्या सरकारचा, नेहमीं इन्‌कमटॅक्स न देतां दुष्काळाच्या वेळीं दयाळु अंतःकरणानें एकदम घाऊक रकम खर्च करण्याच्या योगानें, किती तरी फायदा होता, हें पुढील आंकड्यांवरून अगदीं स्पष्ट दिसून येण्यासारखें आहे.

आपण आपल्या मुंबई इलाख्याचेंच उदाहरण घेऊं. इ० स० १८७७–७८सालीं हिंदुस्थानांत भयंकर दुष्काळ पडला होता. व तेव्हां-पासून लोकांकडून इन्कमटॅक्स घेण्याला सुरवात झालेली आहे. आतां त्याच वेळेपासून आपल्या मुंबईसरकारकडूनही इन्कमटॅक्स वसूल करण्यांत येऊं लागला अशी आपण कल्पना केली, तर १८९७ मध्यें दुसरा दुष्काळ पडून त्या फंडाची जरूर लागेपर्यंत वीस वर्षांच्या अवधींत एकट्या मुंबईसरकारच्या प्राप्तीवरील कराची बेरीज किती होते तें आपण पाहूं. १८९७–९८ सालचें मुंबई सरकारचें उत्पन्न १४,४९,६३,५२६ रुपये झालें आहे. इतकेंच मागच्या एको-णीस वर्षांत झालें नसेल, ह्मणून सरासरीनें दरसाल १४ कोट रुपये मुंबईसरकारचें उत्पन्न आपण अदमासानें धरूं. आतां १ रुपयाला ४ पै या दरानें १००० रुपयांवर २० रु. १३ आ. ४ पै. इन्कमटॅक्स बसतो. परंतु हिशेबाच्या सोईसाठीं एक हजाराला २१ रु. असें प्रमाण धरलें तर १४ कोटी उत्पन्नावर २९,४०,००० इनकमटॅक्सची रक्कम बसते. व प्रत्येक वर्षांची इतकी रक्कम ह्मण-जे २० वर्षांत एकदर मुंबईसरकारनें इनकमटॅक्ससाठीं ह्मणून याव-यास पाहिजे अशी रक्कम ५ कोटी ८८ लक्ष रुपये होते व शिवाय वीस वर्षांचें चक्रवाढ व्याज आकारलें तर ही रक्कम ६ कोटींवर जाईल. आतां मुंबईसरकारनें सन १८९७ चे दुष्काळामध्यें औदा-र्यानें आणि सदय अंतःकरणानें काय खर्च केला आहे तो पाहूं. लोकलबोर्डें, म्युनिसिपालिट्या, इंडियन चॅरिटेबल फॅमिनफंड, वगैरे-कडून जो खर्च झाला किंवा सरकारनें शेतकऱ्यांना कर्जाऊ आणि तगाईसाठीं ह्मणून जे पैसे दिले त्यांचा येथें विचार करण्याचें कारण नाहीं. परंतु जे खुद्द मुंबई सरकारच्या तिजोरींतून खर्च झाले आणि जे परत वसूल होण्याचा संभव नाहीं अशाच पैशांचा आपल्याला येथें विचार कर्तव्य आहे. अशी रक्कम ह्मटली ह्मणजे फक्त १,२८,३०,७०९ रुपयांचीच सरकारच्या पदरची खर्च झालेली आहे. आतां याप्रमाणें दोन्ही बाजू लोकांच्यापुढें मांडल्याच्या योगानें मुंबई-सरकारनें या दुष्काळाच्या व्यापारांत काय किफायत केली आहे हें

सहज करून येईल. इतरांप्रमाणें इन्कमटॅक्स देण्याला मुंबईसरकारही पात्र असून तो न दिल्यामुळें त्यांनीं सुमारें सहा कोट रुपये वांचविले. व त्यांपैकीं दुष्काळाच्या वेळीं फक्त १,२८,३०,७०९ रुपये खर्च केले. सबब ४,७१,६९,२९१ रुपये हा सरकारचा निव्वळ फायदा झाला. व शिवाय औदार्याबद्दल आणि मऊ अंतःकरणाबदल दुधखुळ्या नेटिवांपुढें बढाई मारावयाला सांपडते ती निराळीच. हल्लींच्या दुष्काळाचे आंकडे अजून तयार नाहींत ह्मणून ९७ सालच्या दुष्काळांतील आंकडे घेऊन वरील हिशेब केला आहे. एकट्या मुंबई इलाख्याच्या सरकारला जर सुमारें साडेपांच कोटी रुपयांचा फायदा गेल्या दुष्काळांत राहिला तर पांच इलाख्यांवर राज्य करणाऱ्या हिंदुस्थानसरकारला अर्थात् पावणे चोवीस कोटींचा फायदा झाला असला पाहिजे !

यावरून हें उघड दिसून येतें कीं, सरकारनें औदार्य दाखविण्यापेक्षां आपलें इन्कमटॅक्स देण्याचें कर्तव्यकर्मच केलें तर त्यांत गरीब लोकांचा अधिक फायदा आहे. पण आमच्या उदार सरकारला आपलें कर्तव्यकर्म करून स्वस्थ बसण्यापेक्षां आपल्या औदार्याबद्दल आपणच पोवाडे गाण्याची लज्जत लागली आहे, त्याला काय उपाय ?

